

Gennagyij Bondarev

Ukrajnai események és a jövő lehetséges forgatókönyve

Második rész

Esszék

Tartalom:

I. „Minden dolgok mértéke”	2
II. 2015 „tükre mögött”	29
III. Kelet – Nyugat	39
IV. A modern politika ősfenomenja	49
V. Közép-Európa világtörténelmi feladata	71

I. „Minden dolgok mértéke”¹

Ahogy jelen tanulmányunk első részében, úgy a másodikban is gyakran fogunk hipotézisekkel, feltételezésekkel és találgatásokkal dolgozni. Ezért az itt megfogalmazott következtetések mindenekelőtt pusztán a mi következtetéseink. Aki osztozni akar velünk ezekben, először saját magának kell aktívan mérlegelnie és ellenőriznie őket.

Céljuk, hogy ráirányítsák a figyelmet a modern politikai élet jelenségeinek bizonyos sorozatára és arra készítsék az embereket, hogy alaposan megvizsgálják ezeket a jelenségeket, hogy megértsék mélyebb értelmüket, amely gyakran (és ez nem hipotézis) semmi jót nem ígér az emberiség életét illetően.

Hipotéziseinknek és feltevéseinknek a politikatudománnyal is ötvözött antropológiai módszertan jegyében átgondolva súlyt, objektív jelentést kell kapniuk. Ez persze némileg bonyolítja a tartalmat, és némi intellektuális erőfeszítésre készíti az olvasót, aki nem tudja előre, hogy lesz-e értelme. Nincs azonban más módja, hogy igazán megértsük azt, amit itt szeretnénk megismerni és megérteni. A másik út a népszerű újságok és magazinok olvasása, amelyek szüntelenül manipulálják a tömegek tudatát, minthogy feladatukat és létezésük értelmét abban látják, hogy tudatlanságban tartsák ezeket a tömegeket.

Az emberiség mára fejlődésének egy olyan határához érkezett, ahol úgymond „korszakalkotó döntések” születnek, amelyek meghatározzák a fejlődés irányát nem csak az elkövetkező években, hanem jelen évszázadunkon túl is. A világban még az emberi fejlődés általános irányáról is ádáz vita folyik. Ezért most szokatlanul komoly időket élünk. Nagyon sajnálatos, hogy a Föld lakosságának túlnyomó része nem csak hogy nem tud erről, de nem is akar tudni. Emiatt az emberek kizárják magukat a számukra sorsdöntő döntések meghozatalából, pedig ez az elsődleges, sürgető feladatuk.

Döntéseket így is, úgy is hoznak, de többnyire nem azok, akik az emberiség jólétét tartják szem előtt. A felelősség azonban mindenkié. És amikor egy társadalom alvása miatt hirtelen pusztító forradalmak és háborúk törnek ki, akkor nem lehet arra hivatkozni, hogy nem tudtam arról, hogy mi készül. A felelőtlen passzivitás következményei mindenkit sújtanak. És amikor már

¹ „Minden dolgok mértéke az ember.” Prótagorasz – i.e. 5. század (*a ford.*)

elviselhetetlenek, elkezdenek sírni: Miért nem segít rajtunk az Isten? Létezik-e egyáltalán? Ha azonban hosszasan megfigyeljük az emberi dolgok állását, és kezd bennünk derengeni a megértés, akkor adódik a természetes és meglehetősen régi kérdés: mit lehet tenni? – Nos, az első válasz nagyon egyszerű: meg kell próbálnunk hozzájárulni ezekhez a sorsdöntő döntésekhez, igyekeznünk kell építő jelleget adni nekik. De hogyan tegyük ezt, az már egy másik, meglehetősen bonyolult kérdés. Itt Goethe ismeretelméleti elvének elsajátítására van szükség: „Gondold meg, mit, de még jobban gondold meg, hogyan”.

Vizsgálódásainkban először egy sor „mi”-t mutatunk be az olvasónak, amelyek szerintünk szimptomatikus jellegűek, vagyis arra ösztönöznek, hogy elgondolkodjunk a „hogyan”-jukon. Éppen a „hogyan” tekintetében a következőket mondhatjuk. Természetesen az emberek túlnyomó többségének – ezt egyszerűen el kell ismerni – nem áll módjában közvetlenül beavatkozni a világ társadalmi-politikai jellegű eseményeibe. Egyfajta látszatként, igaz, meghívják őket, hogy vegyenek részt a különböző választásokon, de erről még csak beszélni sem érdemes.

De közvetett módon mégis csak be lehet avatkozni a világ ügyeibe. Még egy, a hatalom kormányrúdjától távol álló személy is képes befolyásolni az emberiség számára sorsdöntő események menetét. Itt mindössze az individuálisan gondolkodó emberi tudat valódi jelentőségét kell megérteni, amely a történesek értelmének valódi megértése alapján képes meghozni a megfelelő döntéseket, melyek az emberiség progresszív fejlődése szempontjából termékenyek. Meggondolatlanul, spontán bárki bármilyen indítékból természetesen beszélhet arról, hogy mi a helyes, mi a szükséges stb. Ám ettől csak zavaros köd lengi be a Föld auráját.

A valódi megismerés cselekvő erő. Ezért ma a világon mindenütt – és nem csak orwelli „angszoc”² társadalmában – makacsul ragaszkodnak ahhoz, hogy „a tudatlanság hatalom”. Gondolkodásunk révén kapcsolódunk a szellemi világhoz, annak valóságos lényeihez, melyek aktív közreműködésével formálódnak és születnek az emberiség számára döntő fontosságú döntések a történelem folyamán. A szellemi világban azonban nem csak fény uralkodik. Ott van sötétség is. Azáltal, hogy az ember felismeri szándékait és tetteit, gyengíti

² Angszoc – oroszul: Ангсоц (английский социализм); angolul: "Ingsoc" („English Socialism”) – az angol szocializmus. Utalás Orwell 1984 c. regényére (*a ford.*)

azokat, vagy akár teljesen semlegesítheti. Hogy ezt megakadályozza, a sötétség határozott intézkedéseket tesz. Mindenekelőtt igyekeznek elrejteni az ember elől az önmagáról való tudást. Aztán azzal csapja be az embert, hogy az igazság helyett egy hazugságot tár elé: egy teljes vagy részleges hazugságot, amely sokkal rosszabb, mint a teljes hazugság. Az embernek természetesen meg kell küzdenie az igazságért. Az igazság megismerése rendkívül hatékony módja, hogy minden ember bekapcsolódhasson abba a munkába, amelyet a föld és az ég együtt végez, hogy kikövesse az ember és a világ további evolúciójának útját.

A materialista világfelfogás dogmaival leigázott és meggyengített emberek ezt, természetesen, nehezen értik és tanulják meg. Hozzászoktak, hogy passzívan sodródnak az árral, és nem veszik észre, hogy még azok is, akik energikusnak gondolják magukat, lényegében ugyanabba az irányba úsznak, mint azok, akik nem eveznek, passzívak. Egyikben is, másikban is genetikusan rögzült a dogma, hogy a gondolkodás pusztán árnyék, és hogy a megismerés arra való, hogy szakmát szerezzünk, és aztán pénzt keressünk megélhetésünkre. Ugyanakkor érdekes, amit Rudolf Steiner mond minderről: „Ha ma elegendő számú ember érezne ösztönzést, hogy azt mondja magának: Először meg kell értenünk ezeket a dolgokat, és minden más azután következik! És ha meg akarják érteni a társadalmi problémákat, akkor az a lényeg, hogy az éber életben legyen meg mindenekelőtt a megismerés iránti akarat. Akkor ez az akarat növekedni fog – és erről már gondoskodtak –, mert ez a fejlődés tárgya. ... Sok minden lehetségessé válik már pusztán az által is, ha van bennünk komoly akarat, hogy magunkban először is az ítélőképességet fejlesszük. Aztán további dolgok következhetnek. Az nem igazán rossz, hogy ma sokan nem tudnak mit tenni, de az végtelenül rossz, hogy az emberek nem akarják rászánni magukat, hogy megismerjék, szellemtudományos módon tanulmányozzák a társadalmi törvényeket. Minden más az után következik, hogy ezeket tanulmányozzák.” (GA 186, 7. előadás, Bern, 1918. 12. 12.)

* * *

A materialista eszmék rendszerét az a nevelési- és oktatási rendszer, és általában az a környezet ülteti el az emberben, amelyben az ember él. Ez egy hatalmas buktató. Ám ezt le kell küzdeni, és ezért semmi sem túl magas ár. Mert az ember most teljes jelentőségében szembesül a hamleti kérdéssel: „Lenni vagy nem lenni?”. Ahhoz, hogy legyünk, határozottan újra kell gondolnunk

megszokott tudásunk, fogalmaink összességét, amelyek anélkül irányítanak bennünket, hogy egyáltalán elgondolnánk rajtuk. Hiszen közben mindannyian áldozatai lettünk a marxi definíciónak: a lét határozza meg a tudatot. Mindannyian egy olyan kialakult létezési mód rabszolgái vagyunk, amelyet túlnyomórészt azok alakítanak, akik egyszerűen csak manipulálni akarják az embert. Az általuk irányított lét az ember irányításának a kulcsa. Ebben segítik őket a természettudományos elképzelések is: a Kant-Laplace ösködelmélete, amely állítólag megmagyarázza a világegyetem keletkezését, és a Darwin-Haeckel-féle fajok fejlődéstana, amely állítólag megmagyarázza az ember eredetét, és még sok más hasonló.

Az olvasót, aki már maga is elgondolkodott azon, amiről itt beszélünk, bizonyára gyötri George Orwell korántsem utópisztikus, hanem prognosztikus 1984 című regénye hőségének, Winston Smith-nek a kérdése, amikor a „belső párt” uralmáról elmélkedik: „Értem, hogyan, de nem értem, miért”. Ez egy rendkívül zseniális gondolat Orwelltől. Valójában a „gondold el, mit, de sokkal inkább gondold el, hogyan” goethei elvet a társadalmi-politikai élet szférájára vonatkoztatja.

A bennünket körülvevő világ ismerete, sőt még az öntudatunk is elhomályosul, és kicsúszik alóla a talaj, ha a társadalmi és politikai élet minden nagy horderejű jelenségével kapcsolatban teljes határozottsággal nem tesszük fel magunknak a kérdést: Miért következnek be ezek a jelenségek? Mindez miért történik? És közben nem szabad azt gondolnunk, hogy egy ilyen kérdésre egyszerű a válasz.

Nem tűnik meggyőzőnek, ahogy a félőrült O'Brien (a barbárságba zuhant értelmiségi nagyszerű típusa) válaszol a börtönben Winstonnak. Hát igen, a hatalom, a hatalom részegítő mámora. És ez, és csak is ez – örök? Ez minden ember számára elviselhetetlen. Végtére is, abszolút semmi sincs, amit az ember örökké szeretne. Gyakorlatilag minden, amit elér, csak mint valami más elérésének eszköze, mint köztes lépcsőfok elégíti ki.

Sőt, O'Brien, a kínzást okítással vegyítve, még hozzáteszi Winstonnak: „Véget vetünk a különféle élvezeteknek”. Így megmarad az uralkodó aszkéta. Erre még a „proletariátus vérengző diktátorai” is képtelenek bizonyultak.

De amikor O'Brien azt mondja, hogy a kínzás célja a kínzás, vagy: „Ha el akarod képzelni a jövőt, képzelj el egy csizmát, amely örökké egy emberi arcon

tapos.” – az már valami egészen más. Itt kezdünk el a hatalom metafizikájáról beszélni. (Mellékesen jegyezzük meg, hogy már a való életben egy GRU³ ezredes, Viktor Szuworov felettese is megkérdezi tőle: „Te tényleg nem élvezed igazán a kínzást?” – Természetesen itt más emberek kínzását kell érteni).

Ha mindent csak külsődlegesen, exoterikusan veszünk, akkor nincs válasz a „miért?” kérdésre. Nem elég azt mondani, hogy mind pszichopáták. Aki kapcsolatba került az okkultizmussal, ezoterikus tudással, az tudja, hogy az élőlények, különösen az emberek kínzása a fekete mágusok kedvenc időtöltése. A kínzó kifejezetten egy érzékfeletti (érzék alatti), a pokoli világ lényeihez kapcsolódik. A kínzás segítségével a fekete mágus egy másik valóságba hatol be. Látja, hogy ott nincs születés és halál. És reménykedni kezd, hogy ott ő maga is halhatatlanná lesz. Ez aztán pedig tényleg lenyűgöző lehet.

Az arcot taposó csizma képe ezoterikus szempontból szerves része az emberi Én evolúciójáról és jelentőségéről, valamint az érzékfeletti világ hatalmas, de fejlődésében visszamaradt lényeknek küzdelméről szóló az jelentős tanításnak.

Megértjük, hogy miért *történik* minden jó és rossz a világban, ha megismerjük, hogy az ember „minden látható és láthatatlan dolgoknak a mértéke”, ahogyan a régiek mondták. Az ember a világ fejlődésének központi eleme, értelme és célja. Az akadályozó, a visszamaradt szellemek számára a legnagyobb érték az ember, aki lehetővé teszi számukra, hogy behozzák lemaradásukat azáltal, hogy a nemlétbe tapossák.

Azoknak a lényeknek általánosságban az a szándékuk, hogy az egész létező Világegyetemet a saját világegyetemükkel helyettesítsék, egy olyan világegyetemmel, amely kizuhant a normális evolúció menetéből, és amely teljesen más úton halad. A gonosz felé forduló ember csak eszköz e szellemek számára, hogy elérjék céljaikat. Ez az eszköz annál hatékonyabb, minél erőteljesebben tagadja az ember az őt létrehozó evolúció fő gyümölcsét: az Éntudatot, az öntudatot. Ha pedig ez így van, akkor egyetlen emberi lényben sem kellett volna törekvésnek ébrednie, hogy önfeláldozó módon átadja magát a gonosznak. Természetesen lehet választani a fejlődésnek azokat a más útjait is, ha azt mondod magadnak: mivel rosszabbak ezek a mi evolúciónknál? És vannak olyan emberek, akik így gondolkodnak. De a fő érv itt a következő kellene, hogy

³ Felderítő Főcsoportfőnökség, rövidítve GRU (oroszul: Главное разведывательное управление), Oroszország katonai hírszerző szolgálata.(a ford. - Wikipédia)

legyen: számomra elfogadhatatlanok azok az utak, amelyek során én nem leszek! De amíg az ember ezt nem érti, addig e tekintetben be lehet őt csapni (és ezért hogy is lennének meg ezek az infernális lények összeesküvés nélkül?), és mindaddig reménykedik – és ezt meg is lehet érteni –, hogy bejut ezeknek a lényeknek a világába, és ott örökké élni fog. Míg azok akik – ahogy büszkén gondolják – ezt még nem „értették” meg, egyszerűen meghalnak, és helyükön – ahogy Tolsztoj egyik hőse mondja – „fű nő majd.”* Ez az, ami az ilyen embert lelkesedéssel és kitartással tölti el a gonosz teremtésében. Ez az oka annak, hogy a legszörnyösebb „angszoc”-ok keletkeznek. És rendkívül helyesen Orwell Keletázsiajában⁴ az „angszoc”-t a „személyiség eltörlése” ideológiájának nevezik.

* * *

Most megpróbáljuk a fent elmondottak szellemtudományos alapjait elmélyíteni. Ehhez egy rövid kitérőre kell invitálnunk az olvasót a világ és az ember eredetéről és fejlődéséről szóló antropológiai ismeretek területére. Ez ad majd alapot a következő politikatudományi megfontolásainkhoz.

E rövid kitérő, természetesen, nem adhat teljes képet. Ezt Rudolf Steiner munkáiban kell keresni. Mi itt Rudolf Steiner tanításainak összegzését igyekszünk bemutatni, ami nála teljes rendszer, amely egy hatalmas, összetett képben bontakozik ki.

Mellékesen jegyezzük meg, hogy Darwin, Newton, Kepler, Haeckel, a materializmus valamennyi oszlopos képviselőjének tanításai is rövid összefoglaló formájában ivódtak belénk. Mondhatni, még a beefsteak-et is azzal a tudattal sűtjük magunknak, hogy az anyag az elsődleges. Egész egyszerűen ebben bízunk a tudomány tekintélyére támaszkodva. A szellemtudományban a rövid összefoglaló csak egy előzetes lépcsőfok a további tanulmányokhoz és

***** Nem pontosan erről prédikál Castaneda elhivatott tanítója, Don Juan? (Csillaggal jelölve a szerző megjegyzése)

– Utalás Carlos Castaneda (1925-1998) latin-amerikai származású, amerikai antropológusra, akit a mexikói varázslóhagyományról írt könyvei tettek világhírűvé, köztük a Don Juan tanításai című. (a ford. – Wikipédia)

⁴ Keletázsia: az egyik diktatórikus állam a három közül George Orwell 1984 című regényében. Az állam határai nincsenek tisztán meghatározva, de bizonyos, hogy a mai Kína, Mongólia, Japán, Tajvan, és Koreai-félsziget területét fedi le. (a ford. – Wikipédia)

vizsgálódásokhoz. Az egyes kérdések tanulmányozása során azonban elegendő lehet olyan előzetes következtetéseket levonni, amelyek – amint erről Rudolf Steiner maga is meggyőzően beszél – igazolhatóak közvetlen érzékfeletti tapasztalat nélkül is, de természetesen, a szellemtudomány megállapításainak tágabb összefüggéseit figyelembe véve. Előzetes megbízhatósága nagyban az egyes részletek egyértelmű összefüggésére támaszkodik.

Nos, ahogy mondani szokták, kezdjük a világ teremtésétől, ez segít elmélyíteni a mindennapi élet jelenségeinek megértését, amelyben – olykor hitvány volta ellenére – mindig jelen vannak magasabb szellemi erők, és azok irányítják. Mivel semmit sem akarunk tudni róluk, arra kárhozzatjuk magunkat, hogy, úgymond, csak az események „felszínét” szemléljük, melyekben, mint később rendszerint kiderül, személyes sorsunk közeledett felénk, és mivel nem akartunk tudni róla semmit, felhangzott felettünk a mennydörgés és villámok csaptak le.

Rudolf Steiner Szellemtudományának megértéséhez már az elején hasznos megismernedni annak alaptételével, amely kimondja, hogy *egyetlen valóság létezik, és az érzéki és érzékfeletti*, vagyis két, polárisan ellentétes részből áll. Ez egy olyan módszertani elv, amelybe belemerülve úgy érezhetjük, hogy hasonlatos egyfajta maghoz, amely ha kicsírázik, mozgásba hozza a gondolkodásunkat. Valójában elkezdünk azon gondolkodni, hogy ha ez igaz, akkor az érzékfeletti így vagy úgy megnyilatkozik az érzéki világban, és fordítva. Ez azt jelenti, hogy az érzékfelettit nem áthatolhatatlan fal választja el tőlünk. Megismerhető, ha megtanuljuk felismerni megnyilvánulásait, jelenségeit, és hozzáértéssel tanulmányozzuk az egyetlen valóság érzéki oldalát. A szellemtudomány valójában ezzel foglalkozik, többek között a politikatudomány területén is. Ahhoz azonban, hogy ezt a módszert a politikai fenomenológia megismerésére használhassuk, meg kell ismerkednünk a valódi érzéki-érzékfeletti evolúciós elmélet általános jellegével, ahogyan azt a szellemtudományban egy olyan ember leírja, aki egyformán tudatosan és individuálisan a valóság mindkét részében benne állt.

Kezdjük azzal, hogy a mi Világegyetemünk, minden egyetemességében, nem elsődleges. Voltak előtte más világegyetemek is. Mindegyikük elért bizonyos fejlődési célokat, és valami még magasabb rendűvé alakult.

Világegyetemünk egy olyan ismeretlen, szellemileg oly magasan álló világ kinyilatkoztatása, amely közönséges tudattal rendelkező ember számára egyszerűen nem leírható. A vallásban ezt a világot a „megmagyarázhatatlan”, azaz a megismerhetetlen Isten világaként emlegetik. A mi világegyetemünk számára Ő az *Atyai Alap* abszolút értelemben.

Csak azt tudjuk, hogy egyszer Isten megnyílt „mi” felénk azzal a szándékkal, hogy új lényeket teremtsen, és engedje, hogy azok megtapasztalják a létezés örömét. Ez az Ő szabad döntése volt, amire Ő magának egyáltalán nem volt szüksége. Sőt, áldozat volt tőle, mert végtelen lényének *korlátozásával* járt együtt. Szüntelen felemelkedésében meg kellett engednie egy bizonyos alászállást. Első kinyilatkoztatása határtalan szeretetének tette volt.

Ez a kinyilatkoztatás egy fejlődési ciklust tárt fel, amelynek van kezdete és vége. Fő alanya és tárgya kezdettől fogva az ember volt. Ő volt az a teljesen új terv, amely korábban nem létezett. Mindaz, ami később az ember fejlődése során keletkezett, mint természet birodalmak és bizonyos elemi lények seregei, belőle vált ki. És majdan, amikor már kellő magasságba emelkedik, mindez ismét összeolvad vele, és valamikor az embernek köszönhetően individuális létezésre tesz szert.

A ciklus kezdetén az ember mint *Egyetemes-ember* jelent meg, a Bibliában Adam Kadmonnak* nevezik, aki Isten egyetemes tudatával (всесознание) rendelkezik, de nem a saját tulajdonaként. A ciklus végére minden ember megszerzi az Egyetemes-ember individuális tudatát tulajdon Énje formájában, amely benne teremtővé válik. Az ember maga is képes lesz világokat teremteni.

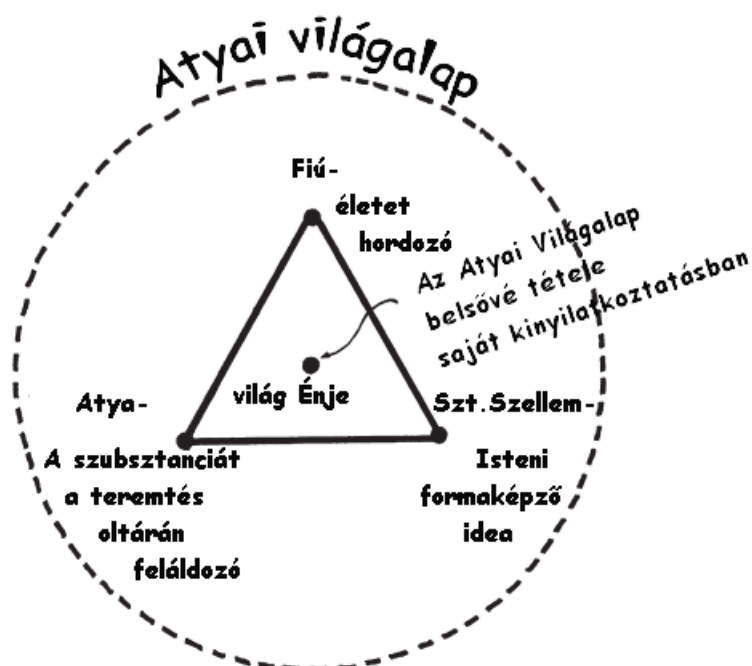
Az Atyai Világalap három Hiposztázis képében nyilatkozott meg. Ők mindannyian egyetlen kimondhatatlan Isten, aki három személyiség feletti isteni személyben nyilvánul meg. A kereszténységben Atya Istennek, Fiú Istennek és Szent Szellem Istennek nevezik őket. Az ősi indiai ezoterikus hagyományban Brahmának, Visnunak és Sivának, az ókori Egyiptomban pedig Ozirisznek, Hórusznak és Ízisznek hívták őket. Az Atyai Világalap őskinyilatkoztatása egyben az új evolúció alaptörvénye is volt: az evolúciót a hármasegység elve hatja át. Ebben az Atya a szubsztanciát adja, a Szent Szellem az isteni teremtő

***** A témát ismerők számára jegyezzük meg, hogy minden egyes eon kezdete előtt az ember ismét az őseredeti magaslatán áll, vagyis abban az állapotban van, amelyből az ősz-Szturnusz eonja keletkezett.

eszmét nyilvánítja meg, amely a szubsztanciából formákat teremt. A Fiú tölti be és ad életet a formáknak. A hármas természet elve minden fejlődésben benne rejlik, még a gondolkodás absztrakt árnyékszerű dialektikus mozgásában is. A hármas egység törvényéből az evolúció során a héttagú metamorfózis törvénye fejlődött ki. Ez a héttagúság a hármasegységből ered és oda is tér vissza.

A világ megismerésében, annak legmagasabb, a megismerhetetlent érintő szintjén, segít az a szimbolika, amely mögött az érzékfeletti rejlik. Amennyiben ez valódi szimbolika, lényegében a világ kinyilatkoztatása, nem pedig az elme puszta játéka. A szimbolika teremtő lényegét el is lehet torzítani. Ekkor a tömegszuggesztió eszközévé (mint a bolsevizmus idején és a Harmadik Birodalomban) vagy egyszerűen fekete mágiává válik. Még a reklámapar is használja.

Megismerésünket segítő, természetesen szimbolikát fogunk használni, annak fényes, teremtő értelmében. A világ kezdetéről elmondottakat fejezzük ki egy körbe zárt egyenlő oldalú háromszög formában (1. ábra). A háromszög középpontjába egy pontot teszünk.

1. ábra

A kör az Atyai Világalap egyetemes szféráját jelenti. Kinyilatkoztatásában az Atyai Világalap bensővé válik. Ezt fejezi ki a pont is. Ennek az ábrázolásnak a

helyességét Rudolf Steiner jegyzetfüzetébe írott bejegyzésével bizonyíthatjuk. Ott az áll: „A tér tehát önmagába zárt. Az önmagában nyugvó zártság egy gömb. A tér egy gömb. A tér határa egy *szétszórt* (dekomponált) pont, azaz egy olyan pont, amely egy gömb felületévé vált.”

Középpont (központ) és környezet (periféria).

Szimbólum: ☉

Gondolkodj el azon a tényen, hogy a *pont* és a *gömb* is ugyanaz, egyszer teljesen önmagában van, máskor teljesen önmagán kívül; egyszer szubjektív, máskor objektív; egyszer csak teremtő, csak szellem, máskor csak teremtett, csak héj. Minden más a kettő keveréke.

A gnózis elve: értsd meg a matézist⁵, és meg fogod érteni Istent. (Kiegészítés a GA 114/115-höz, 43-44. o.)

Az 1. ábrán látható szimbólumot megtaláljuk a keresztény templomokban, valamint a szabadkőműves páholyokban is, csak ott a középpontban lévő pont helyett egy szemet ábrázolnak – „egy mindent látó *szemet*”. Ez az Atyai Világalap szimbolikus ábrázolása, amely az Ő kinyilatkoztatásának immanens részévé vált (2. ábra).

"Mindentlátó szem"

A három Hiposztázist egy egészbe egyesítő egyenlő oldalú háromszög minden fejlődés *ősképe*, vagyis ősfenomenje (Goethe kifejezésével élve), a gondolkodó ember fejlődését is ide értve. A létezés magasabb síkjain a kapcsolat elve uralkodik benne. Lefelé haladva a lét alacsonyabb, ellaposodó szféráiba, a kapcsolat ellentété, tagadássá válik, ami az új születéseként megjelenő szintézishez vezet. Ebből következik, hogy az Isteni kinyilatkoztatás magaslatán az új nem fejlődhet ki. Számára szükséges, hogy elszakadjon a magasabb rendűtől, és eljusson a magasabb rendű tagadásához. Ezért lett szükség olyan szellemekre, amelyek a tagadás révén teremtenek, ami által végül megszületett a gonosz.

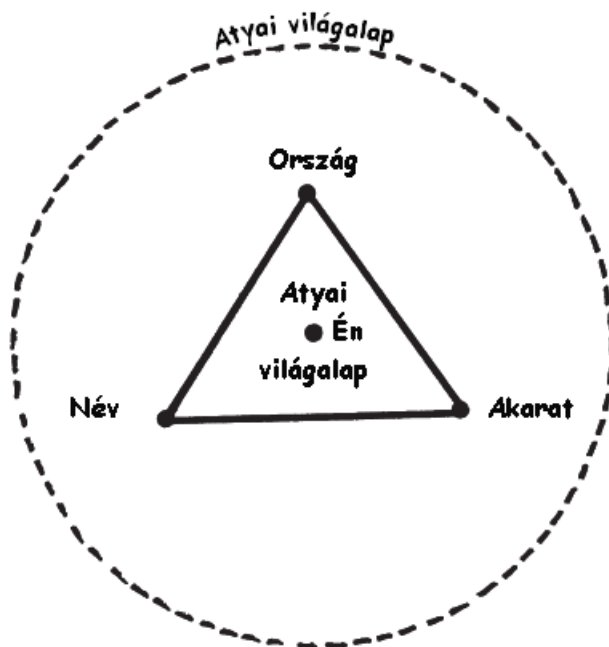
Ám az első (eredendő) ember tökéletes volt. Amikor az Atya Isten elhelyezte az új Világegyetem teremtésének oltárán a szubsztanciát, a Szent Szellem formaképző ideaként hatott rá, és Krisztus pedig, az Atyával és a Szentlélekkel

⁵ Mathesis – rég. Tudás vagy bölcsesség, különösen matematikai jellegű. (a ford. - <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/mathesis>)

kapcsolatba lépve, felöltötte rá az élet őseredeti formáját, akkor ez ősfforma az első ember, Adam Kadmon volt. Ő hármasegy. Az ő hármasegységében egyesül az, amiről a Miatyánk szól: „Szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el hozzánk a Te országod, legyen meg a Te akaratod...”. Ily módon, az embereknek Krisztus által adott ima-meditációban, az ezoterikus kereszténység szóhasználatával élve, a emberi szellem három legmagasabb tagjának a neve hangzott el: Név, Ország, Akarat. (Ezt Rudolf Steiner magyarázza el nekünk.) Az ősi ezoterikus indiai terminológiában Manasnak, Buddhinak és Atmának nevezik őket. Rudolf Steiner az új európai ezotéria számára a következő neveket adta nekik: Szellemén, Életszellem, Szellemember.

Így az első ember, akit Isten a világ kezdetén az Atyai Világalap hármashiposztázis kinyilatkoztatásának háromszögében teremtett, az Atyai Világalap Nevéből, Országából és Akaratából áll. E hármastagolódás egysége maga az Atyai Világalap, amely tökéletes egyetemes Énként van benne jelen (3. ábra).

Az emberi létezés e legmagasabb fokának általunk alkalmazott grafikus kifejezése teljesen jogos. Rudolf Steinernél olvashatjuk: „Minden a pontból lett. A pont őskézdetet jelent. Minden, ami az embert alkotta, egykor egyetlen pontban összpontosult.” Innen indult minden fejlődés. (GA 266-1, 334. o.)

3. ábra

* * *

Az első ember a maga formájában és Én-jében teljes mértékben eredendően meghatározott volt. De ahhoz, hogy önmagában is individuálissá váljon, szükségképpen el kellett távolodnia Istentől, hogy egyesüljön a Vele szemben álló erők világával. Azok is az Isteni kinyilatkoztatásból lettek, és eredetileg csak áldozatkészségből vállalták magukra a magasabb rendű eleve elrendeltség tagadását.

Hogy az ember ne tévedjen el ezen az úton, vezetője a második Hiposztázis, Isten Fia, Krisztus lett, akinek az Atyai Világalap, ahogy Ő maga mondja, „mindent megadott (átadott)”, azaz a teljes evolúciós ciklust. Krisztus lett benne az emberi Én Istene, az az erő, amely az Énben születő minden ellentmondást olyan szintézisbe hoz, amely elősegíti az Én növekedését, felemelkedését. Ez a kereszténység központi igazsága, csak kevesen ismerik vagy akarják megismerni.

Az Atyai Világalap Önmaga három Hiposztázisában nyilatkozott meg. Ezért mindannyian egy lényegűek Vele, és mindegyikük mondhatná Krisztussal együtt: „Aki látott engem, az látta az Atyai Világalapot”. De itt az a kérdés: hogyan lássa az ember a másik két Hiposztázist? Ehhez nincsenek érzékszervei. A szubsztancia az anyag formájában tárul fel előtte, de az anyag illuzórikus: keletkezik és eltűnik. A Szent Szellem csak a gondolatokban nyilatkozik meg, a gondolatok pedig elvontak, csak árnyékai a szellemnek.

És mit jelent egyáltalán „látni”? Hiszen csak az Énnel felruházott lények „látnak” valóban, és képesek is felismerni azt, amit látnak. És minthogy az ember birtokolja az Én-t, képes felismerni az Én Istent, Krisztus létezését, az Atyai Világalap megjelenését az Én-ben. Igaz, ezt azért ismeri fel, mert Én-ként inkarnálódott egy hús-vér fizikai testbe. Az ember csak egy ilyen testben individualitás. Ezért lett Isten emberré a földön, ezért testesült meg. Így közeledett Isten az emberhez. És az embernek Őt kell megismernie Jézusban. Aki csak Jézust látja, az még nem látja Krisztust. Az evangéliumokból tudjuk, milyen nehezen sikerült ez még az apostoloknak is. (Most pedig az a feladat áll előttünk, hogy Krisztust hús-vér test nélkül lássuk.)

Az Atyai Világalap Krisztusban nyilatkoztatta ki magát az embernek, és így tudatos kapcsolatot teremtett vele a legalacsonyabb szintű állapotában. Ez a kapcsolat akkor válik valóságossá az ember számára, ha ez az Énjében ment

végbe, mivel az ember akkor ismeri fel ezt a kapcsolatot. Eljön majd az idő, amikor az ember érzékelni fogja az Atya Istent és a Szentlélek Istent is. De ez csak a testen kívül, az Én megnövekedett erejével történhet meg. Krisztus ehhez vezeti el az embert. Az Ő erejével való azonosulás révén az ember képes legyőzni a szellem és az anyag közötti ellentétet, így megszűnik az egyetlen valóság két része között ellentét, melyet visszahelyez a mindenegység ölébe, az Atyai Világalap ölébe. Oly' hatalmas a feladat, melyet az embernek el kell végeznie.

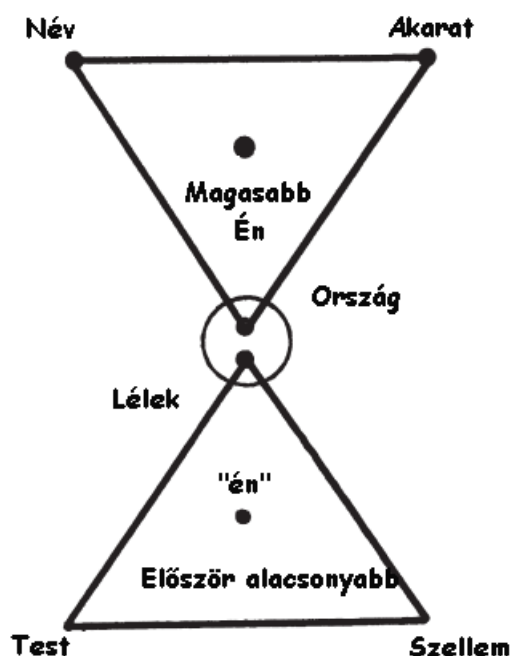
* * *

Ahhoz tehát, hogy a fejlődés lehetséges legyen, a predesztináció és a viszony elvét a *szabadság* elvének kellett felváltania, amely lehetővé teszi a felemelkedés és az alászállás közötti választást. Az új Én megszületéséhez a „semmi” szférájára, a nem-létre volt szükség, amely csak a kinyilatkoztatás periferiáján jöhetett létre. Ezért kellett az ősi kinyilatkoztatás háromszögének, és így az első ember háromszögének is, csúcsával lefelé fordulnia és elkezdenie ereszkedni. (Mellékesen jegyezzük meg, ekkor kezdődött Krisztus Golgotára vezető útja.)

Az evolúció során ez az alászállás a kilenc hierarchia, a Világegyetemünk kezdete előtt keletkezett isteni lények, teremtő tudatának szféráin keresztül történt. Ők is feltárultak, előjöttek az Atyai Világalapból, hogy teremtsenek az Ő akarata szerint. A nevüket ismerjük. Ők a Szeráfok, a Kerubok stb. Istenné váltak, evolúciós teremtké. Közülük kerültek ki különböző fajtájú és rendeltetésű segítő- és elementáris szellemek és lények seregei. Itt azt is feltétlenül meg kell érteni, hogy a Világegyetem csak lényekből és lények kapcsolataiból áll. Nincs üresség és nincs passzív, semleges térkitöltés. Minden egyes pontja – megszemélyesített erőközpont.

A „legalul”, tulajdonképpen a lét és nemlét határán (ezt nem szabad térbelileg elgondolni) működő hierarchiák tevékenysége következtében egyfajta kivetülés alakult ki, mintegy válaszként a legmagasabb rendű hármasegy ember alászállására. Így kezdődött az ember önálló individuummá válása. Ezt a kivetülést áthatotta a vágy, hogy felemelkedjen a lefelé tartó öskép felé. Isten képmásaként és hasonlatosságaként szintén háromtagú volt, és benne a hierarchikus lények Énjei felváltva működtek. Ezek az ösképben is szerepeltek.

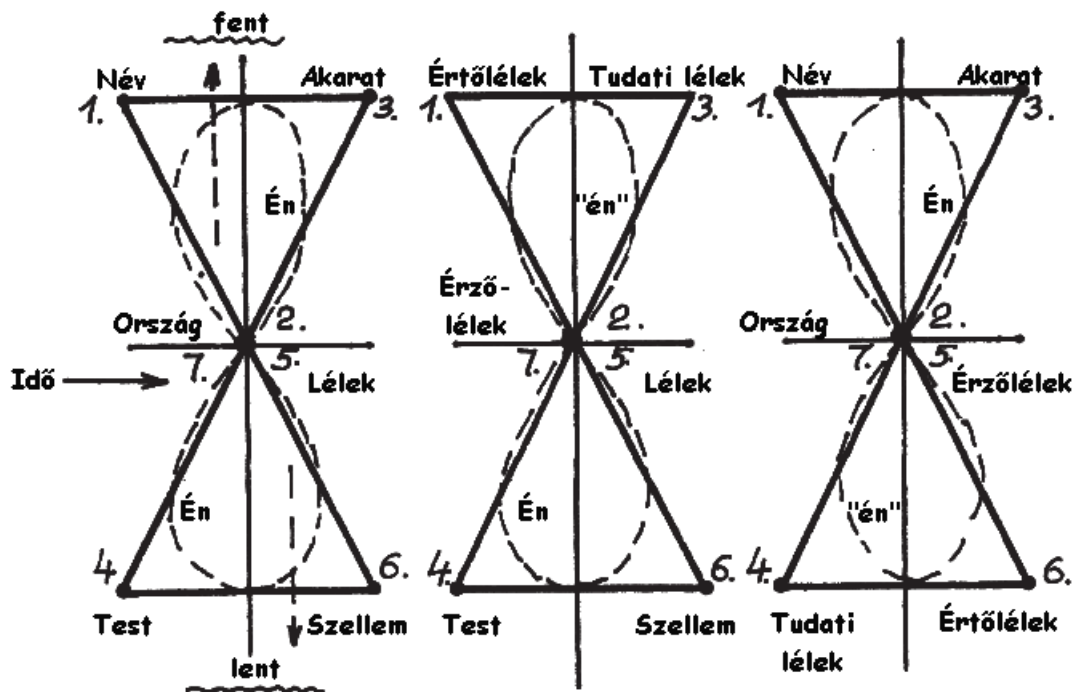
Ezt a folyamatot két, egymást a csúcsával érintő háromszög formájában lehet ábrázolni, amelyek egy héttagú, így tehát fejlődő emberi lényt alkottak (4. ábra). Az Atya Isten akarata a másik létformában létrejövő emberben mint az ő fizikai teste fejeződött ki.

4. ábra

A Szent Szellem neve asztrálestként, lélekestként fejeződött ki, amely minden ideg-érzéki tevékenység alapja; a Fiú birodalma pedig az étertest, amely minden életfolyamat hordozója. A magasabb „Én” helyett az ember hosszú evolúciója során és már a leszállás utolsó szakaszában kialakította magában annak tükörképét, árnyékát, egy alacsonyabb rendű, földi „én”-t, amely az érzékszervek reflexióinak és észleléseinek jóvoltából él.

Ha egészen röviden ismertetjük az ember fejlődését, három szakaszt különíthetünk el, amelyeket ismét egy rajz segítségével magyarázunk el, számítva az olvasó képi tudatára. A rajz az alábbi:

5. ábra

A hármas tagolású emberi test háromszögének evolúcióján keresztül végbe megy az Atyai Világalap visszatérése, Aki lehetővé tette, hogy kinyilatkoztatása létrehozzon egy másik lényt, egy új világot, amelynek el kellett különülnie Tőle, és megengedte, hogy benne az ember szabad akarata létrejöjjön, Önmagához. Így az Egységes Isten függővé tette magát a Teremtményétől. Vannak, akik ezt megértik. Angelus Silesius például a következőképpen fogalmazott:

Isten nem él nélkülem.

Nélkülem semmi sincs, Istenben sincs élet,

Így, ha szertefoszlok, vége szellemének.⁶

Ez az Isten és ember közötti evolúciós kapcsolat kereszt alakú. Ezért mondta Platón, hogy a Világlélek a Világkeresztre van feszítve. Függőleges szárán az alászállás drámája zajlik, a teremtmény eltávolodása Teremtőjétől. Ezen a tengelyen halad a felemelkedés, a visszatérés is. A vízszintes tengelyen az időbeli változás, a múlt és a jövő kölcsönhatása a jelenen keresztül. Mindkét tengely mentén valójában rajzolhatunk olyan lemniszkátákat, melyek fókuszpontja a kereszt középpontjában helyezkedik el. És előttünk lesz a fejlődés nagyszerű törvénye, amely rendkívül sok mindent megmagyaráz. Ebben a rövid

⁶ Angelus Silesius: Kerubi vándor., in: Új forrás, 2013. 10. szám. (a ford.)

tanulmányban nincs lehetőségünk arra, hogy mindezt feltárjuk. Csak megjegyezzük, hogyan használják a törvényt, hogy tényleg eltorzítsák Orwell regényének „angszoc”-ában. Ott a következő jelmondatot hirdetik: „Aki uralja a múltat, azé a jelen, aki uralja a jelent, azé a jövő”. Később pedig, ezt csak magunktól tesszük hozzá, az uralja az evolúciós felemelkedést és alászállást. Ennek a példának legalább annyit meg kell mutatnia az olvasónak, hogy nem elvont absztrakciókkal foglalkozunk.

Az evolúció első szakaszában az alsó háromszögben is a magasabb rendű „Én” működik, de teljes egészében ösztönösen. Vele szemben halad az Atyai Világalap Énjének teremtő tevékenysége, de úgy, hogy az aláereszkedés minden egyes lépcsőfokán tevékenységét a megfelelő Hierarchia Énje közvetíti. Az utolsó lépcsőfokon ez az „Őrangyal”-nak hívott Angyal Énje.

Egészen nyilvánvaló, hogy e két említett „Én” kölcsönhatása metamorfózis, egy poláris inverzió képét mutatja, amelynek során a magasabb rendű szellemiség meghódítja az alacsonyabb rendű „én”-t:

Az Atya akarata a fizikai testben fejeződik ki, a Fiú országa – az étertestben és a Szent Szellem neve – az asztrálestben. Ennek következtében a három test a felé halad, hogy az ember, miután meghódította magasabb rendű Énjét, teljesen áthatja azokat egyéni tudatával, tudatára ébred egész lényének, ami a Hierarchiák lényének sajátja. Ő maga is a soraikba fog tartozni. Az ehhez vezető út kezdete már az alacsonyabb rendű „én”-ben adott, amely a szellemi megismerés révén képes tudatosan részt venni az említett poláris inverzióban.

Ez az evolúció harmadik szakaszában megy végbe (lásd az 5. ábrát). Ezt a szakaszt azonban megelőzi a második szakasz, amely során a háromtagú testiségből háromtagú lélek fejlődik ki: az érző lélek, az értelmi lélek és a tudati lélek. A lélek kezdetben archetipikus és nem individualizált, de a kulturális-történeti folyamat során fokozatosan kifejlődik az individuális érzés, gondolkodás és akaratnyilvánítás. Mindezek eljutnak az ember által irányított egységes együttműködéshez az alacsonyabb rendű „én”-ben. Ekkor az emberi evolúció lemniszkátájához hozzáadódik egy másik is. Benne a magasabb rendű, de ösztönös „Én”, miközben alulról hat, kölcsönhatásban áll az alacsonyabb rendű „én”-nel, amely a felülről hat a háromtagú lélek háromszögében. Így valósul meg a földi ember szellemi-lelki felegyenesedése.

Az ember magasabb rendű „Én”-jének meghódítása eredendően a gondolkodásában megy végbe. Éppen abban éri el az öntudat legmagasabb szintjét. Ebben különleges szerepet játszik a logikus, dialektikus gondolkodásmód elsajátítása, amely képes megvalósítani, megtestesíteni a gondolat önmozgását (6. ábra). Ebben a gondolkodásmódban kifejeződik a magasabb és az alacsonyabb rendű közötti ellentét, a normális és a visszamaradt fejlődésű istenek közötti egyetemes ellentét, a szellemnek az anyag, az anyagnak

6. Individualizáció

5. 7. Én

Az egyetemes és az individuális szintézise

8. Metamorfózis. Az alacsonyabb levétele

Ideális Egyetemes

4. Szintézis

3. Én

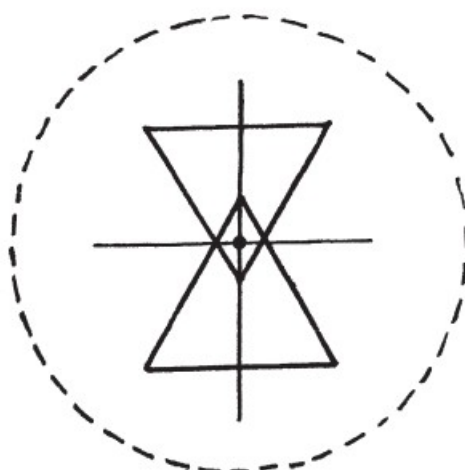
2. Antitézis

1. Tézis

A magasabb rendű „Én” felső háromszögében, mintha azt egy Angyal adta volna az embernek ideiglenes használatra, az alacsonyabb rendű „én” dialektikus mozgása képes a magasabb dialektika, úgymond, mozgását létrehozni, ahol a tagadás, a polarizáció helyett a cselekvésbe ismét belép egy *viszony*. Az ember

által az intellektuális szemlélődésben tapasztalt bizonyos egyetemesség (5), mikor a lemniszkáta (4) csomópontjánál eltávolítja az alacsonyabb rendű „én”-t, kapcsolatba kerül az emberi szellem-individuummal (6), nem törekszik annak eltávolítására, és mindkettő a mindenegységben (7) való egyesülésre törekszik (6. ábra). Ez az ember egyéni létének kezdete a magasabb rendű „Én”-jében. Ehhez éppen a tudatforma metamorfózisának kell végbe mennie, és benne *az ideák világa* közvetlen *érzékelésének* kell megkezdődnie.

Az emberi Én születésének és fejlődésének folyamata és tudatos átmenete a szellemi világba, az egységes valóság második részébe, ahogyan azt leírtuk, már régóta ismert a világban, és a Szent Grál szimbólumában (7. ábra) van kódolva. A kereszténység előtti időkben Salamon csillagaként ismerték.

Szent Grál szimbóluma

7. ábra

Ez a szimbólum azt mutatja, hogy a fejlődés során az alsó és felső háromszögek részben átfedik egymást. Ez egyfajta teret teremt az emberi Én megszületésének. A kereszt csúcsát általában nem mutatják. De a hozzáértők mindig ezt tartják szem előtt; odagondolják. De egészében véve itt megint felismerjük az Atyai Világalap első kinyilatkoztatásának szimbólumát, amint azt az 1. és 4. ábra mutatja. De ezúttal nem Isten halad az ember teremtése felé, hanem az ember az Istennel való egyesülés felé. Az „Én”-pont arra törekszik, hogy szétszóródjon az egyetemes lét, minden létező területére, hogy mint „Én” benne éljen annak minden pontjában.

* * *

Most térjünk ki részletesebben arra, hogyan váltja fel a magasabb rendű létezésre jellemző viszony elvét az ellentét, a tagadás elve az alacsonyabb rendű létezés szintjén.

Ha úgy döntünk, hogy folytatjuk ezt a témát, természetesen azt kockáztatjuk, hogy a végén szemrehányást tesznek nekünk elvont teologizálás miatt, stb. Erre válaszképpen csak annyit mondhatunk, hogy akkor lehet megérteni a végül politikai harc formájában megjelent, egész egyetemes küzdelmet, amely képes a civilizációt a sírba vinni, ha elmélyedünk ezekben a dolgokban.

Hogyan változtak meg tehát az elvek? Amikor az őseredeti isteni kinyilatkoztatás formája kezdett távolodni eredetének forrásától, az természetesen a szellemiség szintjének csökkenéséhez vezetett. A szellem fokozatosan kezdett nem-szellemmé, anyaggá válni. Ahhoz, hogy egy ilyen folyamat végbe mehessen, a szellemnek szembe kellett kerülnie Istennel. Ebben a folyamatban kell látnunk a gonoszság keletkezésének okát.

Továbbá, azon kell még elgondolkodni, hogy létezniük kellett olyan szellemi lényeknek, akik elvállalták a teremtménynek Teremtőtől való elválasztásának feladatát, és így szembe állították őket a Teremtővel. Ilyen lényekké vált az Isteni Hierarchiák lényei egy része. Istennek meg kellett engednie, hogy szakadás keletkezzen a soraikban oly módon, hogy az egyik, pontosabban két részük, akik magukra vállalták, hogy ellenállást teremtenek, szembe szállt azzal a részükkel, amelyik hű maradt az Atyai Világalaphoz. Ha ez, az új teremtés, nem történt volna meg, az ember soha nem válhatott volna a tizedik Hierarchiává, amivé válni rendeltetett: a szabadság és a szeretet Hierarchiájává, amely a Világegyetemben eddig még nem létezik. Egykor majd az ember szabadon, a fejlődés régi törvényeinek nem engedelmeskedve, hanem új törvényt alkotva, maga fogja az Egyisten trónjának lábához vinni az Isten és az Általa teremtett minden lény iránti végtelen szeretetét.

Az alászállást támogató kétféle hierarchiát luciferinek és ahrimáninak nevezik. Az ő tevékenységük következtében keletkezett a szemben állás. Ez teremtette meg az újfajta fejlődés lehetőségét, de nekik maguknak evolúciós szempontból vissza kellett maradniuk. Ez hatalmas áldozat volt!

Azzal, hogy eltávolították a teremtményt a Teremtőtől, elkerülhetetlenül elősegítették a teremtmény individualizációját, és darabokra törték egyetemes

tudatát. De amikor az emberben megszületett az individuális Én, akkor az ő ellenfeleivé váltak.

Itt azt is figyelembe kell vennünk, hogy az Egységes Isten egyetemessége kinyilatkoztatásának minden tervében, minden lényében benne rejlik. Ezért azok a lények, akik az előre meghatározott fejlődéssel való szembe szegülés feladatát vállalták, nem feltételesen teszik ezt, hanem minden erejükkel készen állnak arra, hogy tevékenységükkel, lényükkel, lényegében, betöltsék az egész Világmindenséget, hogy azt önmagukkal felváltsák. (Ennek elismeréséhez elég, ha egy növényre, egy fára gondolunk, amely, ha nem akadályozná, tele szórna magjaival a föld egész felszínét.) A szellemi lények szembenállása abszolút kibékíthetetlen. Ezért van az, hogy a luciferi és az arimáni lények egymás között is ellenpólusok. Isten és a normális fejlődésű hierarchia úgy bánik velük, hogy az egyik fél cselekedeteit és szándékait kioltják és semlegesítik a másik fél szándékaival. Ez lehetővé teszi, hogy a fejlődés egyetemesen is előre haladjon.

A luciferi hierarchiák igyekeznek elszakítani az evolúciót Istentől, visszahúzni a szellemi világba, nem megvárva, hogy elkezdjen törvényszerű módon (előre haladva) felemelkedni a szellemhez, igyekeznek visszafordítani. Azt remélik, hogy vissza tudják hozni az eredeti állapotába, ott pedig az Atyai Világalap helyére állítani magukat, és létrehozni a saját Világegyetemüket, amelynek egyetemes „Én”-je Lucifer lesz.

Az arimáni lények lefelé mozdítják az evolúciót, a fizikai alatti világ felé, miközben arra törekszenek, hogy az anyagot fizikai alatti erőkké és energiákká alakítsák át, és így örökre elszakítsák azt Istentől. És igyekeznek minden mértéket meghaladóan felgyorsítani az evolúciót. A lehető leggyorsabban szeretnék előre hozni a jövőt. Így a normális fejlődés törvényei sérülnek. Az evolúció, ha felgyorsítottan merül az anyagba, a fizikai alatti világba jut, és ott Ahrimán elgondolása szerint, el kell érnie végső pontját, és létrejön a világegyetem, amelyben csak az ő „én”-je fog uralkodni (lásd később a 9. ábrát). A luciferi szellemek az inspiráció, az átszellemesítés istenei, de a Földről a múltba vezetnek. Az arimáni szellemek az anyag, a keményedés, a halál istenei. Egyik is, másik is az emberi „Én” ellensége, de különböző ellenségek.

Bizonyos mértékig a világban, az emberen végzett tetteik is törvényesek. Ahhoz, hogy az ember individuummá váljon, át kell haladnia az emberiség csoportjának differenciálódási szakaszain. Így szükségszerűen leküzdjük az

emberi fejlődés faji formáját, majd nemzeti formáját, és gyengülnek az emberek családi kötelékei. Mindezt Lucifer okozza. És ebben az értelemben ő a szabadság szelleme.

Ahrimán megteremtette az individualizációhoz szükséges anyagi alapot. De arra törekszik, hogy az individuális emberi „Én”-t a végtelenségig differenciálja, atomizálja. Ha Lucifer az ember barátja egészen az individuális „Én” kialakulásáig, és utána arra törekszik, hogy az összes különálló „Én”-t ismét elkezdje a csoportén különböző formáiba egybe olvasztani, hogy így uralkodjon felettük, akkor Ahrimán arra törekszik, hogy az Én széttördelésének folyamatát végtelenné tegye. Ezt, úgymond, korunk „nanopszichológiáját” ő inspirálja, amely képes az Én porítására olyan állapotig, amelyben – a kémia folyamathoz hasonlóan, egyes elemek nanorészecskéiből bármilyen más elemet létre lehet hozni – ezekből a „porszemcsékből” valamiféle kezdeti „agyagot”, port (bibliai értelemben) lehet alkotni, és ebből egy Ahrimánnak tetsző, vagy mondjuk egy emberhez hasonló lényt létrehozni, megformázni. Ez az „egyen szabadságának” célja és lényege, amelyet jelenleg "demokratikus" módszerekkel kényszerítenek ki. Egy nap az emberek meg fogják ezt érteni, de jó lenne, ha nem túl későn, amikor már helyrehozhatatlan evolúciós változások történtek. Rudolf Steiner ennek kapcsán azt mondja, hogy a tizenkilencedik század elején megjelent a legteljesebb társadalmi differenciálódás, a legmagasabb fokú specifikáció felé mutató tendencia. A világháború katasztrofális eseményeiből már korunkban is megjelent az a tendencia, hogy a népeket egyre kisebb emberi csoportokra osztják. „A nemzetek sovinizmusa egyre nagyobb teret nyer, ami oda vezet, hogy egyre több ember osztódik egyre kisebb és kisebb csoportokra, hogy végül a csoport egy emberből álljon. Ez oda is vezethet, hogy az egyes ember baloldali és jobboldali emberre osztja magát, és háborút vív önmagával, amelyben baloldali és jobboldali ember háborúzik egymással” (GA 191, 272. o. 1919. 11.15.).

János apokalipszise megjövendöli, hogy ez a folyamat végül a „mindenki mindenki ellen” háborújához fog vezetni.

Így egyrészt tanúi vagyunk az ember dezindividualizálódásának a csoporttudat különböző struktúráiban, másrészt a kis „én” a szub-, pop-, rock-, punk- stb. „kultúra” által történő elpusztításának.

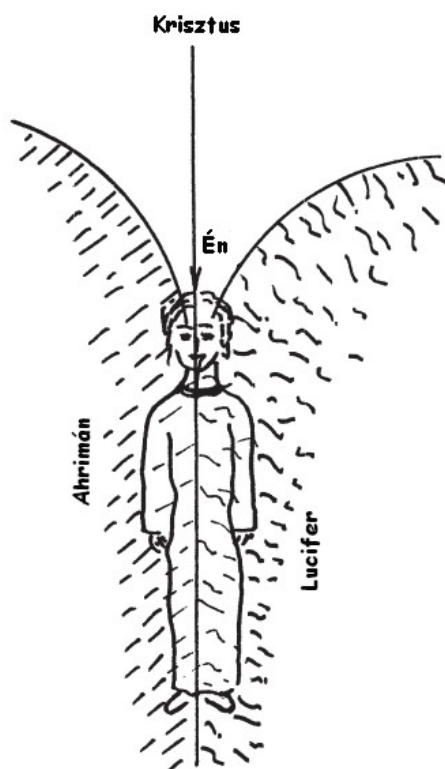
A nacionalizmus mint olyan mögött a fejlődés jelenlegi szakaszában Lucifer áll. A nacionalizmus kis emberi csoportokban, kis etnikai csoportokban való széttöredezése mögött Ahrimán áll. A modern álkultúra minden formája kedvezőtlenül hat a személyiségre, és az individuum elidegenedéséhez, meghasadáshoz vezet. De aki ma erről beszél, azt obskurantizmussal, reakciós elvekkel vagy akár fasizmussal vádolják. Ezzel ellehetetlenítik annak megértését, hogy a jobboldali ellenzék által propagált modernizmus-kritika arra irányul, hogy az egyént visszaterelje a csoporttudatba, vagyis hogy ez az ellenzékiesség luciferi. Hangsúlyozni kell tehát, hogy az ember individualizációjának és felszabadításának szellemtudományos elveiről van szó.

* * *

A magasabb hierarchák, akik felvették a luciferi és ahrimáni lények szerepét, ezt annak tudatában tették, hogy az evolúciót szolgálják, és hogy ezért fel kell áldozniuk magukat, vissza kell maradniuk. De amikor a visszamaradtság megértette az alacsonyabb hierarchákat – az Angyalokat, az Arkangyalokat, az Archékat –, ott ennek megértése elhalványult. Végezték feladatukat, az általuk teremtettséget egészen a szélsőséges gonoszságig vitték. Tudják, hogy a világegyetemükért folytatott küzdelemhez meg kell szerezniük a létező világegyetemtől annak szubsztanciáját: az Atyai Világalap szubsztanciáját, amely az emberben van. Az embernek tehát meg kell értenie, hogy a világban végső soron nem a természeti erőforrásokért („az olajért”), nem a politikai értelemben vett hatalomért, nem az emberiség fölötti pusztán földi uralomért, nem a hatalom „mámoráért” folyik a harc – mindez másodlagos. Az ember szellemi szubsztanciájáért folytatott harc a lényeg. A visszamaradt szellemek számára ez örökre elveszik, ha az ember birtokolja magasabb „Én”-jét. Ezért sietnek támadni, amíg az ember csak annak tükörképét használja.

George Orwell ezt nagyon helyesen fejezte ki regényében egy férfi arcát taposó csizma képével. Nem csak az arcról van szó, hanem az a lényeg, hogy az arc a személyiség kifejezője. A személyiség az értelmiség körében a legerősebben fejlett. Ezért van az, hogy Orwell Óceániájában mindannyian párttagok. A „prolikat” (proletárokat) megvetik, és kevésbé érdekli őket. A világ összes diktatúrája gyűlöli az értelmiséget, hacsak az rabszolgaként nem szolgálja a diktatúrát. És ez nem a diktátorok érzése, hanem a mögöttük álló szellemeké. O'Brien egyszerűen a megszállottjuk. És az emberiség zsarnokai mind ilyenek.

Az evolúcióban mindez úgy jutott kifejezésre, hogy az anyag összesűrűsödésének mértékében az ember érzéki formája mind jobban láthatóvá vált. Lucifer és Ahriman két oldalról mind közelebb lépett, összenyomta úgy, hogy végül az, ami a törvényszerű fejlődést eredményezi, az emberben csupán egy luciferi és ahrimáni közötti határvonallá (8. ábra), egy vastagság nélküli síkká vált. Lucifernek és Ahrimánnak köszönhető, hogy a tézis és az antitézis ezen a határon ütközik össze fejünkben. Amit ebből mi merítünk, az az alacsonyabb rendű „én” megerősítését szolgálja, de a tovább fejlődés érdekében folyamatosan tágítanunk kell a fejlődésnek ezt a „részét”, azaz le kell vetköznünk alacsonyabb rendű „én”-ünket a goethei „halj meg és szüless újjá”⁷ elv alapján. Maga Krisztus megtestesülve szállt alá ebbe a „részbe”, és azóta is ott van az emberben, és Ahriman támadásával kioltja Lucifer támadását, és fordítva. Így egyensúlyozza ki e szellemek emberre gyakorolt hatását. És azt akarja, hogy az ember is ezt tegye, ha Hozzá – a magasabb rendű „Én”-ben való feltámadás felé – igyekszik.

8. ábra

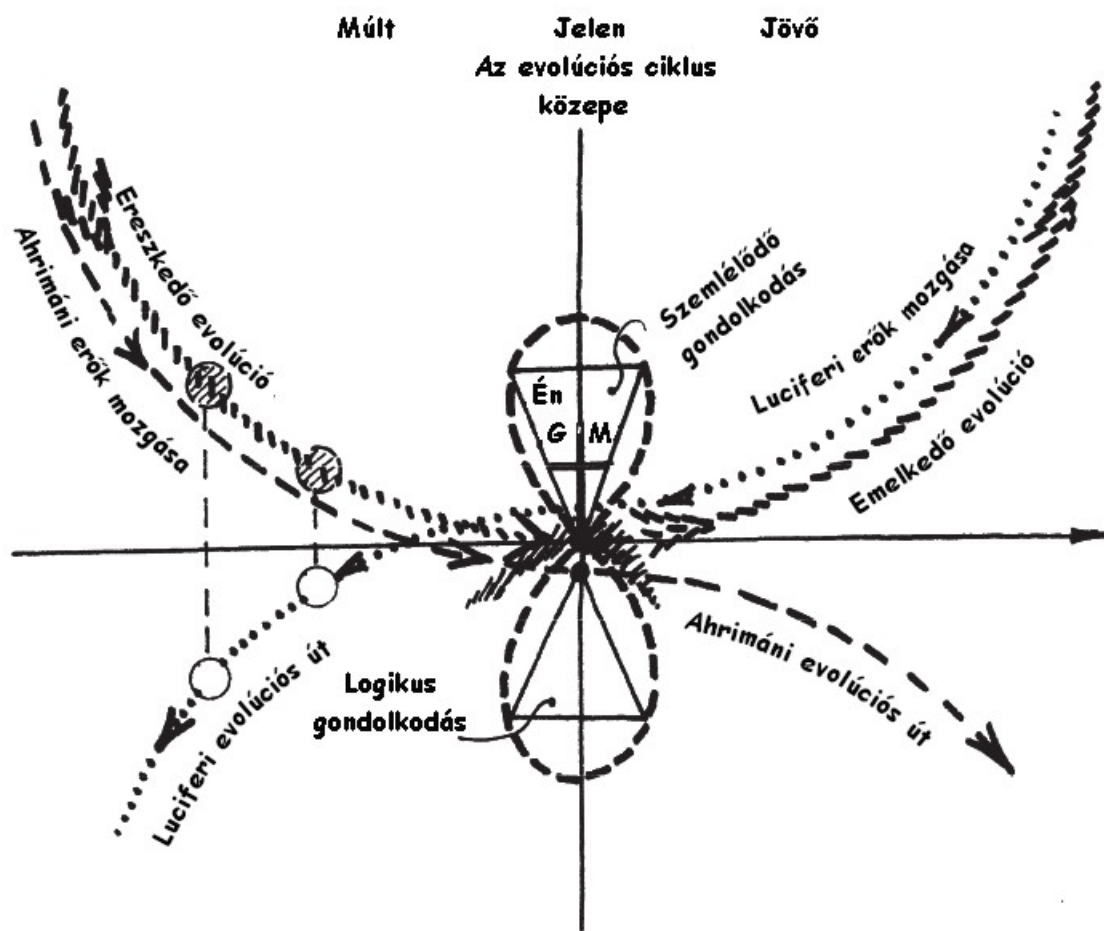
Ami a visszamaradt szellemeket illeti, az emberi gondolkodást megragadva igyekeznek azt eltorzítani, betölteni magukkal és a gondolattal együtt a 6. ábrán látható lemniszkáta mentén végigmenni, a logikus gondolkodás alsó

⁷ „Stirb und werde! / Bist du nur ein trüber Gast / Auf der dunklen Erde” (a ford.)

háromszögétől a magasabb rendű „Én” felső háromszögéig, és így próbálják magukhoz ragadni az isteni teremtés, az ősteremtés szubsztanciáját.

És nem véletlen, hogy minden utópia az emberi tudatért folytatott küzdelmet mutatja be. És hogy ez nagy valószínűséggel hogyan alakulhat a jövőben, azt George Orwell hatásosan, sőt nyomasztóan mutatta be. Óriási küzdelem folyik a világban azért, hogy megakadályozzák az emberi evolúció normális menetét a jövőben, hogy megakadályozzák a meglévő Én-tudat, az objektív reflektív gondolkodás metamorfózisát szemlélődőbe, amelyben az ember uralja valódi, magasabb rendű „Én”-jének első részét, hogy azután tovább emelkedve a még magasabb tudatállapotokba, az érzékfeletti valóság világában tudatosan éljen vele. Ezt a harcot a luciferi Angyalok, ahrimáni visszamaradt Arkangyalok és egy másfajta, különösen veszélyes ahrimáni entitás, a visszamaradt Személyiség szellemek (öskezetek vagy archék – *a ford.*) – az Azurák, vagyis az ősi keleti terminológia szerint a nem-istenek (a-zur) – vívják. Ez utóbbiak, Rudolf Steiner szerint, az értelmetlen szenvedélyek tömegszintű robbanásaiban nyilvánulnak meg, például stadionokban, természetesen tömeges rockkoncerteken és hasonlókon. Ők hatnak a tömeggyűléseken is, amikor ott igyekeznek befolyásolni az emberek ösztöneit. Az Azurák az emberi „Én” fő ellenségei, ezért ők a Krisztus ellen harcoló fő ellenség is. Kétségtelenül ők álltak az Oroszországban, Kínában, Kambodzsában elvégzett szocialista kísérlet elkövetői mögött. A politikai élet manapság ilyen jelleget is ölthet!

Az emberiség valóban elérkezett fejlődésének nagy válaszútjához, kereszteződéséhez. Ennek lényege az alábbi rajz segítségével fejezhető ki (9. ábra).

9.ábra

Képzeljük el a teljes evolúciós ciklus fejlődését valamilyen tál vagy félkör formájában. A bal oldalán a fejlődés leereszkedő irányba haladt, a szellem anyaggá vált, létrejött a formák sokfélesége és a fajok evolúciója. Ez a fejlődés most az emberi „Én”-ben elérte közepét. (Az ember többi lénytagja, valamint a természet birodalmai a múltban túljutottak a középen.) Most minden fejlődésnek felemelkedő irányban kell haladnia. És ez a felemelkedés egyre inkább a felemelkedő emberen fog múlni. Végül képesnek kell válnia arra, hogy minden anyagot átszellemítsen.

A korábban megnevezett három visszamaradt szellem nem kíván a felemelkedésnek ezen az útván haladni. Az evolúciós ciklus közepén, amikor a legnagyobb metamorfózis zajlik (a tál képe helyettesíthető egy hatalmas lemniszkátával, amely az evolúciós ciklus mind a hét nagy szakaszát, eónját magában foglalja), amikor a metamorfózisban lévő egész múltnak, miközben átalakul, át kell hatnia magát a jövő szándékaival, ezek visszamaradt szellemek arra törekszenek, hogy ezt a jövőt más utakra, saját útjukra tereljék.

Ahrimán készen áll arra, hogy az idő áramlásával együtt haladjon tovább, evolúciósan azonban a fizikai alattiba, lefelé vezet, ahol minden anyag végül energiává, erővé (mágnesességgé, elektromossággá stb.) válik. Ezért hirdeti most az ember és a gép, a számítógép szimbiózisát. És máris vannak olyan (a sajtóban megszólaló) emberek, akik úgy vélik, hogy ha az emberben lévő összes információt „átviszik a kvarcra” (idézzük), egy számítógépbe, akkor az ember örökké létezni fog.

Ahrimán az érzékfeletti síkon is el akarja törölni a világ teljes múltját, és el akar indítani egy új, saját evolúciós ciklust, amelybe reményei szerint minden isteni lényt is magával ránt. Ez pedig már valóság, és nem tudományos fantasztikum, mint a „kvarcra való átállás”.

Lucifer szándékai más természetűek. Azt reméli, hogy „a Földből egy nagy élő lényt hoz létre, amelynek egyetlen közös lelke van, amelyben az egyes lelkek elveszítik egyéniségüket” (GA 203, 135. o. 1921. 01. 29.). Ennek érdekében igyekszik megakadályozni, hogy az evolúció elérje célját, a jövőbeli szakaszait a múltba vinni, és el akarja érni, hogy a jövő a korábbi időszakoknak valamiféle ismétlődése legyen, de már az ő saját evolúciós vonalán, amely megszakít minden kapcsolatot az anyaggal és Lucifer szellemi útját követi, és amikor visszatér a kiindulópontjához, ott Lucifernek kell az abszolút istenné válnia. Evolúciós ciklusában, amelyet szintén a Föld eonjába kíván helyezni, valamiféle kivételések, múltbeli valódi fejlődési állapotok tükörképei jönnek létre Lucifer világában. Az embernek itt az a rendeltetése, hogy a csoporttudat korábbi lépcsőfokain keresztül visszatérjen az egyetemes emberi állapotba, csak hogy abban Lucifer lesz az abszolút „Én”. Az ahrimáni úton az emberi „Én” egyszerűen szétszóródik.

Az evolúciós ciklus közepén megtörtént a Golgotai Misztérium. Ereje, amely előre és felfelé irányítja a fejlődést, egyetemesen hat az egész ciklus csomópontján. És az embernek ilyen közepén, három út kereszteződésében kell választania, hogy melyik úton indul el. Ezért a választásért folyik a küzdelem. Ez a küzdelem zajlik szellemi, vallási, társadalmi és politikai síkon.

Ha valaki nem akarja ezt a döntést meghozni, akkor az alacsonyabb rendű utak egyikére kerül majd. Ez az igazi valóság, amelyben élünk. Az ember azt kockáztatja, hogy kiesik az Istentől kapott evolúcióból, és – az evangélium szavaival – a lélek második halálán megy keresztül, az ahrimáni vagy luciferi

halhatatlanság ígérete helyett. Ilyen sors vár mindazokra, akik aktívan és tudatosan hozzájárulnak az ellenfelek terveinek megvalósításához, beleértve földi papjaikat is, akik a visszamaradt szellemek misztériumának felszenteltjei.

Miután így megerősítettük módszertani alapjainkat, szabadabban megyünk tovább a szellemek világharca politikai formájának feltárásában.

II. 2015 „tükre mögött”

A The Economist januári számának címlapjára egy kollázst tettek, mintha a magazin szerkesztősége olvasóit köszöntené újév alkalmából.

A kép számunkra allegorikus jóslatnak tűnik arra vonatkozóan, hogy mi vár a világra ebben az évben. Nem mi vagyunk az egyetlenek, akik így gondolják, mert az interneten már megjelentek olyan cikkek, amelyek szerzői az allegóriát a politikai előrejelzésként próbálják értelmezni. Azt mondják, hogy a folyóiratnak messzemenő kapcsolatai vannak az okkult-politikai világelit kulisszái mögött, a „tükörképekkel”. A magazin nem először játszik allegóriákkal. Hiszen ugyanez a lap adta azt a térképet, amelyet tanulmányunk első részében idéztünk.

Nem ismételjük meg, amit ebben az allegóriában már megfejtettek – mindenki elolvashatja maga is az interneten. Megpróbáljuk elmondani, hogy szerintünk ez az allegória mit jósolhat az emberiség számára idén, sőt talán még az elkövetkező években is.

A képen egy új „csodaország”, ezúttal a politikai csodák országa előtt álló Alice víziója látható. Előtte a híres Cheshire macska ül egy ágon. Ezúttal nem mosolyog, csak vérszomjasan néz. Az elnökök mosolyognak (igazából nem mindegyikük), de tudjuk, mennyit ér a diplomáciai mosolyuk. A Cheshire macska nem diplomata.

A kép jobb alsó sarkában, egy pompás keretben egy Leonardo da Vinci-iskolába tartozó művész (Belle Ferroniere) remekművét látjuk, amely egy homok- vagy törmelékkupacba van beleragadva.

(kép: Time)

Ez nyilvánvalóan azt jelenti, hogy az emberiség nagy kulturális örökségének megsemmisítése, kiirtása, „szemétbe dobása” tovább folytatódik.

Alice-szal szemben áll India miniszterelnöke. Testtartása kifejezi a Kelet vallási színezetű politikai hangulatát, amely a materialista Nyugat szerint tele van alaptalan idealizmussal. Továbbra is Brahmant bámulják, aki sugaraival megvilágítja a világot. Gyönyörű jövőt hoz a világnak. És csak ez lehet a földi ember gondolata. A hangulat fantasztikus jellegét fokozza, hogy egy népszerű filmszereplő lóg a levegőben: „Pókember”. Eközben odalent az optimista képi karaktert elgázolja egy teherautó, amelyet egy olyan valaki vezet, aki - ahogy az egyik kommentelő megjegyezte – úgy néz ki, mint az angol királynő.

A festmény bal szélén a „patkányfogó”, egy híres legenda szereplőjének ábrázolása látható. Varázsfuvoláján játszva nemcsak az összes patkányt, hanem a gyerekeket is kivezette a városból, úgyhogy soha többé nem látták őket. A modern korunkban ez a figura világideológussá vált, aki a popkultúra és az álkultúra erőteljes médiumát használja arra, hogy egyre több generációt csábít magával, és ők a valódi kultúra fejlődése szempontjából elvesznek, ami nélkül viszont az igazi kultúra elpusztul. Az új „patkányfogó” számítógépes játékokkal, csipogókkal, a valóság teljes virtuális illúziójával csábítja a gyerekeket és a fiatalokat. Ez a nyugati maja, szemben a keleti majával. Mindez – a magazin szerint – a jövőben is folytatódni fog. Ez ugyanis a globalista projekt szerves, sőt egyik fő része.

Putyin alakja mögött a háttérben Bonaparte alakja látható. Körülötte a keleti világ alakjai csoportosulnak. Bonaparte kifejezi bonapartista érzelmeiket, úgymond, a Nyugat uralmának szándékát.

Különös érdeklődésre tarthat számot a Bonaparte mellé helyezett régi kínai (japán) festmény szereplője. Itt a kínai (japán) ember archetípusaként, sőt az ősi Kelet Szellemeként szerepel. Érdeklődve bámulja a közvetlenül Cameron feje fölé emelkedő atomrobbanást (egy taktikai atomtöltetet). A szellem valószínűleg azt gondolja: ha ez így megy tovább, legyőzzük őket. Számunkra ez tűnik a legzavaróbb dolognak az allegóriában. Próbáljuk meg elmagyarázni, hogy miért. Ehhez fel kell idéznünk valamit a közelmúltból.

2010 májusában a Rockefeller Alapítvány és a Global Business Network (GBN) közösen közzétett egy jelentést. A jelentés bevezetőjében az áll, hogy a Rockefeller Alapítvány és a GBN „a jövő forгатókönyveinek kidolgozását célzó folyamatot indított el azzal a céllal, hogy feltárja a technológiai és nemzetközi fejlődést a jövőben befolyásoló különféle hajtóerőket.” A jelentés a

továbbiakban „négy meghatározó jövőbeli forgatókönyvet tartalmazó mátrixot” mutat be. Ezek közül az első a politikai „lezárás” (Lock-step) forgatókönyvnek hívják (ez fordítható úgy is, hogy „szorosan zárt oszlopokban, sorokban menetelés”). A világ ellenőrzésének szigorítását és a tekintélyelvű vezetés növekedését irányozza elő. Különösen érdekes a harmadik forgatókönyv, az úgynevezett „daráló támadások” (Hack attack) forgatókönyv. E forgatókönyv szerint a világot váratlanul nagy megrázkódtatásoknak kellene érnie, mint például a New York-i szeptember 11-i események. És akkor a forgatókönyv a 2012-es londoni olimpia „bombázásáról” beszél! Még a várható áldozatok számát is megnevezi: 13 000.

E forgatókönyvvvel összhangban egy moszkvai politológus cikket publikált, amelyben leírja az olimpiát megelőző néhány szimptomatikus eseményt. Még az olimpia kezdete előtt írta: „A 2012-es olimpia két jel jegyében született: öröm és szomorúság. 2005. július 6-án Szingapúrban (a NOB ülésén) jelentették be, hogy London lesz a XXX. nyári olimpiai játékok házigazdája. London utcáin aznap néhol ujjongtak az emberek. Másnap (2005. július 7-én) azonban katasztrófa történt Londonban. Három metrószerelvényben és egy buszon a Tavistock téren bőségesen ömlött a vér. Terrortámadásokat követtek el. A szerző „numerológiai” összefüggést látott: „...a Tavistock téren felrobbantott piros emeletes busz a 30-as busz útvonalán közlekedett, és úgy alakult, hogy a robbanásával mintegy „tisztelgett” az újjászületett 2012-es londoni olimpiai játékok előtt, amely az olimpia játékok sorában a 30.”. (Itt hozzá kell tennünk saját kiegészítésünket, hogy a Tavistock tér a hírhedt Tavistock Intézetre utal, amely a hadsereg megbízásából az emberek pszichológiai befolyásolásának módszereit dolgozza ki.) Majd így folytatódik – és ez végképp nagyon különös – „a 2008-as olimpiai játékok záróünnepségén (Pekingben), az olimpiai fáklya Pekingből Londonba történő átadásakor megjelent a 30-as emeletes busz életnagyságú másolata. (Az interneten ma is mindenki láthatja.) Ráadásul ez az életnagyságú busz-makett (és a benne meghalt lelkek szimbólumai!) az egész szertartás középpontjába került, ez volt a szertartás központi rituális szereplője. A szertartás másik „sztárja” az öreg, kopottas gitáros Jimmy Page volt...”, Crowley híve.

Nos, manapság mindezt lehet kifogásolni: Ezek megalapozatlan spekulációk! Végül is az olimpia jól sikerült! – Hála Istennek! – tesszük hozzá. Tudjuk, hogy van egy szabály: ha az emberek nyíltan és széles körben beszélnek arról, amit

ellenük terveznek, akkor az eredeti szándékok nem maradnak fenn. Tehát ezek a „spekulációk” talán mégiscsak pozitív szerepet játszottak?

Szeretnénk szólni néhány furcsa jelenségről is, amely azt az olimpiát kísérte. Először is, példátlan biztonsági intézkedésekre került sor. Az olimpia védelmére mintegy 50 000 rendőrt vezényeltek ki. Olyan volt, mintha valaki azért védekezne, nehogy az a vád érje, hogy nem volt megfelelő a biztosítás.

Akik pedig végig nézték az olimpiai megnyitó ünnepséget, azoknak feltűnhetett a királynő inadekvát viselkedése is. Minden lehetséges módon igyekezett megmutatni, hogy nem érdekli, sőt ellenszenvvel viseltetik az olimpia iránt, és hogy akarata ellenére vitték oda. Felettébb érdekes, hogy a megnyitó ünnepség előtt a tévében egy humoreszket vetítettek, amelyben 07-es ügynök (Craig) jön a királynőhöz, hogy elkísérje az olimpiára.

A királynő vonakodva (és ezt igyekezett kiemelni), egyenesen nyílt ellenszenvvel, artikulálatlanul, „hivatalos” hangon papírból olvasta fel a rövid üdvözlő szöveget. Ez egyszerűen csak bántotta volna egy ilyen nagyszabású műsor szervezőit. Aztán unottan ült, nem nézett az arénára, valamit forgatott az ujjai között, azt hiszem, a körmeit nézte. És mindezt – több milliárd néző előtt! Ez kihívásnak tekinthető. De kinek és miért? A záróünnepségen pedig egyáltalán nem jelent meg, ami egyszerűen sértés volt. És még csak nem is érdekelte. Azt mondták, hogy „szabadságra ment”! Helyette Katalint és Harryt küldték (és ezért később meg kellett fizetniük). Az olimpiát záró személynek beszédében köszönetet kellett volna mondania a királynőnek is. És mindezt két fiatalhoz intézte, akik közömbös arccal ültek, és nyilvánvalóan nem a „államot” képviselték. Ezen a ponton a helyzet nevetségessé vált.

Gondoljuk, joggal kérdezhetjük: mit jelentettek ezek a furcsa tünetek? És merjük azt sugallni (anélkül, hogy bárkitől is azt várnánk, hogy egyet értsen velünk), hogy a királynő ezzel demonstrálta, hogy nem támogat egy olyan szándékot, amely valahol mélyen a „tükörben”, néhány nagyon titkos társaságban érlelődött, amelyek egyébként maguk sem csináltak titkot a szándékukból. És ez is egy fontos szimptóma.

A királynő megengedhette ezt magának, hiszen bizonyára nem kevesebb, mint 33 fokozata van efféle társaságokban. Ezen a fokozaton lévők felett nem áll semmilyen hatalom. Ezen a fokozaton már mindenki szuverén. Ja, és a házastársa kétségtelenül valami nagyon nagy-nagymester.

Ha jó sejtjük, akkor ez azt jelenti, hogy a királynő egy időre megmentette a királyságát, és vele együtt mindannyiunkat. Ebben az esetben: Éljen a királynő! Ha a robbanás megtörtént volna, akkor most egy másik világban élnénk, „fokozott ellenőrzés”, „tekintélyelvűség” mellett, vagy egyszerűen csak a hatalmi diktatúrában. Franciaországban egy magazin szerkesztőségében történt terrortámadás elég volt ahhoz, hogy a kormány elkezdjen ragaszkodni az összes állampolgár elektronikus ellenőrzését szolgáló intézkedések hivatalos bevezetéséhez.

De a királynőn és egész családján ennek ellenére bosszút álltak. A sajtó elkezdte Vilmost és Katalint negatív színben feltüntetni, és egyenesen zaklatni őket. Egy franciaországi nyaralása során Katalin hercegnőt meztelenül fényképezték le teleobjektívek segítségével, és a fényképeket újságokba helyezték el. Harryt meghívták Las Vegasba, ahol részegen lefotózták meztelenül egy lánnyal. A királyi családra ezután nyomást gyakoroltak abban az értelemben, hogy az ilyen félrelépések nem maradhatnak büntetlenül. (Minden más esetben az ilyen „félrelépéseket” a sajtó dicsőíti). A herceget másodszor is Afganisztánba küldték. És ha az első alkalommal biztonsági okokból titokban tartották a tartózkodási helyét, akkor most nyilvánosságra hozták azt, és a sajtó elkezdett „panaszkodni”, hogy a tálibok valószínűleg megölik a herceget.

Úgy tűnik, a királyi családnak elfogyott a türelme, és erőteljesen fellépett a sajtó megfékezése érdekében. Az egyik sporteseményen a királynő férje, aki egy skót szoknyában ült, széttárta a lábát, és kiderült, hogy a szoknya alatt semmi sincs rajta! A sajtó megvadult. Így az öreg arisztokrata természetesen nyers, „középkori” módon mutatta meg neki, mit gondol róla, és azt, hogy kockázatos dolog egy angol úriemberrel próbálkozni. Végül is nem Harry a nagymester. Az újságíró testvérek pedig az alacsonyabb fokozatokon vannak.

És még egy apró részlet. Ezzel egy időben az újságok egy másik fotót is közöltek, amelyen Károly herceg a jó modor megengedett határán röhög. Lehet, hogy az anyja felvidította azzal, hogy elmondta neki, mit engedett meg magának az apja. Mindenesetre a két fénykép együttes közzététele ezt a gondolatot sugallja.

De visszatérve az Economist címlapjára. A kép bal felső részén egy molinó látható „Szingapúr” felirattal, ami ismét azt a 2005-ös NOB-ülést juttatja eszünkbe. (Rendben, hivatalosan – nemzetközi játékok. Azonban még itt is lehetséges egy kétértelműség: világjátékok, játékok a világgal. A képen egy földgömb kétszer van megrajzolva, másodszor egy rögbilabda alakban az alján; meglehetősen brutális játék). A „Kelet Szellem”, ismételjük, figyelmesen nézi a robbanást. A rakéta, amely úgy repül ki, mintha Churchill fejéből szállna ki, talán egy folyamat kezdetére utal, hogy, melyről egy GBN⁸ jelentés tesz említést. A folyamatot Churchill 1948-as fultoni beszéde indította el. Ezzel vette kezdetét a hidegháború, az atomrakéták telepítése. A hidegháború a szocialista kísérlet lezárásával ért véget. Most ennek újjászületésének kezdetén, úgy tűnik, az új kísérlet kezdetén állunk. Ezt az ukrajnai eseményekkel igyekeznek mozgásba hozni, de mintha ez nem lenne elég. Egy újabb határozott lökésre, egy, az ellenség erőit felmorzsoló támadásra van szükség.

Különösen érdekes itt az a két nyílvevő, amelyek pontosan Alice lábánál fúródtak a földbe. A számok: 11.5 és 11.3. A nyilak egymás után csapódtak be. Ha ez az időbeli sorrendre utal, ne feledjük, hogy az angolban a hónap a nap előtt áll.

Bárcsak alaptalanok lennének a találgatások, vagy hogy itt egyszerűen csak arról lenne szó, hogy Nagy-Britanniát valamiféle zsarolással igyekeznek rávenni, hogy gyorsabban és szorosabban csatlakozzon Amerikához, hogy vele „egy kontinenssé” váljon, ahogy a térképen is szerepel. Ez a kényszer hosszú ideje fennáll. Egy eset jut eszembe, amikor Margaret Thatcher nyilvánosan követelte, hogy Reagan állítsa le az IRA-nak történő fegyverszállításokat.

És végül is senkinek sem árt, ha megáll, és odafigyel az általunk észlelt tünetekre, még akkor sem, ha kiderül, hogy a feltételezéseink tévesek. Képzeljük el például a csillagászokat: milyen jelentéktelen alapon fedeznek fel néha egész világokat, és még ha később kiderül is, hogy tévedés, munkájukat továbbra is szükségesnek tartják, nem fantasztikumnak. Mindenesetre, ha egy folyóirat, amely a hatalmas okkult-politikai hatalmi központok szócsöve, a címlapján egy olyan képet közöl, amelyen a brit miniszterelnök feje fölött egy atomrobbanás kis gombája látható, akkor egyszerűen naivitás lenne azt mondani: ez nem jelent semmit!

⁸ Global Business Network – amerikai vezető tanácsadó cég volt 1987-2013 között. *(a ford.)*

A kép előterében ábrázolt, dicsfénnel körülvelt teknősrre is érdemes figyelme fordítani. A kommentátor helyesen fejtette meg jelentését. A teknős a Fabiánus Társaságra utal. Miféle társaság ez? Hosszú időbe telne a különböző források alapján kideríteni, mi a lényege. A kommentátor megkönnyíti feladatunkat.

Ez egy nagyhatalmú szervezet, amely a bolsevik típusú világuralomra törekszik. Az oroszországi bolsevikokkal ellentétben a fábiánusok lassan jutnak a hatalomra, fokozatosan kimerítve ellenfeleiket azzal, hogy saját embereiket ültetik be soraikba. Mintha az evolúció révén uralnák az emberiséget. Ennek a „kúszó bolsevizmusnak” a logója egy időben a báránybőrbe bújt farkas volt. Ezt később a teknős váltotta fel.

A Fabian Society mottója: „Ha ütök, akkor nagyot ütök”. Ezért van az, hogy a teknős egyik mancsát felemeli. A Társaság támogatja az eugenikusokat, a kényszersterilizálás híveit.

A The Economist egy ilyen, a dicsőség glóriájától fénylő „teknőst” tett a címlapjára. Ezzel azt akarja megmutatni, hogy az emberi társadalom jövőbeli fejlődésének elsődleges iránya a neobolsevizmus lesz. Ez azt jelenti, hogy a szovjet bolsevizmus tovább gondolt és „gyengeségeitől” megszabadított változata emberi léptékben valósul meg. Ez az orwelli „angszoc” bolsevizmusa kell, hogy legyen.

Az idősebb generációhoz tartozók, akik elég sokáig éltek a Szovjetunióban, és a peresztrojka idején lehetőségük volt hosszú ideig Nyugaton tartózkodni, döbbenten tapasztalják, hogy a szovjet bolsevizmus ismert vonásai mindenütt

jelen vannak Nyugaton⁹. A szovjet tapasztalattal nem rendelkező nyugati őslakosok ezt egyelőre nem látják. És amikor meglátják, valószínűleg már késő lesz.

⁹ Vegyük például a joggyakorlatot, a jogi eljárásokat a napjaink Németországában. (a szerző)

III. Kelet – Nyugat

A teknősbékánál nem kevésbé fontos a festményen lebegő kétarcú földgömb. Kifejezi a növekvő ellentétet, a Kelet és Nyugat közötti konfrontációt, amely külsőleg ma különösen az arab terrorizmusban jelentkezik élesen.

Az ellentét elég régi, és lényegét tekintve nem gazdasági, gazdaságpolitikai, hanem szellemi. A kultúrák keletről (az ókori Indiából) nyugatra, Európába tartó fejlődése során alakult ki. Ebben az evolúcióban, mint minden evolúcióban, valami előrehalad, valami pedig lemarad a fejlődés törvényszerűségei alapján. Rudolf Steiner arról a törvényről beszél, amelynek értelmében általában minden szellemi előrehaladás valami más, a fejlődést megállító szellemi dolog rovására megy végbe. Ugyanakkor a tovább haladónak kötelessége, hogy a lemaradó felé nyúljon, és mindent megtegyen, hogy utolérje őt.

A Kelet a Nyugathoz képest nagyrészt megmaradt a régi, hagyományosan csoporttudat-formáknál, ami lehetővé teszi számára, hogy bizonyos mértékig megőrizze az ősi szellemiséget. Általánosságban véve spirituálisabb módon él, mint a nyugati világ.

Nyugaton a haladást az éles elme, az erősen individualizált tudat kialakulása jellemezte. A nyugati ember ennek következtében képes a tudat átváltoztatására, és újra a szellemi világba emelni azt, de már egyéni alapon. Az antropológia ad útmutatást, hogyan kell ezt csinálni. Ezt tudja a Nyugat a Keletnek felajánlani, hogy az is egy új módon születhessen újjá a mai szellemi fejlődés feladatainak megfelelően. Ehelyett a materializmusba süllyedt Nyugat megpróbálja ezzel az materializmussal – iparral, tudománnyal, pénzügyekkel – elnyomni a Keletet, és egyszerűen leigázni. És ez keleten a legnagyobb neheztelést váltja ki. „Nem lesz béke a földön amíg a Kelet és a Nyugat nagy ügyei nem érnek el bizonyos összhangot ... szellemi területen” – mondja Rudolf Steiner.

Európa és Amerika anyagi kultúrája olyan, mint a dió kemény héja. De belül van egy mag. „És ha ezt a magot felnyitnánk, megtalálnánk, akkor valami olyasmi jönne létre, ami háttérbe szorítaná mindazt, ami egykor a keleti bölcsesség fényében az emberiség szférájába került” (GA 209, 12. o. 1924. 11. 21.). És a Nyugatnak ezt a bölcsességét a keleti ember a saját szellemiségének köszönhetően képes megérteni. Csak akkor lesz lehetséges a

kelet-nyugati probléma megoldása, ha ennek a bölcsességnek a fénye nyugat felől világít keletre. Ellenkező esetben szörnyű válságok és katonai katasztrófák várnak az emberiségre, amelyek közül az egyikhez, úgy tűnik, nagyon közel állunk.

Hogy a Kelet és a Nyugat szembenállása ilyen döntő jellegű, az bizonyos mértékig ismert a hatalmi központokban, amelyek olyan erősek, hogy képesek irányt szabni az emberi történelemnek, de makacsul folytatják nem csak a Kelet, hanem a Nyugat szellemiségének elnyomását is. Mindenféle blokkokat és szövetségeket hoznak létre, és mindezt abban a teljes hitben teszik, hogy az emberiség a végtelenségig elviseli az önmagával szembeni erőszakot. Európa alkonyában¹⁰ azonban egyszerűen senki sem hisz; miféle alkony? A kultúra hanyatlása? Hol? Szub-, pop-, rock-? És még hosszasan, a végtelenségig lehetne sorolni! A gazdasági „alkonyt” egyszerűen pénzügyi válságnak nevezik. Mindig van eleje és vége. És, misztikus fanatikusok, ne ijesztgessetek minket az apokalipszissal! – A legtöbb aktív kortársunk így gondolkodik.

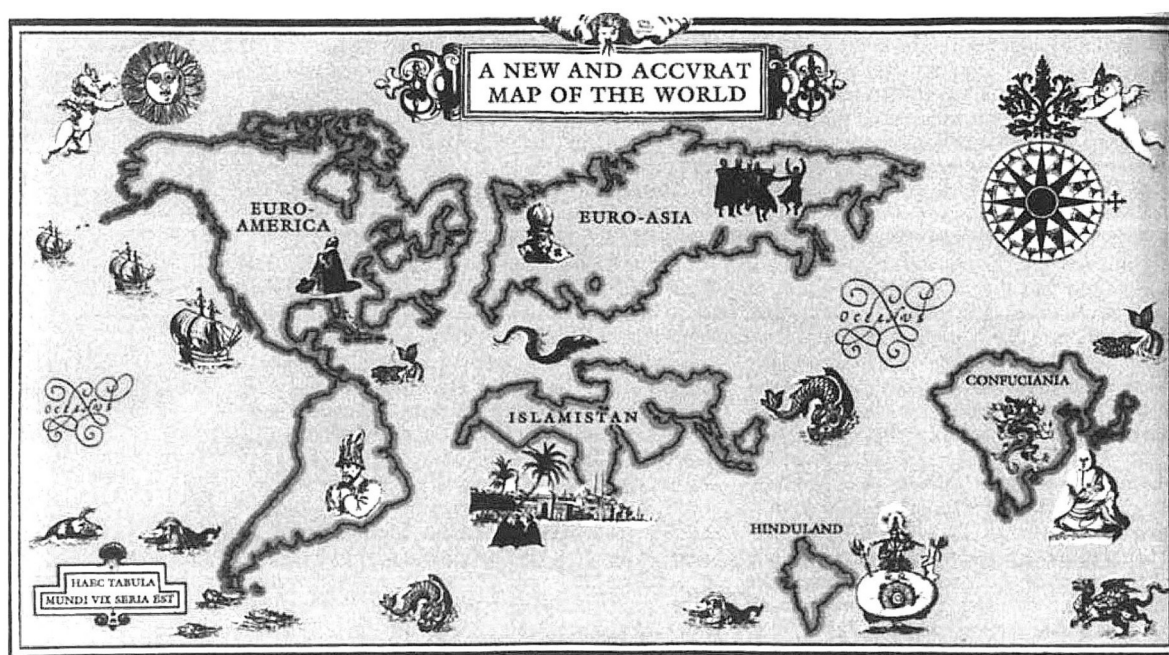
Hitler megpróbálta valahogy megoldani a Kelet és Nyugat közötti viszony problémáját. Minden eszközzel megpróbálta a sztálinisták expanziós vágyait a Nyugatról Kelet felé terelni.

Alekszandr Oszokin A Nagy Honvédő Háború nagy titka című könyvében (1-3. köt., Moszkva, 2008-2013) jelent meg először Hitler és Molotov 1940. november 13-án Berlinben folytatott beszélgetésének jegyzőkönyve. A beszélgetés során Hitler azt mondta, hogy „a nagy ázsiai térséget kelet-ázsiai és közép-ázsiai térségekre kell felosztani. Ez utóbbi dél felé nyúlik, hozzáférést biztosítva a nyílt óceánhoz (Indiai-óceán – a szerző), és Németország Oroszország érdekszférájának tekinti” (1. kötet, 479. oldal). A Führer így hízelt az orosz és szovjet pánszlávok és szlavofilok folyamatos álmódzásainak és ambícióinak. Még a következőket is hozzátette: „Úgy vélem, hogy sikeresebbek leszünk, ha a jövőben egymásnak háttal állunk és külső erőkkel harcolunk, mint ha egymással szemben állunk és egymással harcolunk” (ibid., 473-474. o.). Tehát arra a földgömbre abszolút rá lehetett rajzolni a két führer, Hitler és Sztálin fejét, ahogy „békés” úton megoldották az eurázsiai térség megszervezésének problémáját.

¹⁰ Utalás Oswald Spengler: A Nyugat alkonya (1922.) c. művére (a ford.)

Oszokin háromkötetes könyvét olvasva az embernek az a benyomása, hogy Sztálin osztotta Hitlernek ezt az elképzelését, de mégsem rendelkezett abszolút egyeduralommal. A Kremlben volt még brit lobbis is, és nem csak brit.

Ez a történet azért fontos számunkra, mert máig megőrizte aktualitását. És most vita folyik arról, hogy milyen legyen az eurázsiai térség, hogy Lisszabontól Vlagyivosztokig (Parvulescu¹¹ stb.) terjedjen-e, vagy Oroszország nyugati határánál kezdődjön, ahogy az Economist 1990-ben megjelent térképén látható. (Ebben a részben is bemutatjuk.)

The 'new and accurat' map of the world published in September 1990 by The Economist

A térképen látható terv szándéka, hogy egész Európa egészen az orosz határig egy nyugati blokkba tömörüljön, egyesüljön Amerikával, míg az ázsiai blokk három alblokként jöjjön létre. Ebben az esetben Eurázsia Bresttől Vlagyivosztokig terjedne. A jövőbeli világrend ilyen változata nem mindenkinek felel meg. Nem csak vitatkoznak róla, de már háborúig is elmennek, egyelőre regionális háborúig.

Az ukrajnai eseményeket ennek a küzdelemnek a kifejeződéseként kell tekinteni. Az ott zajló háborút azért vívják, hogy végül milyen legyen Eurázsia.

¹¹ Jean Pârvulescu (1929-2010) – Román származású francia író, újságíró (a ford.) (https://ro.wikipedia.org/wiki/Jean_P%C3%A2rvulescu)

Amikor Ukrajnában az USA kezdeményezésére megdöntötték a törvényesen megválasztott kormányt (ezt ma már maga az USA is nyíltan elismeri), és káosz uralkodott el az országban, azt feltételezték, hogy Oroszország bevonul és annektálja Ukrajnát, ami lehetővé tenné az USA számára, hogy nagyobb léptékben újraindítsa a hidegháborút, és aktívan nekilásson a halálra rémült Európa annektálásának. Ez mindenkit emlékeztetett volna Lengyelország 1939-es felosztásához. – Ukrajna keleti részét Oroszországnak kellett volna átengedni, a nyugati részt pedig integrálni kellett volna a nyugati blokkba. Még ma is próbálják megvalósítani ezt a projektet. Itt semmit nem kell bizonyítani. Ezt az Egyesült Államok mostani viselkedése is bizonyítja. Oroszországot sok nyugati prominens politikus is készíti erre a lépésre, közvetve, burkolt formában. Erről írtunk az első részben, de itt egy újabb friss példa. 2014 végén az ismert oligarcha, Soros György interjút adott a német Cicero magazinnak. Ebben kijelentette, hogy erősen szimpatizál Ukrajnával az orosz hegemonia elleni küzdelemben. Nemrégiben odáig ment, hogy készségét fejezte ki, hogy 1 milliárdot fektet be saját pénzéből az ukrán gazdaságba (ha Nyugaton teljes garanciát kap arra, hogy nem fogja elveszíteni ezt a pénzt!).

Figyelmet érdemel az a mód, ahogyan ebben az interjúban kifejezte Ukrajna iránti szimpátiáját. Kijelentette, hogy a „civilizált világot” nem érdekli az ukránok sorsa. Egy nagyon sajátos képpel tette világossá gondolatát. Azt mondta: Megkérdezi valaki a vágóhídra küldött disznó véleményét? (Ez azért is hangzik különösen sértően, mert Ukrajnában szeretik a sertéshúst). Az ukránok túlértékelik szerepüket. Nem értük vívják a háborút, hanem általuk. Az ő dolguk csak az, hogy harcoljanak, minél tovább és minél véresebben! E háború eredményeként Ukrajnából csak egy gigantikus hamu-tömeg maradhat, tele holttestekkel. Nyugaton ez senkit sem érdekel. Oroszország viszont más kérdés. Meg fogja menteni Ukrajnát és az ukránokat, akár saját maga kockáztatása árán.

Ilyen barátira lelt Ukrajna. Soros a devizaszpekulációiról ismert, amelyek milliárdossá tették. Úgy tűnik, hogy „Zsirinovszkij” szerepét kapta a nyugati politikában. Senki sem aggódik a tekintélye miatt, maga sem, így olyan dolgokat mondhat ki, amelyeket a nyugati politikatudomány oszlopos képviselő sem engedhet meg maguknak. Ebben az interjúban lényegében azt mondta az ukránoknak: ha nem vagytok teljesen idióták, akkor gyorsan csatlakozzatok Oroszországhoz, az az egyetlen hely, ahol barátaitok vannak.

Soros, és nem csak ő, hanem sokan mások is azt állítják, hogy Ukrajnában az EU létéért folyik a küzdelem. Ezért kell Ukrajnának a végsőkéig kitartania. Ebben van némi igazság. De ha meg akarjuk ismerni a teljes igazságot, meg kell értenünk, hogy Eurázsia összeszerkesztéséért folyik a harc. Ezért tartott ilyen sokáig a küzdelem. Ebben a küzdelemben összehasonlíthatatlanul több minden történik a színpalak mögött, mint a csatatéren.

Moszkva nem volt hajlandó megtámadni Ukrajnát. Moszkva oldalán olyan európai erők állnak, amelyek nem akarják, hogy Eurázsia Bresztből induljon ki. Az Egyesült Államokkal sem akarnak egyesülni. Ezért egyre nagyobb a felháborodás az Oroszország elleni szankciók ellen. Olaszország és Finnország még azt is kijelentette, hogy ki akar lépni a NATO-ból. Ezen európai hatalmak hozzáállása különösen lenyűgöző volt a Mohamed karikatúráit közlő párizsi magazin elleni (fent említett) terrortámadás kapcsán. Ezután elnökök, vezető politikusok nyílt tüntetést rendeztek. Az még soha nem fordult elő, hogy az elnökök kimentek volna tiltakozó tüntetésre.

Felmerül a kérdés: kinek szól a tiltakozásuk? ISIS harcosoknak? A kormányfők részéről azonban ellenük a katonai tiltakozás helyénvaló. De így olyan, mintha politikailag nem lenne kihez fordulni. Kormány mint olyan nincs, néhány tiszavirágéletű vezető rövid időre megjelenik, majd eltűnik. A harcosok sötét, vad és szokatlanul agresszív tömege. És itt vannak a felvilágosult kormányfők! Tehát értsük már meg: a pánamerikanizmus ellen tiltakoznak, az USA politikája ellen, amely „ledarálós támadásokkal” hajtja őket a táborába. Az elnököket ezzel már nem lehet átverni.

Miközben tehát Ukrajnában háború dúl, a külpolitika színpalái mögött Európa sorsáért folyik a harc. Az embernek az a benyomása, hogy ebben a küzdelemben jelenleg patthelyzet van; ezért húzódik el a háború is. Magának Oroszországnak is szüksége van a konfliktus elhúzódására, hogy Ukrajna annektálása a sztálinizmus újjáélesztését szolgálja egész Oroszországban. Amikor ez megtörténik, akkor rögtön, erőteljesen és akadálytalanul egy harmadik világháborúba fog torkolni.

Addig pedig patthelyzet van. A Nyugat ellenségeskedése Oroszországgal szemben gyengíti Oroszországot, de legalább alkalmatlanná teszi egy nagyobb háborúra. A Nyugat barátsága pedig ebben a helyzetben még közelebb hozza a háborút. S lassan úgy alakul, hogy a probléma egészséges megoldására mintha már hely se maradna.

Európa Oroszországgal szembeni ellenséges magatartása Oroszországot az Egyesült Államok ölelésébe taszítja, míg a barátság egy nagy eurázsiai térség kialakulásához vezet, Lisszabontól Vlagyivosztokig. De hogy ebben milyen szerepet fog játszani, mondjuk, Közép-Európa, és milyen ideológia fog ott érvényesülni, az még mindig nagy és homályos kérdés. Részben fellép a nemzeti szocializmus, vagy inkább a nemzeti bolsevizmus felé vezető tendencia. Talán még tanúi leszünk azon kérdés megoldásának, amelyben Sztálin és Hitler nem tudott „konszenzusra” jutni (ezt a szót Gorbacsov előszeretettel használta).

De mi a helyzet Európa kulturális, szellemi fejlődésével, amely teljesen sajátos és kétségtelenül az egész emberiség kulturális és történelmi fejlődésének élharcosa? Kiderül tehát, hogy a jelenlegi politikai erőviszonyok között Európa autonóm, csak rá jellemző létezése egyáltalán nem várható. Ez azt jelenti, hogy az evolúció rossz irányba indul el, ahol az emberiséget a pusztulás veszélye fenyegeti.

Lassan kirajzolódik az a világrend, melynek felépítését George Orwell 1984 című művében írta le. Ez a látomásos regény egy három szuperblokkból álló rendszert ír le, amelyet Óceániának, Eurázsianak és Keletázsianak neveznek. Ezek azután keletkeztek, írja Orwell, "hogy Oroszország bekebelezte Európát, az Egyesült Államok pedig bekebelezte a Brit Birodalmat". Óriási gondolat! És nemhogy éppen napjainkban aktuális? Végtére is, ez az a küzdelem, amelynek most tanúi vagyunk.

Így vagy úgy, a világháború előtt vagy után Oroszországnak magába kell olvasztania Európát. E feladat oldalán áll a világ okkult-politikai erőinek egy része, melyet általában jobboldali erőknek neveznek. A másik oldal, a baloldal, a térképen látható tervet támogatja, mely szerint Európát és Nagy-Britanniát elnyeli az „Egyesült Államok”. Valójában erről folyik a vita. A három szuperblokk elképzelését mint olyat pedig, a vitában részt vevő valamennyi fél támogatja.

Ha ez az elképzelés megvalósul, a globalizmus e blokkok közötti végtelen katonai konfliktus jellegét ölténé, amelyben kettő felváltva állna szemben a harmadikkal. Az ideológia lényegét tekintve mindenhol nagyjából ugyanaz lesz. Orwell ezt „a személyiség eltörlésének” nevezi.

Henry Kissinger a svájci Die Weltwoche magazinnak adott interjújában (2015. február 12., 7. szám) így nyilatkozott: „A (világ)rend nyugati ideológiája két dologra épül: az államok sokaságára, amelyek közül igaz, néhányan különleges szerepet játszottak ezen a színpadon, és mindenekelőtt egy *közös ideológiára* (kiemelés tőlem – a Szerző), amely a sokaságot összetartja”.

„Államok pluralitása” – miért ne engedhetnénk meg az új világrend feltételei között, ha mindezt áthatja egy ennek megfelelő egyetlen ideológia, és ha valójában már nem léteznek szuverén államok? A modern „államok” csupán statiszták a világpolitikai és pénzügyi színpadán. Ha teljesen eltávolítanánk őket, nem lenne semmiféle előadás.

A világ sötét okkult-politikai erőinek különösen könnyű dolguk van a mai államokkal, azért is, mert a fejlődés törvényszerűségei miatt a hagyományos állam objektíve is túlhaladta korát. Ez a fejlődés fékjévé vált. A fent említett interjújában Kissinger a mai nyugati világrendet az 1648-as westfáliai béke utáni európai világrendhez hasonlítja, de közben nem tesz említést arról, hogy az új idők megváltozott körülményei teljesen új követelményeket támasztanak a mai társadalom-politikai gondolkodással szemben.

Rudolf Steiner már a huszadik század első negyedében, a világháború befejezése után azt mondta: „Európa egy romos, régi szekrény: Csehszlovákia, Magyarország, Románia, Szerbia, a német Ausztria, az egykori Németország, az egykori Oroszország és Ukrajna mind a szekrény darabjai. A nyugati hatalmak pedig megpróbálják ezeket a rothadó darabokat újra összerakni olyan szögekkel, amelyek nem fogják összetartani. Az emberek nem látják, hogy rothadó

darabokkal van dolguk. ... A lényeg az, hogy egy új szubsztanciát kell bevinni az emberiség fejlődésébe” (GA 196, 119. o. 1920.01. 30.).

Pontosan egy évvel korábban azt mondta: „Az csak anakronizmus, amikor intellektuális lustaságból még mindig olyan fogalmakat mondanak ki, amelyek már nem léteznek. Ahelyett, hogy felismernék, hogy új fogalmak felé kell fordulni, bizonyos körökben még mindig Oroszországról, Németországról, sőt Ausztriáról beszélnek, amely látszólag már nem is létezik” (GA 188, 207. o. 1919. 01. 31.).

A fejlődés már akkor eljutott idáig, és most már nincs miről beszélni. Ezekben az években szükség lett volna egy „új szubsztancia” bevezetésére, mindenekelőtt a társadalmi hármas tagozódásra, de e helyett a bolsevizmus és a nemzetiszocializmus került előtérbe.

A modern világban nem államok vannak, hanem emberi, természeti erőforrások, ipari komplexumok és fegyveres erők csoportjai. Néhány nemzetközi intézmény használja őket, igen, és nem érdekli őket a „disznók” sorsa, akiket „a vágóhídra” kell küldeni. Ebben az értelemben Sorosnak igaza van. És ezt a gondolatot jó lenne közvetíteni az ukránoknak, akik gyűlöletet szítanak magukban az oroszok ellen. Szeretném nekik (és másoknak, például a lengyeleknek) azt mondani: azt állítják, hogy Oroszország fenyegetést jelent az államuk létére? De Ukrajna állam nem létezik. Soros beszélt róla. És Oroszország állam sem létezik, ahogyan Lengyelország állam sem. Szabadulj meg ezektől az üres fogalmaktól! A régi értelemben vett – de mi csak egyre kapaszkodunk ebbe a gondolatba – államok többé nincsenek. Vagy mindannyian harcolunk a társadalmi hármas tagozódás megértéséért és bevezetéséért, ami megszüntetné az összeomló államok és a nemzettestvérek közötti ellentéteket is, amelyek a nemzeti hisztériáig fokozzák a nacionalizmust, és lehetővé tenné, hogy a szabadság felé tartó emberi individuum teljes erejében először megjelenjen a társadalmi életben, vagy pedig mindannyiunkra ugyanaz a szomorú sors vár.

Most mindannyiunknak szembe kell néznünk azzal a veszéllyel, hogy egy másik „szubsztancia” kerül az egész emberiség létezésébe - egy mindenre kiterjedő ideológia szubsztanciája, amely a „személyiség eltörléséhez” vezet. Az ideológia „csizmája” már mindenütt „tapossa” az emberi arcokat. Csak az emberek nem akarják ezt észrevenni, mert a csizma, úgymond, be van kenve –

nem csak az egyén, hanem a csecsemő, sőt a háziállatok, valamint az anyagi jóléthez és bármely ösztön kielégítésének széles körű lehetőségéhez, stb. való – mindenféle korlátlan jog maszlagjával.

A „csizma” létezik, és okkult értelemben teremti a gonoszt. Ez az Orwell-kép egyszerűen zseniális. A csizma ugyanis a végtagok területéhez tartozik, a végtagok öltözete, a végtagokban pedig az ember öntudatlan akarata van. Ezzel az akarattal igyekeznek aláásni, elnyomni azt, ami az ember elméjében tudatra és öntudatra ébred, ami őt intelligens lényvé teszi. Ezt csinálják mindenütt, mondjuk a Bayreuthi Fesztiválok perverz operaprodukciónál kezdve a vérfertőzés legalizálásáig Norvégiában. Ugyanezen okból az ISIS is szétveri az ókor kulturális emlékeit.

Nem árt megjegyezni, hogy az Iszlám Állam (nyugaton ISIS-nek hívják, azaz a nagy egyiptomi istennőről, Íziszről nevezték el, aki valójában az ősi, kereszténység előtti világ Madonnája volt) Mao Ce Tung „kulturális forradalmának” nyomdokain halad, és teszi ezt az első oroszországi forradalmi tömegek lelkesedésével és féktelen brutalitásával.

Az ember elgondolkodik azon, hogy ez az ISIS nem a megkoronázása-e annak az egész káoszkelető folyamatnak, melyet a Nyugat az arab világban produkál? Nem az említett térképen látható „Iszlamisztán” létrehozása felé viszi-e a dolgokat? Akkor nagy jövő vár rá. Irak, Irán, Szaúd-Arábia és Szíria nem fog ennek útjába állni. Nem az a sorsa-e, hogy meggyújtsa a harmadik világégést?

Ha a superblokkok orwelli hármassága megvalósul a világban, akkor Keletázsia Konfuciánia, Hindusztánia (Hinduland) és az Iszlámisztán egyesülésével jön létre. Kína el fogja nyelni Indiát, de csak külsődlegesen. Ez nem fogja érinteni a Kelet nagy luciferi beavatottjainak vezető szerepét. Japán is egyesülni fog Kínával. Háborús fermentumként fog belépni a blokkba, mert rajta kívül keleten senki sem tud sikeresen megvívni egy modern szárazföldi és tengeri háborút. Ezt a gyakorlatban is bizonyította.

Eurázsia az európai latin világ (azaz Spanyolország, Portugália, Franciaország és Olaszország), a germán világ (azaz Közép-Európa és Skandinávia) és a szláv világ (a Kaukázussal és az ázsiai peremvidékekkel) hármas tagolódása lesz. Az Euro-Amerika az angol, az észak-amerikai és a dél-amerikai (latin) nyelvet fogja ötvözni.

Afrika és Dél-Ázsia egy része hiányzik erről a térképről (ha valaki észrevette volna). Ezt a kérdést is az Orwell-könyv tisztázza számunkra. Goldstein könyvében, amelyet O'Brien, az Angszoc-uralom világában végzett arimanikus fekete mágikus misztériumok papja írt, a következő áll: „A superhatalmak határai között, anélkül, hogy tartósan bármelyikükhöz is tartozna, egy szabálytalan négyszög található Tangerben, Brazzaville-ben, Darwinban és Hongkongban... Valójában egyikük sem ellenőrzi teljesen a vitatott területet. ... annak a lehetősége, hogy egy hirtelen alattomos manőverrel elfoglalják ezt vagy azt a részt, éppen a partnerek végtelen váltogatását diktálja”, akik ezeket a háborúkat vívják.

Valóban megvalósul egy ilyen jövőbeli forgatókönyv? - Valószínűleg nem. Az oda vezető úton minden egyszerűen a nemlét mélységébe zuhan. De még ez sem megoldás az emberiség számára. Valami olyasmit kell ezzel szembe állítani, ami megfelel az emberi evolúció valódi törvényeinek. Hogy mi az, az ismert. Erről az utolsó esszében fogunk beszélni.

IV. A modern politika ősfenoménya

Most annak részletesebb vizsgálatával foglalkozunk, amit az okkult-politikai hatalom világközpontjainak nevezünk. A konspirológia ezzel a témával egészen felületesen és ezért egyoldalúan próbál foglalkozni. De még ez is nyugtalanságot idéz elő ezeknél a hatalmaknál. A konspirológusokat mindenhol kinevetik, üldözési mániával vádolják. De a helyzet itt az, mint azzal a krétaival, aki azt mondta, hogy „minden krétai hazudik” stb. (Üldözési mániád van – mondta a kém az üldözöttnek. Kérdés: igazat mondott-e vagy hazudott?)

Részünkről azt akarjuk mondani, hogy a létező „összeesküvés-elmélet” amiatt nem helytálló, hogy míg az „összeesküvés” létezik, addig az „elmélete” egyelőre még nincs megalkotva. Hiszen a jelenségek csak azután tesznek szert elméletre, miután megtalálják az ideát, az ősképet, elsődleges jelenségüket, keletkezésüknek azt a forrását, amely az érzéki és érzékfeletti világok határán áll. A ma meglévő kísérletek ennek az elméletnek a létrehozására főként a materializmuson alapulnak. És ezért általában az ügyet gazdagságra és hatalomra törő pénzügyi-politikai gonosztevők összeesküvésére vezetik vissza.

Igaz, kivételek itt is vannak. Az egyiket a moszkvai „Holnap” („Завтра”) (2013. 22. szám) c. újságban találtuk, ahol egy konspirológus szintén arról ír, amiről mi is értekezünk, mégpedig, hogy a konspirológusok módszertani koncepcióinak gyengesége, „szinte az össze összeesküvés-elmélet” gyengesége a lét kizárólag „evilági” tervére való visszavezetésében áll...”. Érdekes azonban, hogy maga a szerző (akit nem nevezünk meg, mivel a cikket minden bizonyára álnév alatt írták) mire „vezeti vissza” ezt a problémát. Annak okaként, hogy a konspirológia „evilági” határok közt marad, a „pozitivizmust” és a konspirológia „misztikus-okkult” értelmezését jelöli meg. „Mindkét megnevezett hozzáállás – írja – az »összeesküvést« és annak »ügynökeit« szigorúan a lét »evilági« terveire szűkíti ...” Ahhoz, pedig, hogy a „túlvilági” oldalba kapaszkodjunk, a dogmatikus teológiához kell fordulnunk. Abban „két titokról van szó: az »istenfélő élet titkáról« (1Tim 3,16) és a »gonoszság titkáról« (2Thessz 2,7) melyek az »idők kezdetétől« fogva léteznek, és az idők végezetéig ellenségeskedésekhez vezetnek. Titok titok ellen. Összeesküvés összeesküvés ellen. Lázadás lázadás ellen (a szerző itt Makszimilian Volosint idézi). ... Az összeesküvések ilyen »metafizikai háttérének« felismerése átalakítja azokat »fantasztikus kitalációkból«, »túlzottan élénk képzelet« gyümölcseiből,

»politikuskok elméjében lévő üldözésmániából« valami olyanba, ami egészen valós és »sorsdöntő« ... Szinte az egész »konspirológia«: a keresztény providencializmusnak egy egészen »irracionalisan racionális« – már ha szabad így mondanom – átültetése a teológia és a démonológia nyelvéről a »rendőrségi elmélet és történelemtudomány« nyelvére. Az »összeesküvés-elmélet« és annak »mindenütt jelenlévő« hívei: a történelmet irányító Isteni Gondviselésről szóló Keresztény tanítás egyfajta szekuláris átfogalmazása (parafrázisa)...

Amiatt engedjük meg magunknak ezt a terjedelmes idézetet, mivel benne koncentrált formában fejeződik ki egy ideológia, sőt annak krédója, mely még – teljességgel lehetséges, hogy – „sorsdöntővé” váljon Oroszország jövője számára. Erről a következő esszében fogunk még beszélni egy kicsit, most pedig csak megmutatjuk ennek az ideológiának az alapvetően jellemző stilisztikai kifejezését. Ez a valódi tudás elemeinek, a hazugság elemeinek és a finom manipulációknak az erőteljes, a tudatot elkábító és megzavaró egybegyűrésén alapul. (Ebben az ideológiai irányban ezt már mesterien tudják tenni.) Hogy mindezt kibogozzuk és a helyére tegyük, egy hosszú, önálló cikket kellene megírni. És ezért ezt most a lehetséges olvasónkra hagyjuk, egyfajta „házi feladatként”, mi pedig csak a fő dologról beszélünk. Itt minden arra a bibliai történetre vezethető vissza, melyben Lucifer megkísértette az embert a Paradicsomban. Az ember, engedve a kísértésnek, harapott a „tudás fájáról”, és ennek eredményeként kiűzetett a Paradicsomból. Az ortodox teológusok azt feltételezik, hogy ez őt a „gonoszság titkába” vetette, melynek eredményeként a földre vettetett, és most céltalanul vergődik itt, tudományt, kultúrát és egyéb „szükségtelen” dolgokat létrehozva. Csak fel kell ismerni az elkövetett bűnt, és bűnbánatot kell gyakorolni, ami után Isten megbocsát az embernek, és ismét felemeli őt a Paradicsomba. Eközben a lényeg, hogy lemondjunk a megismerésről, amely „gőgössé tesz”, megkísért bennünket. Ez az „istenfélő élet titka”. És ez az egyházi tanítás fő dogmáinak egyike. És itt csak az marad, hogy átéljük ennek sokkoló egybeesését azzal az orwelli mondással, hogy „a tudatlanság: erő”.

A konspirológiához való „misztikus-okkult” megközelítést ebben az ideológiában „sátánizmusként” átkozzák ki.

Az ilyen ideológia szerint sohasem szabad megismerni, hogy miben áll a „keresztény providencializmus”, „a történelmet irányító isteni szándék”, stb. Vagyis senki sem veheti a bátorságot, hogy megismerje az ember anyagi létbe

való alászállásának valódi értelmét és rendeltetését. Az ortodox teológia terminusaiban politológiáról beszélni pedig egyszerűen nevetséges. Ha ezeket egyesítjük, akkor csak még egy dogma keletkezik, amelyet értelmezés nélkül kell követni, mint az összes többit is. Egyszóval: dogmatikus politológia!

Az ilyen „metafizikai háttér” a legkisebb mértékben sem vezeti ki az összeesküvés-elméletet az „evilágiságból”, már csak azért sem, mivel a teológia bármely vallásban mindössze az elme absztrakt játéka; az érzékfelettinek semmilyen megismerését nem adja, bármilyen dogmákba is foglalják, még kevésbé nyújtja korunk szociális-politikai valóságának megismerését. Nos igen, ez utóbbit is valamilyen dogmákba tudja zárni. És egy közülük már létezik. Mégpedig ez: minden okkultizmus – „sátánizmus”. És itt nincs mit magyarázni! Éppen az okkultizmus a „gonoszság titka”. Küzdeni kell ellene „a világ végezetéig”, semmiképpen sem törekedve megérteni, hogy mi ez. (Hiszen ha valaki megérti, akkor rálát a sötét okkult háttérre és magukra az ideológusokra!)

A dogma a megismerés ellensége, bár olyan egyszerű halandók találják ki, akik mind gondolkodnak, mind megismernek, hogy sikeresen „terelgessék a nyáját”. Ilyen az egyház politikája, és a *világpolitika* is. Már több száz éves múltra tekint vissza. Még az inkvizíció idején úgynevezett „boszorkányokat” égettek okkultizmus vádjával: amiatt, mert érzékfeletti módon látták, milyen obszcén dolgokkal foglalkoznak a „pásztorok”, mit engednek meg maguknak, és hangosan beszéltek róla.

Ilyen tehát az összeesküvés-elmélet. „Gonoszság titkának” nyilvánítva az okkultizmust, a szellemi tudást, ez az elmélet minden mással kapcsolatban csak az „istenfélő élet titkával” hagy bennünket, amely azt parancsolja számunkra, hogy maradjunk az értelem örök gyermekkorában, pedig az Evangéliumban ez áll: „Értelem dolgában ne legyetek gyerekek”. A konspirológia annál inkább diadalmaskodni fog, minél inkább tiltják, majd tűzzel-vassal irtják is az összes szellemi tudást.

Az ilyen „megismerési határokat” egyetlen, többé-kevésbé öntudatos ember sem tudja elfogadni, hát még az, aki ilyen vagy olyan mértékben elsajátította a Szellemtudományt. A hívei szilárdan *tudják*, nem pedig csak hiszik, hogy kezdetben mégiscsak „az Ige volt”, nem pedig az összeesküvés, ahogyan Parvulescu mondta, saját éleselméjűségét demonstrálva. Az Ige teremtő volt és egy új teremtés számára tárult fel. Semmilyen „gonoszság titka” nem volt Benne.

Kinyilatkozásával feltárta *teremtésének törvényeit* is. Éppen ezen törvények idézték elő a teremtménynek a Teremtőtől való eltávolodását, abból a célból, ismételjük meg, hogy szabad akarat tudjon benne születni.

Rudolf Steiner, ahogyan már mondtuk, nagyon egyszerű magyarázatot ad arra, hogy Isten miért terem új lényeket. Azért teszi ezt, mert Ő jó. Létének örömét azokkal a lényekkel is meg akarja osztani, akik még egyelőre nincsenek. Ezt az örömet valóban képesek tapasztalni azok a lények, akik *saját Énnel* rendelkeznek. *És minél magasabb, minél szellemibb az Énjük, annál közelebb kerül Magának Istennek az Énjéhez, és annál igazabb és erősebb a lét öröme.* Íme ilyen a „istenfélő élet titka”. És ezt megértették azok, akik a Bibliát írták.

Azonban ahhoz, hogy az ember uralja saját Énjét, nem maradhat „örökkön örökké” „Isten gyermeke”. Ezért *Magának Istennek* az volt az akarata, hogy a teremtménye majd eltávolodjon tőle, sőt bizonyos időre még szembe is szálljon Vele, hogy aztán szabadon térjen vissza Hozzá. Akkor közös öröm ébred az emberben és Istenben. Ez az öröm annál nagyobb lesz, minél nagyobb elkerülhetetlen gonoszt – melyet a szabadság elnyerésének szükségszerűsége és az individuálisan születő szeretet idéz elő – *alakít* jóvá az ember.

Így tehát a „gonoszság titka” az evolúció titka: az *új teremtésének törvénye*, amikor a fejlődés egyik szakaszának törvényei megszűnnek, a kész forma káoszba dől, és a káosz „semmijéből” egy új, tökéletesebb forma születik. Ezt megértve képesek leszünk megérteni a gonosz viszonylagosságát is, bármilyen szörnyű formákban is jelenik meg. Nem nyomhatja el az embert. A gonosznak az a feladata, hogy a kész és ezért megcsontosodott létformák metamorfózisára kényszerítse az embert. (János az Apokalipszisében sokat és lenyűgöző módon beszél erről.) Az, hogy az emberek nem akarják ezt tenni, növeli a gonosz hatását. A *gonosz mértékét* ilyen *módon maguk az emberek határozzák meg*.

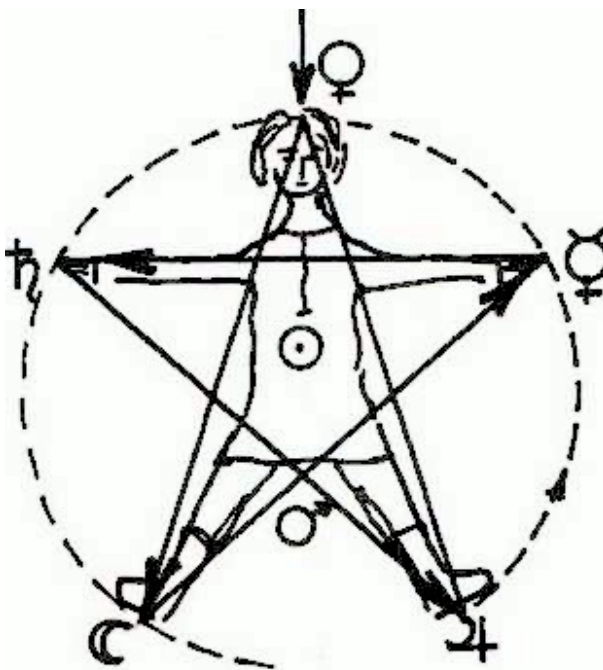
A gonosz erői a fejlődés törvényeit követik, a törvények hatása pedig univerzális jellegű. A gonoszt érzékfeletti lények perszonifikálják, és hatásmódjukat mindig az egész Világegyetemre törekszenek kiterjeszteni. Ezért közvetlen szembenállással nem lehet őket legyőzni. Csak *metamorfizálni* lehet. A gonoszt *jóvá* kell *alakítani* – ez az ember feladata. Ehhez pedig a gonoszt meg kell *ismerni*, főképpen okkult és misztikus módon, mivel érzékfeletti eredetű; az ősforrása állandóan az érzékfeletti világban található.

A gonosszal nem szabad kompromisszumot kötni. A kompromisszumkötésnek semmi értelme sincs, a gonosszal való szembenállásnak pedig a szeretet erőit kell az emberben növelnie. Ha pedig abban reménykedik az ember, hogy a gonoszt gonosz módszerekkel győzi le, akkor végül a „második halált”, a lelki halált kockáztatja. (Mellesleg az ilyen halál különösen veszélyezteti a kifejezetten harcias klerikálisokat.)

* * *

A gonosz legyőzi az embert, ilyen-olyan mértékben önmagával helyettesítve benne „Isten képét és hasonlatosságát”. És az embernek tudnia kell, hogy mit jelent ez, *önismerettel* kell foglalkoznia.

Az ember az étertestében, élettestében pentagramma alakú (10. ábra). Ilyen pentagramma mentén haladva lép kozmikus éteri erők áramlata az emberi formába és áthatja azt: a fejénél lép be, onnan a jobb lábba, aztán a bal kézbe, a jobb kézbe, a bal lábba és aztán, egy kör mentén haladva körbezárja a pentagrammát. Ebben az áramlatban az összes bolygó erői hatnak, ezért a pentagrammát a benne lévő emberrel együtt mikrokozmosznak, vagyis a nagy, planetáris kozmosz kicsi hasonmásának nevezik.

10. ábra

Az, hogy az éteri áramlat mennyire jól áramlik az ember pentagrammája mentén, hogy az ember élete és formája mennyire jut egységre, egy sor minőségétől függ: attól, hogy képes-e következetesen, logikusan gondolkodni, cselekedni, pozitív, elfogulatlan lenni stb.

A Föld-eon első emberének, Adam Kadmonnak pentagramma alakja volt. Ilyenként volt jelen a Paradicsomban, a szellemi Földön. De ahhoz, hogy a materializálódó Földre léphessen, fejképződményét meg kellett fordítania, és lefelé, a Föld középpontja felé irányítania. Vagyis lényének pentagrammája fel kellett, hogy boruljon. Ebben állt a Paradicsomból való kiűzetés. Az ember elfordult az őt felülről vezető szellemi erőktől, s emiatt nem maradhatott többé azok magas szférájában, a Paradicsomban. Azért készítették erre a lépésre, hogy a földi fejlődés során individualitássá váljon, harapjon a „tudás fájáról”, s miután harapott, ismét szert tegyen az „élet fájára”, vagyis gondolkodó tudatát ismét élővé tegye.

A földi evolúció során, a faji evolúció útján haladva az ember a fizikai testében fejfelé ismét felfelé fordult – legyőzte az „örökletes bűnt”. De a lelki-szellemi ember még a mai napig sem egyenesedett ki teljesen. Kiegyenesedése az Én erejének uralásától függ. Az ember csak a magasabb Énjében válik teljesen egyenes, szellemileg egyenesen álló lényvé. Ezért az Énjével ellenséges erők minden módon törekszenek, hogy őt ebben megzavarják. Számukra a tudatlanság, a műveletlenség erőt jelent; természetesen a tömegember tudatlansága.

Az embert, ahogy tudjuk, a Paradicsomban Lucifer kísértette meg. A tudás iránti vágyánál fogva csábította el, ami az anyagba való belemerülést vont maga után, ennek következtében viszont arra a képességre tett szert, hogy az Énben individuálisan gondolkodjon. De miután Én-tudatra tett szert, az ember a szellemtudományhoz fordulhat, és segítségével elkezdhet visszatérni az Istenhez. Azok pedig, akik számára a gonosz „örökkön örökké” létezik, a Lucifer általi megkísértés pillanatában maradnak. Ők tagadják a fejlődést. Éppen ezért van megállítva az orwelli Óceániában a haladás! Mindez nagyon is valós összefüggés.

Aki a luciferi kísértés változatlanságához ragaszkodik, az valójában az ember pentagrammájának a fejfelé lefelé fordított formában való megtartásához ragaszkodik. A fejfelé lefelé fordított pentagramma végül mindhárom korábban

megnevezett ellenerő szimbólumává vált. Céljuk az ember bűnbeesését örökkévalóvá tenni, elvezetni az embert más, számára káros fejlődési utakra. És ezért sötét mágikus hatást gyakorolnak rá. A pentagramma az a hely, melyen a fehér és a fekete mágia erőinek harca összeért. „Ez a jel – mondja Rudolf Steiner – az okkult írás jele, az ember jele. Semmi önkényes, semmi kitalált dolog nincsen benne. A kozmoszban számították ki. ...

A csúcsával felfelé irányuló pentagramma a fehér mágia jele; a Nap erőinek önmagában való fejlődését fejezi ki. Csúcsával lefelé irányulva a fekete mágia jele, a Föld legrosszabb erőinek hatását fejezi ki. A fekete mágus az akaratát egy meghatározott emberre koncentrálja, akire hatást akar gyakorolni, és ennek köszönhetően teljesen meghatározott gondolatformákat ébreszt benne” (GA 266-1, 167-168.o., 1906. 10. 22., 1906. 12. 01.).

„A fekete mágia a (lefelé fordított) csúcs segítségével a Föld alsóbb erőit vonzza magához, és a két felső szarvon keresztül a fekete mágus gonosz akaratával rossz hatásokat küld a környező világba, hogy a természet és a lélek erőit egoista módon saját hamis céljainak szolgálatába állítsa” (GA 266-1, 184. o. 1906. 12. 01.).

Rudolf Steiner ezt is mondja: „A fekete mágus az áramlatokat (a pentagramma áramlatait) nem a fejen keresztül, hanem a lábaknál engedi a testbe lépni, és ennek köszönhetően egészen más hatást ér el, mivel ennek köszönhetően az alacsonyabb erők áradnak bele az emberbe. Ezért a fehér mágus mindig a fejtől indul ki” (uo. 178. o-tól, 1906. 11. 14.)

Éppen az „angszoc” papjai által gyakorolt fekete mágia működési elvét fejezte ki George Orwell az ember fejét taposó csizma képében, hogy eltörölje a személyiségét, és csoportlénnyé téve a pokol, az örök bűnbeesés feneketlen mélységébe taszítsa.

Arról, hogy hogyan hat a valós életben az ilyen gonosz, leírások sokaságát találjuk Alekszandr Szolzsenyicin „A Gulág szigetvilág” c. művében. Ezt a könyvet feltétlenül az érzékfeletti erők hatásának ismeretében kell olvasni.

Az ember kísértőinek a pentagrammájába való belopózása előbb-utóbb szocializálódott. Vizsgáljuk meg részletesebben, hogyan ment végbe az ilyen szocializáció. A helyzet az, hogy az ember abszolút minden szellemi-lelki tulajdonsága, ha állandósul, érzékfeletti lényekkel lép kapcsolatba, sőt egyfajta perszonifikációt ér el, elemi típusú szellemi lényeket hoz létre, s rajtuk keresztül

az ember Hierarchiák lényével kerül kapcsolatba. Ha ezek a minőségek jók, akkor az elemi szellemek is jók, és akkor az ember normál fejlődésű Hierarchia-lényekkel kerül kapcsolatba. Az ember ebben az esetben a saját magasabb Énje irányában fejlődik, vagyis egyre erkölcsösebbé és szabadabbá válik. Ha lelkének és szellemének tulajdonságai gonoszak, akkor ennek megfelelően az általa létesített lények vagy luciferiek vagy arimániak. Az ilyen fajta lények maguk keresnek olyan embereket, akik megfelelő eszközökké válhatnának saját céljaik eléréséhez. Az ilyen embereket különböző típusú csoportokba, pártokba, szektákba, klikkekbe stb. egyesítik. Ezekben csoporttudat kezd kialakulni, és a csoport szellemévé-vezetőjévé egy arimáni, luciferi lény válik, néha pedig ketten együtt. Az ilyen csoportokon keresztül ezek a szellemek a földi fejlődést – először a kultúrtörténelmi folyamatot, aztán pedig az evolúciót is – a számukra szükséges irányban kezdik irányítani. Az ilyen csoportokban idővel kialakul egyfajta „papság”, rituális mágiát, ceremoniális mágiát vezetnek be, melynek köszönhetően néha még tudatos kapcsolat is kialakul az ilyen fajta „papok” és érzékfeletti patrónusaik között. Lényegében a Földön minden emberi szerveződés mögött egy szellemi lény áll, és ezért azok a politikusok, akik nem engedik meg maguknak azt a badarságot, hogy a társadalmi és a szociális-politikai élet tényeit primitív materialistán értékeljék, valójában nem annyira azzal összefüggésben tevékenykednek, amit a pártokban beszélnek, ami a programjaikban áll, hanem ami azoknak a lényeknek a céljaival és szándékaival állnak összhangban, akik mögöttük állnak. Ebből következik, hogy a pártok, melyeknek polárisan ellentétes érzékfeletti inspirátor-vezetőik vannak, mindig késhegyig menően fognak ellenségeskedni, törekedve olyan rendszert bevezetni, melyben az opponenseket egyszerűen meg lehetne semmisíteni. Ez az úgynevezett magasabb politológia egyik igazsága.

Így jöttek létre a Földön az okkult-politikai világrendszerek, világközpontok. Ezek érzékfeletti vezetésének világában pedig intenzív munka folyik annak az ős-szubsztanciának a birtoklásáért, melyet az Atyai Világalap az emberbe helyezett. Ehhez a visszamaradott hierarchikus lényeknek ki kell emelniük az evolúcióból az ősképet, az ember pentagramma alakú elsődleges jelenségét, és fejjel lefelé fordított alakban kell azt visszatartani. Ezért saját szellemiségükkel törekszenek betölteni azt a kozmikus áramlatot, amely az emberben pentagramma mentén halad. Ez a szándékuk, törekvésük elkerülhetetlenül ahhoz vezet, hogy az általuk vezetett társadalmi-politikai központok is fokozatosan

fejjel lefelé fordított pentagramma formájába egyesüljenek. Akkor a permanens bűnbeesés folyamatában lévő ember érzékfeletti alakja, formája földi emberek *okkult-politikai életének ősfenomenjává, ősjelenségévé válik* ezen életnek abban a részében, melyet arimáni és luciferi lények tartanak fogva.

Az érzékfeletti luciferi, arimáni lények, s a különösen szörnyű arimáni lények még egy fajtája – az azúrák – minden poláris szembenállásuk ellenére valahogy egymás mellett léteznek: a fejlődés törvényei miatt. Ezért a pentagramma-szerű kapcsolatuk földi tükröződése, vetülete is – az összetevő erőinek vad ellentmondása és harca ellenére – folytatja létezését, nem semmisíti meg önmagát. Ha képesek vagyunk megérteni ezt, akkor világossá válik számunkra, hogy miért nem tud egyik erő sem teljes győzelmet aratni a többiek felett, miért van az, hogy ezen erők egyikének még teljes katonai vagy más pusztulása esetén is a valódi vezetőik valamilyen módon élve maradnak, az „ügyük” pedig, ahogy a bolsevikok mondták, folytatja életét.

Tehát a módszertani előfeltételekből kiindulva 5 világjelentőségű okkult-politikai hatalmi centrumról kell beszélnünk. És ezek valóban léteznek. A XX. század során alakultak ki. Miután kialakultak, egyfajta egységre jutottak, amelyet belső, kibékíthetetlen „véres” harc hat át. Isten bölcsessége fejeződik ki abban, hogy az akadályok erői sokfélék és egymással szemben ellenségesek. Ez az ellenségesség egyesült most a fejjel lefelé fordított pentagramma jelében. És mivel az ellenségesség kiterjed a politikai életre is, így az ilyen fejjel lefelé fordított pentagramma az elsődleges jelenség a konspirológiai jellegű politológia számára. Minden konspirológiai elméletnek ezt az ősfenomént kellene kutatásai alapjává tenni.

Az ősfenomének kiaknázhatatlanok. Vagyis a gonosz ősfenomenja is képes a végtelenségig összeesküvéseket létrehozni, melyek célja, hogy kiemeljék az ember a világevolúcióból, elrabolják a világlétet Isten lététől. Az embernek, hogy ezt megakadályozza, fel kell tárnia ezeket az összeesküvéseket, és ilyen módon vezetni ezeket az isteni Hierarchiák szemlélő tekintete elé, akik akkor, együttműködve az emberrel, lehetőséget kapnak a beavatkozásra és hogy az összeesküvések ellen azok elsődleges forrásánál harcoljanak, amely nem a fizikai síkon található.

* * *

Most próbáljuk meg részletesen megvizsgálni az általunk meglett ősfenomén szerkezetét. Az emberiség ezoterikus bölcsességében (most már exoterikussá, vagyis mindenki számára nyitottá vált) tudnak arról, hogy az egész emberi nem emberek két típusából áll. A köztük lévő különbség annál nyilvánvalóbb, minél individuálisabb az ember. Éppen e típusok tulajdonságai határozzák meg a kultúrtörténelmi, társadalmi és politikai élet meglehetősen nagy részét. Az egyik típus képviselőit „Ábel fiainak”, a másikat „Káin fiainak” hívják. Ez a téma szokatlanul széles körű, mi csak néhány aspektusát érintjük.

Rudolf Steiner elmondja, hogy zömében Ábel fiaiból képződött századokon keresztül a papok, a papság és a királyok rendje. Az ő ősapjuk pásztor volt. Káin fiai az építők, a világi élet vonzza őket. A két típus ösztönösen ellenszenvvel viseltetik egymás iránt. Némely kérdésben néha akár kibékíthetetlen harc folyik köztük. Kezdetben, ahogy a Bibliából tudjuk, Káin megölte Ábelt (Steinernél megtalálható annak magyarázata, miért történt ez); később, ahogy a Biblia ismét hírt ad, Hiram-Abif – káinita – templomot épített Salamonnak (ábelita), az pedig gyilkossággal fizette ezt vissza. Az ember evolúciós feladata abban áll, hogy önmagában egyesítse és békítse ki ezt a két típust, képileg kifejezve, hogy kibékítse Ábelt és Káint.

Az ősi görögök ezt a két személyiségtípust az apollonikus és a dionüszoszi művészetben kifejezve élték át. Közülük az első ünnepélyes, emelkedett, objektív, dúr hangnemű, ugyanakkor általánosító is, a második pedig személyes, moll hangnemű, tragikus egyszerű emberi értelemben. Később például Puccini zenéje döntően dionüszoszi, Glinkaé pedig apollonikus. Richard Wagner e két princípium zseniális szintézisét adta a zenéjében.

Az ábeliták a kulturális-társadalmi életben inkább konzervatívok, kevésbé mozgékonyak, tisztelik a tradíciókat. A káiniták liberálisak, demokratikusak, forradalmiak. A politikában az előbbiek általában „jobboldaliak”, az utóbbiak pedig „baloldaliak”. Érdekes, hogy modern tudósok még genetikai különbséget is találtak köztük. A különbségek, ahogy közismert, minden pozitívum mellett, az emberek megosztottságát is magukkal hozzák. És ezzel széleskörűen élnek is az akadályok szellemei.

Hogy ne nyúljon túl hosszúra a kifejtésünk, itt elég hosszan idézünk Rudolf Steiner előadásából, ami sokat megmagyaráz ebben a kérdésben, de a gonosz természetét is segít jobban megérteni. Az előadást 1904-ben tartotta, s ez áll

benne: „Minek köszönhető, hogy az élet formává válik? Annak, hogy ellenállással találkozunk; hogy nem jut rögtön – *egyetlen* alakban – kifejeződésre. Az élet a növényben, például a liliomban, formáról formára siet. A liliom élete építette, alakította a liliom formáját. Amikor pedig a forma elkészült, akkor az élet legyőzi a formát, átjut a magba, hogy később ugyanez az élet új formában szülessen újra. Így halad az élet formáról formára”. A forma korlátozza, visszatartja az áramló, formálatlan életet, akadályokat képez számára. „Éppen abból, ami lemarad, ami a magasabb fokon álló élet számára olyan, mint a bilincs, éppen ebből nő ki a nagy kozmoszban a forma”. Példa: a katolikus egyház élete Ágostontól a XV. századig: keresztény, a forma pedig az ősi Római Birodalom élete. Ami ott élet volt, az most megdermedt.

„A korábbi korszak élete mindig formává válik a következőben. A forma és az élet összhangjában ugyanakkor felmerül a következő probléma: a jó és a gonosz problémája; annak köszönhetően, hogy a korábbi korban lévő jó egyesül az új korban lévő jóval. Ez pedig lényegében nem más, mint a haladásnak és haladás saját fékezésének az összhangja. Ez ugyanakkor az anyagi megjelenés lehetősége, a megnyilvánulás lehetősége. Ez a mi emberi létünk a szilárd, ásványi földön: a belső élet, és az elmaradt élet, az előző kor elmaradt, fékező formává szilárdult élete. A manicheizmusnak a gonoszról való tanítása is ilyen. ...

Mani a szellem áramlását akarja létrehozni ... mely tovább megy a rózsakeresztességen. Maninak ez az áramlata egészen a hatodik gyökérfajig terjed (ez néhány évezred múlva bekövetkezik – *Szerző*), amely a Kereszténység megalapítása óta készül elő. Éppen a hatodik gyökérfajban fog a Kereszténység elsőnek teljes alakjában kifejezésre jutni. Csak akkor lesz először valóban itt. A belső keresztény élet mint olyan, legyőz minden formát, túlnő a külső Kereszténységen, és a különböző vallások minden formájában fog élni. Aki keresi a keresztény életet, az mindig megtalálja. A keresztény élet formákat hoz létre és formákat tör szét a különböző vallási rendszerekben. A lényeg nem az, hogy mindenütt hasonlóságot keressünk a külső kifejezés formáiban, hanem az, hogy mindenütt jelenlévőnek észleljük az élet belső áramlatát a felszín alatt. De amit még létre kell hozni, az a hatodik gyökérfaj élete számára szolgáló forma. Ezt a formát előre létre kell hozni, hogy bele tudjon áradni a keresztény élet. Ezt a formát olyan embereknek kell előkészíteniük, akik olyan organizációt, olyan formát hoznak létre, melyben helyet találhat magának a hatodik gyökérfaj igazi

keresztény élete. Ennek a külső társadalmi formának Mani szándékaiból kell erednie. ... Ennek egy külső szervező formának, egy közösségnek kell lennie, melyben valóban terjedhet a Kereszténység szikrája.”

„A lényeg kevésbé a belső életről való gondoskodás – habár az is más módon fog folyni – hanem inkább az élet külső formájáról való gondoskodás.

Vessük most tekintetünket arra, ami a hatodik gyökérfajban lesz. Akkor a jó és a gonosz egészen másmilyen ellentétet fog képezni, mint most. ... Egyrészt lesznek ott kolosszális belső jóssággal rendelkező emberek, akik zseniálisak a jóban és a szeretetben, másrészt azonban fellép ennek ellentéte is. A gonosz maszk nélküli meggyőződésé válik nagy számú ember számára. Nem fog többé rejtőzni, nem fogja álcázni magát. A gonosz dicsőíteni fogja a gonoszt, mint valami különösen értékes dolgot. Néhány zseniális embernél már megcsillan ennek a gonosznak, a hatodik gyökérfaj démonizmusának hajhászása. Nietzsche „szőke bestiája” példa ennek kísérteties előrelátására.

Ezt a tiszta gonoszt a világfejlődésből ki kell vetni, mint salakot. ... a 8. szférába lesz kítaszítva. Most közvetlenül azelőtt a korszak előtt állunk, amikor tudatos vita fog zajlani a gonosszal a jók által.

A hatodik gyökérfaj feladata az lesz, hogy kedvesség, gyengédség segítségével minél több gonoszt visszatérítsen a fejlődés előrehaladó áramlatába. ... A manicheista szellemi áramlat ennek előkészítésében látja feladatát. Ez a szellemi áramlat nem fog elhalni, hanem sokféle formában lép majd elő... melyekről nem kell ma beszélni. De ha ez az áramlat gondoskodását kizárólagosan csak a belső attitűdre összpontosítaná, akkor sohasem érné el azt, amit el kell érnie. Ennek az áramlatnak olyan közösségek megalapításában kell kifejeződnie, melyek mindenekelőtt a béke, a szeretet, a gonosznak való nem ellenállás (harc útján) elterjesztését keresik. Hiszen egy edényt, formát kell létrehozniuk a jövő élet számára. ...

És most már megérthetik, hogy Ágostonnak, a katolikus egyház jelentős elméjének, aki az „Isten állama” c. művében egyenesen létrehozta az egyházi formát, az akkori kor számára alkotott formát, miért kellett, hogy szükségszerűen erős ellenzője legyen annak a formának, melyet a jövőt készíti elő. Két pólus áll itt szemben egymással: Faust (káinita) és Ágoston (ábelita – *Szerző*). Ágoston az egyház mellett, a jelenlegi forma mellett áll, Faust az emberből akarja kihozni a jövő formája számára az értelmet.

Ez olyan ellentét, mely a Krisztus utáni III-IV. évszázadban alakul ki. Megmarad, és a katolikus egyháznak a templomosok, a rózsakeresztesek, az albigensek, a katarok, stb. elleni harcában fejeződik ki. Mindet eltüntetik a külső fizikai síkról, de belső életük tovább hat. Ez az ellentét később ismét fellépett, habár gyengébb módon, de még mindig elég viharos formában, abban a két áramlatban, amely magából az európai kultúrából született, a jezsuitizmusban (ágostonizmusban) és a szabadkőművességben (manicheizmusban). Azok, akik az egyik oldalról vívják a harcot, a magas rangú katolikusok és jezsuiták, mindezt felismerik; de azok közül, akik a másik oldalról, Mani szellemében harcolnak, ezt az ellentétet csak kevesen, csak a mozgalom csúcsán állók ismerik fel.

Így áll szemben az utóbbi évszázadokban a jezsuitizmus (ágostonizmus) és a szabadkőművesség (manicheizmus). Ezek az ősi szellemi áramlatok gyermekei, Ezért ahogy a jezsuitizmusban, úgy a szabadkőművességben is ugyanazok a ceremóniák folynak beavatásnál, mint az ősi áramlatokban. A jezsuitizmusban a beavatásnak négy fokozata van: coadjutores temporales, scholares, coadjutores spirituales, professi. A beavatás fokozatai az okkult szabadkőművességben ugyanezek. Párhuzamosan haladnak, de különböző irányokat követnek” (GA 93, 74-79. o. 1904. 11. 11.)

És ezeken a különböző irányzatokon alakult ki a politikai ellentét. Ezekből alakult ki a két fő politikai erő, az okkult-politikai hatalom két világközpontja.

Mivel egész civilizációnk hanyatlásnak indult, ezért az összes összetevője, eleme is degradálódik. Ezért ma nehéz valami építőt találni ebben a két ősi áramlatban. Ugyanakkor erről beszélni ugyanannyira nehéz, mint amennyire nehéz volt a volt Szovjetunióban a Szovjetunió Kommunista Pártjának (SzKP) hiányosságairól beszélni. Mind az egyik, mind a másik rendkívül ellenségesen fogadja a vele kapcsolatos összes kritikai értékelést. Viszont mivel ezeknek az áramlatoknak a képviselői mindenütt megtalálhatók: a hatalmi struktúrákban, a kulturális élet irányításában, a tudományban, a politikai pártokban, ezért mégis

* Itt szeretnénk az olvasó figyelmét felhívni arra, hogy mivel ezek az elnevezések a túl gyakori és nem ritkán tisztán spekulatív használat miatt erősen elkopottakká váltak, ezenkívül pedig már a pusztán kiejtésük is egyoldalú érzelmeket és képzeteket válthat ki, ezért a továbbiakban a jezsuitákat „sötétség atyáinak”, a szabadkőműveseket pedig „árnyék testvéreinek” fogjuk nevezni (ezt a második terminust használta Rudolf Steiner: „Brüder des Schattens”).

beszélni kell minderről. És azért vannak sokan, mert az egyik vagy másik mozgalomhoz való tartozás a sikeres karrier zálogává vált. Ebben az értelemben erősen emlékeztetnek az SzKP-ra, ám annál sokkal jelentősebbek. Ők a globalista projektek, forradalmak – beleértve a hírhedt szexuális forradalmat is – megalkotói, ők azok, akik a fajokat keveredésre kényszerítik, stb.

Az „árnyék testvéreinek” nagysága már a múlté. Rudolf Steiner ezt mondja: „A szabadkőművesség abban a mértékben veszítette el jelentőségét, amilyen mértékben racionalizálódott a világ. Abban a korszakban volt jelentősége, amikor még a 4. alfaj fejlődött (görög-latin kultúrkorszak). Az ötödik alfaj (vagyis a modern kultúrkorszak) a szabadkőművesség jelentőségének elvesztését hozta magával” (GA 93, 89. o. 1904. 12. 02.).

Rudolf Steiner az egyik előadásában elmondja, hogy amikor Lessinget felvették a szabadkőműves páholyba, akkor a páholy főmestere megkérdezte tőle: „Nos, most már maga is láthatja, hogy semmilyen az államra vagy a vallásra veszélyes dolgokba nem avatjuk be. Igaz? – Lessing így válaszolt: Igen, megerősíthetem, hogy ilyesmi dolgokat nem tudtam meg. Ugyanakkor örömmel megtudtam volna valami hasonlót, hiszen akkor legalább valamit megtudtam volna” (GA 93, 261. o. 1906. 01. 02.).

Rudolf Steiner azt is elmondja, hogy az „árnyék testvéreinél” semmiféle kereszténység nem maradt. Ők végül egyszerűen eszközökké váltak a „titkos társaságok” számára, épp azok foglalkoznak geopolitikával, az „árnyék testvérei” ezoterikus gyakorlatának pedig teljesen sötét jelleget kölcsönöztek.

Nincsen semmi keresztényi az „atyáknál” sem, mondja később Rudolf Steiner. Az ő rendjük a római birodalomnak és uralomra törésének egyenes folytatását jelentő római katolicizmus elfajulásának utolsó stádiuma. Ők, még ha „atyák” is, de nem a szellemi fénynek, hanem a félhomálynak az atyái, ahol sötét politikai ügyeket szőnek. Azonban észre kell venni, hogy ha ilyen módon lehet jellemezni (az olvasó ne vegye ezt kritikának) a „sötétség atyáit”, akkor ez nem jelenti azt, hogy ugyanezt lehet általában a katolicizmus kapcsán elmondani. „Ha a római katolicizmust ma a totalitásában, a teljességében vesszük – mondja Rudolf Steiner – nem úgy, természetesen, ahogy azt egyes papok értik, akik többségükben nagyon rosszul képzettek ... hanem ha úgy vesszük, ahogyan egy teológiai rendszerként, egy kiterjedt világnézet tartalmaként ábrázolható, akkor a katolicizmus mint egy tartalomban teljes rendszer, mint egy mindent átfogó

világnézet jelenik meg. Hiszen ez grandiózus – ahogy a katolikus tanítás a középkorban mint skolasztika lép elő, mint ami minden oldalról önmagába zárt, egységes és logikailag is, ontológiailag is kidolgozott világnézeti rendszer ... amely mindenkor őrzi az Atyáról, Fiúról, Szellemről szóló világnézeti felépítményt, amely az ágostoni-tamási világnézetben oly mértékben lett továbbfejlesztve, hogy önmagából az emberek társadalmi rendjére vonatkozó nézetet fejleszt. ... Aki meg akarja érteni a katolikus rendszert, a katolikus hitvallást, ha ezt lehet így nevezni, képesnek kell lenni a legfinomabb módon bánni a fogalmakkal, világos és pontos fogalmi átmeneteket kell tennie, és olyan fogalmakkal kell tudnia bánni, melyeket a modern filozófusok már túl kényelmetlennek találnak, s melyeket a protestáns teológusok különösen kényelmetlennek találnak. ... A katolicizmus erősen összefűzött, gondosan ellenőrzött hitrendszerrel rendelkezik, amely természetes és felemelkedő princípiumokból indul ki, melyek legalulról emelkednek fel és mindent átfogó világnézetig jutnak el, melyet aztán az ember egyesíteni tud a lelkével, még ha a magas területeket egyszerűen kinyilatkoztatott igazságokként, a kinyilatkoztatás igazságaiként ismerik is el”.

Igaz, ma mindez régi világnézetek maradványa. És „egy hatalmas ellentét van a katolicizmus és a modern civilizáció között”. Benne „a katolicizmus a legkisebb mértékben sem képes az embereket előbbre vinni annál, ahol már vannak ...

Nézzünk arra, mit hozott a katolicizmus. A legújabb időkben a jezsuitizmust hozta, nem pedig a kereszténységet” (GA 203, 182-186. o. 1921. 02. 06.).

Rudolf Steiner egyébként a „sötétség atyáinál” is meghatározott vonásokra mutat rá, melyeket nem lenne rossz, ha az egész emberiség elsajátítana. „Azt gondolom – mondja –, még egyszer sem nem láttak tehetséges jezsuitát idegesnek, míg a modern tudósok, a modern képzett emberek egyre idegesebbé válnak. Mikor ideges az ember? Amikor a fizikai idegek jelzést adnak magukról. Akkor valami olyan jelenik meg, aminek fizikailag valójában nem lenne semmilyen joga megjelenni, mivel csak arra való, hogy a szellemet vezesse. Ezek a dolgok a modern oktatási rendszerünk abszurdításával állnak kapcsolatban, és a jezsuitizmus, amely ellen egyrészt harcolnunk kell, a gondolkodás elevenné tétele szempontjából valami olyan, ami a világgal együtt halad, habár a rákhoz hasonlóan, hátrafelé halad benne. De megy, nem egy helyben áll, míg a tudományunk lényegében semennyire sem ragadja meg az embert.

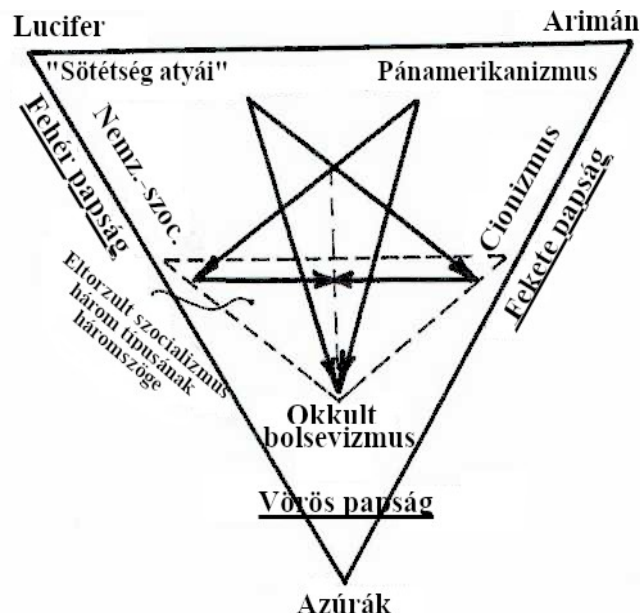
Ha megengedik, itt rámutathatok valamire, ezt mondhatom: már gyakran elmondtam, hogy állandóan fájdalmat okoz az, hogy ez a modern ember, aki képes arra, hogy bármiről gondolkodjék, aki annyira rettentően okos, ugyanakkor életének egyetlen szálával sem áll élő módon a modernitásban, nem látja, mi zajlik körülötte; nem látja, mi történik körülötte, nem akar ezzel kapcsolatba kerülni. A jezsuitáknál ilyen nincsen. A jezsuita, aki az egész embert mozgásba hozza, látja, hogy mi vibrál át ma a világon” (GA 204, 175. o. 1921. 04. 29.).

* * *

Ismert az „atyák” és a „fivérek” közti múltbeli kegyetlen harc. Ez a harc arra kényszerítette a „fivéreket”, hogy elrejtőzzenek és „konspiratív módon” tevékenykedjenek. De amikor a külső veszély véget ért, a „konspirológia” megmaradt. És az „atyák” is konspirológiához fordultak. A konspirológiában néha együtt cselekednek, ahogy ez Oroszországban is történt a szocialista kísérletben. Ők azonban mégiscsak ellenlábasok, akik egymás vesztét készítik elő. Harcuk a modern világot is szétszaggatja. És mégis, nem szabad a világ összes bajáért közvetlenül őket okolni. Hiszen érzékfeletti erők állnak mögöttük. Ez a két áramlat – csupán eszköz.

Az Arimán által inspirált „árnyék testvérei” által – akik baloldali „titkos társaságok eszközeként” lépnek fel (erről, emlékezzünk, Rudolf Steiner beszél), – és a „sötétség atyái” által született a bolsevizmus. Ez az ő gonosz szülöttük. Miután megszületett és megerősödött, saját patrónusra tett szert az érzékfeletti világban, és most arra keresi az utakat, hogyan falja fel a szüleit, és hogyan vegye birtokba az egész világot.

A XX. század folyamán ehhez a három okkult-politikai hatalmi központhoz hozzáadódott még kettő, szintén az érzékfelettiből irányított központ. És amikor öt lett belőlük, akkor a háromfajta visszamaradott szellem egyfajta egységbe vezette és egy fejjel lefelé fordított pentagramma képében szocializálta őket, mely pentagramma az ő elsődleges jelenségükként, ösképként hat. Ilyen formája van (11. ábra). Pontosabban így nézett ki a peresztrojkrát megelőzően, amikor a Szovjetunió még létezett.

11. ábra

A pentagrammát a három Hierarchia visszamaradott lényének háromszöge zárja magába. Ez a háromszög egyrészt az evolúcióba alászálló isteni háromszöggel áll kapcsolatban, másrészt pedig erősen megnehezíti azt. Az e háromszöget alkotó lények arra törekszenek, hogy megfosszák az isteni háromszöget a metamorfózis erejétől, vagyis a szellemi magasságokba visszatérés erejétől. Az ember e lények Isten és az általa elrendelt evolúció elleni harcának a fő eszköze abban az esetben, ha beleegyezik az örök bűnbeesésbe.

A Földön a mostani öt hatalmi központot a három visszamaradott Hierarchia földi helytartója, a három pápa irányítja. Az egyikük, a „fehér”, ismert – Rómában székel (nincs jelentősége, hogy tud-e a szerepéről, vagy sem; a fontos, amit tesz). A titkos társaságoknál is van pápa. Őt „feketének” hívják. A „vörös” bolsevizmusnak is van pápája. Róla Grigorij Klimov beszélt meggyőzően elsőként, egy tiszt, aki 1948-ban menekült Berlinből Nyugatra. (Ott részt vett az un. „Harvard-projektben”, amely a szovjet kísérlet lezárását készítette elő.)

A kozmikus értelme ennek az ösfenoménnek, amely az állandó bűnbeesés állapotát fejezi ki, a következőben áll. A Hierarchiák visszamaradott lényei az anyagi kultúra feltételei közt egy olyan formát képeztek, mellyel az isteni öskinyilatkoztatás háromszögét akarják helyettesíteni. Ebben a háromszögben jelenítette meg magát a magasabb ember, aki egyesítette magában az Atyai Világalap Nevét, Országát és Akaratát, melyek szellemének magasabb tagjaivá

váltak. Nekik kellett az ember alacsonyabb „énjét” létrehozni, ehhez pedig materializációra volt szükség, ami lehetetlen lett volna, ha a Hierarchiák visszamaradott lényei nem törekedtek volna erre a helyettesítésre. Lehet-e a törekvésüket „Isten elleni összeesküvésnek” nevezni? Nem, nem lehet. Hiszen itt egyrészt egyszerűen a fejlődés törvénye érvényesül, másrészt pedig csak azoknak a mulasztásoknak a következményeivel van dolgunk, melyeket az emberek a fejlődésük során elkövettek. A tetőről lecsúszó cserép mindenképp le fog esni, de hogy kerül-e az útjába emberi fej vagy sem – ez sokban függ magától az embertől.

A visszamaradott szellemek, amikor behatolnak az emberek szociális életébe, természetesen átlépik az evolúcióban jogszerű hatásaik határát. Ezt egy olyan kövel lehet összehasonlítani, amelyik gondolkodni tud, és esés közben el tudná téríteni esésének irányát, az embert megcélozva. És hát a tevékenységüket elrejtik az ember elől, mivel, ha tudna róla, megtanulhatna óvatosabbnak lenni a „potyogó kövekkel” kapcsolatban. És ezért joggal beszélünk a visszamaradott szellemek ember elleni összeesküvéséről. Az istenek figyelmeztetik erre az embereket, de azok nem akarják ezt meghallani. Ilyen esetben pedig a földi dolgaik egyre rosszabbul fognak menni. Az emberiség a továbbiakban is embertelen szocialista, eugenikus, genetikai stb. kísérleteknek lesz alávetve; az embereket hatalommal, jóléttel csábítva fogják pártokba, szövetségekbe, rendekbe, páholyokba behúzni.

* * *

Oroszországban a peresztrojkanak egyáltalán nem az volt a célja, hogy a bolsevizmus által leigázott embereket felszabadítsa. A fentebb megmutatott ösfenomén átalakításának („peresztrojkájának”) kifejezése volt a szociális-politikai kísérletezés új fázisa számára. Ha ezt az ösfenomént a politológusok korábban felismerték volna, és megértették volna, hogy reális alapot ad konspirációs elmélet létrehozásához, akkor már a XX. század 90-es éveiben sejteni lehetett volna és nyíltan beszélni arról, hová vezetik a továbbiakban Oroszországot és az egész emberiséget.

Ez az ösfenomén érzékfeletti síkon láthatólag egyfajta pokoli fiziognómia, melyet a filmalkotók jól kiagyaltak. A peresztrojka folyamán, képileg szólva, megváltozott e fiziognómia kifejeződése, a vonásai másképp torzultak el. És

változásai azokat a globális eseményeket vonják a földre maguk után, melyeket most megfigyelhetünk.

A bolsevik Oroszország le lett véve a pentagramma alsó csúcsáról. Az oroszok nem az az etnosz, melyben a bolsevizmus teljes erőben kibontakozhat, melyben megragadhatja az egész világot. Ha Oroszországot eközben a pentagramma határain túlra vetették volna ki, akkor szellemileg újjászülethetne. De a fejjel lefelé fordított pentagramma belsejébe lökték, és ott egyfajta *tróféává* vált, és mind az 5 világhatalmi központ öfelé nyújtja csápjait. Egy tehetetlenségi erőként van rá szükségük az egymás közti ellenséges harcukban. E minőségben valójában már régóta használják. Nélküle nem kezdődött volna el az első világháború. A második előtt Berlinben jól megértették, hogy a Szovjetunióval való szövetség nélkül nem tudják az Anglia elleni háborút megnyerni, Londonban pedig tudták, hogy Moszkva nélkül nem lehet Németországot legyőzni.

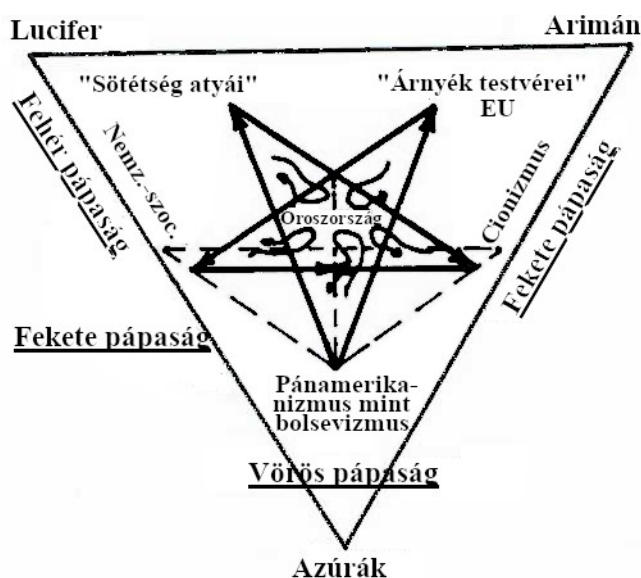
Most pedig a kísérlet vezetői tudják, hogy Oroszország nélkül a szuperblokkok trifóliumát nem fog sikerülni létrehozni. Oroszország számára a legjobb azt lenne, ha nem válna egyik világerő tróféájává sem. Ugyanakkor ezt külső, harci, gazdasági eszközökkel nem tudja kell elérni. Ezt mutatják az utóbbi események Ukrajnában.

A Szovjetunió helyét a fejjel lefelé fordított pentagramma csúcsán most az USA foglalta el, az ő helyére az EU-ban egyesült „árnyékok fivérei” kerültek (12. ábra).

A korábbi pánamerikanizmus, a humanizmus álcájában, többé-kevésbé mégis elfogadható volt. De most „Óceániává” metamorfizálódik, annak angszoc ideológiájával. És ez, bizonyos értelemben, szintén törvényszerű. Rudolf Steiner még a XX. század elején előre figyelmeztetett: „A Nyugat szélsőségesen radikális szárnya a bolsevizmusban éli ki magát, és meg fogja tapasztalni, hogy az, amit ő maga nem akar és amit keletre tol, egy nem túl távoli időben visszatér hozzá – az, amit ő maga tolt oda. És akkor ez figyelemre méltó önismeret lesz” (GA 199, 114. o. 1920. 08. 21.). Ez az, amit most tapasztalunk, egy kivételével: az önismeret kivételével. Azzal a Nyugat nem akar foglalkozni. De reméljük, hogy ennek is eljön az ideje.

Rudolf Steiner a bolsevizmust szellemi oldalról jellemezve, a visszamaradott szellemek vizsgálatához fordult. Azt mondta, hogy ezeket a szellemeket, a

keresztény egyházi hagyomány szerint ördögnek, sátánnak stb. nevezik. De nem szabad a sátánt az ördöggel összetéveszteni. Az ördög a sátánhoz képest egy gyengébb erő. „A sátán az Őserők, Archék (Személyiségsszellemek) rangjával rendelkezik, és ő az, aki a világevolúció során megszerezte ... az intellektualitást, jóval az előtt ... hogy az emberek elé lépett. Jelenleg az intellektualitás ún. mindent átfogó birtokosa, és arra törekszik, hogy az emberi intellektualitást a saját intellektualitásával oly szorosan kösse össze, hogy az ember ezen az úton kiessen a saját evolúciójából. Más szavakkal: a Golgotai Misztériumot hatástalanítani – íme erre törekszik ez az arimáni erő.

12. ábra

A sátán csak az intellektusnak köszönhetően fér az emberhez, „hiszen az intellektus oly módon ül az emberben, hogy benne az a legönállóbb; minden egyéb (érzések, észleletek stb.) egyik vagy másik isteni erőtől függ”. Ezért az embernek szabadon kell egyesülnie az Apokalipszis végső céljaival, az Alfa és Omega (vagyis Krisztus) erőivel.

A sátán különös erővel hat Európa keleti részén a bolsevizmusban, ahol az embereket bármely módon úgy egyesítik, hogy szükségessé váljon a csoportlelkiség. „A legintelligensebbek az arimáni világ alsóbb szférájához fordulnak; akkor az emberek képződő csoportjai csak arimáni hatalmak kezébe kerülnek, és megnyílik az út a sátáni hatalmak előtt, akik ki akarják ragadni az emberiséget a földi evolúcióból, és másik planetáris evolúcióba akarják vezetni” (GA 346, 257-259. o. 1924. 09. 22.).

Hogy mit kell ebben az esetben tenni – Rudolf Steiner erről szintén beszélt. Az embernek a kialakult feltételek közt minden észlelése középpontjába azt a tényt kell állítania, hogy „a világalakító erőkbe való komoly beavatkozáshoz a Szellemtudomány részéről a feladat abban áll, hogy az emberek közt elismertté és hatékonyá tegye azt, aminek a mi szemszögünkből beavatási tudomány a neve...”

Beavatási tudománnyal, habár az emberiség számára káros módon, a nyugati titkos társaságok is rendelkeznek. És mindaz beavatási tudománnyal rendelkezik, ami a „sötétség atyáitól” függ. „A leninizmusnak is van egyfajta beavatási tudománya. Hiszen annak, hogy a leninizmus annyira okos módon tudja magát kifejezni a fej értelmi formáin keresztül, egy egészen meghatározott alapja van. A leninizmusban az emberiség fejlődésének felszínére az emberi fenevad értelme, az emberi állatiság értelme tör utat. Mindaz, ami az emberi ösztönökből, az emberi egoizmusból ered, abban jut interpretációhoz és formához, ami a leninizmusban és a trockizmusban külsőleg annyira értelmesnek tűnő módon fejeződik ki. Az állat (a vadállat) egyszer okos állatként akar a felszínre törni, azt akarja, hogy minden arimáni erőt – amelyek célja, hogy kikapcsolja az emberit, a specifikusan emberit –, és mindazt, ami okosságként terjedt el az állati birodalomban, olyan erővé tegye, amely képzi, formálja az emberiséget”.

A darazsak nagy mesterséggel készítenek kaptárakat ugyanabból az anyagból, mint amiből a közönséges papír készül. „Az emberi okosság az, ami az állatvilágban működik. És ha összeadják mindazt, ami az állatvilágban hasonló fajta okosságként elterjedt, és elgondolkoznak azon, hogy az arimáni erők mindezt felveszik, hogy mindezt ismét létrehozzák az emberi fejekben, azoknak a fejében, aki csak egoista ösztönökből cselekszenek, akkor megértik, hogy igaz, ha ezt mondjuk: Lenin, Trockij és a hozzájuk hasonló emberek az arimáni erők eszközei. Ez egy arimáni beavatás, amely egészen más világszférához tartozik, mint a mi világszféránk. Ez azonban egy olyan beavatás, amelynek hatalmában áll, hogy elpusztítsa a Földön az emberi civilizációt, hogy eltüntesse a Földről mindazt, ami emberi civilizációként jött létre.

Az embernek három beavatási irányzattal van dolga: két olyan irányzattal, mely az emberiség fejlődésének síkján található, és egy olyannal, amely az emberiség fejlődésének síkja alatt található, egy olyan beavatással, mely kolosszális akaraterővel rendelkezik, a szinte végtelen akaraterőjű beavatással.

Ami pedig mindezekbe az irányzatokba képes rendet teremteni és emberileg méltó célt vinni, arra egyedül csak az képes, ami az igazi Szellemtudomány tartalma. Igazi célkitűzés, valódi komolyság azonban csak abban az esetben indulhat ki a Szellemtudományból, ha az emberek életük mindent átfogó ügyévé teszik, és ha figyelmet fognak fordítani arra, hogy mennyi fecsegés, mennyi démoni gőg és lelki egoizmus nyilvánul meg sok alakban mindabban, amit – többnyire őszintén – a szellemtudományos mozgalomhoz vegyítenek. Nem szabad, hogy elhallgassuk ezeket a dolgokat. Éppen ellenkezőleg, újra és újra beszélni kell ezekről. Hiszen hogyan másként lehet reménykedni abban, hogy lelkünkbe vegyük azokat az erőket, melyeknek szükségszerűen lenniük kell ezekben a lelkekben, hogy a civilizáció ne érjen véget!” (GA 197, 59-61. o. 1920. 06. 13.)

A bolsevizmus nyíltan megjelenítette a világ számára a misztériumait, beavatási központját. Ez a mauzóleum a bebalzsamozott holttesttel, amely mintha halott lenne, de melynek sejtjei mégis a mai napig is őrzik természetes nedvességüket (erről tudósok írtak az újságokban), és a mauzóleumot körülvevő „örök Politbüro” [Политбюро = Politikai Bizottság rövidítése. ford.], a Kreml falába beépített, hamvakat tartalmazó urnákkal. Ez a komplexum lényegében egy páholy, egy nyílt páholy, melynek pecsétjét emberek milliói kapták meg, akik meglátogatták a mauzóleumot.^{*)} A materialista emberiség évtizedeken átszemlélte mindezt, és szemernyi jelét sem adta annak, hogy bölcsébbé vált volna. És egyáltalán nem érdekli, hogy (ahogy erről maga Rudolf Steiner beszélt) a „jezsuiták és a szabadkőművesek” „felgyújtották a Goetheanumot”, melyet az istenek új fényes *keresztény beavatási központnak* szántak, melyet Michael Arkangyal, a sárkány elleni harcos vezetett volna.

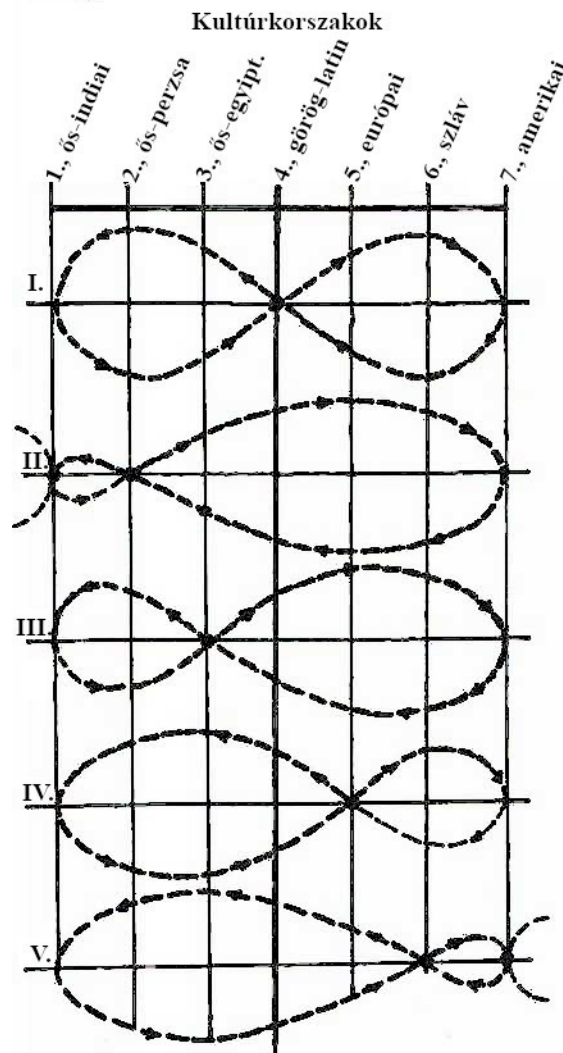
^{*)}A katonai parádék és a tömegdemonstrációk pedig az állami politika rangjára emelt fekete mágia-ceremoniák voltak. E legrosszabb fajta misztériumok idején a – ha szabad így mondanom – a „kormány”-tagok a síron (!) (a mauzóleumon) álltak, és fogadták, felszívták a tömegek lelkesedését.

V. Közép-Európa világtörténelmi feladata

Az antropozófiai célkitűzés a világ és az ember valódi evolúciójának ismeretén alapul. Ez az evolúció vezette az embert az öntudat modern formájához, később pedig a következő fokra, a szupertudathoz kell emelnie, ahol az ember szemlélődő, észlelő módon fog individuálisan gondolkodni. Ez annyira megváltoztatja majd a tudatformáját, hogy itt az ember faji metamorfózisáról beszélhetünk. Tulajdonképpen az embert ragyogó jövő várja ezen az úton. De ahhoz, hogy ne térjen le róla, először is meg kell értenie a mi európai kultúrkorszakunk lényegét, meg kell értenie, hogy honnan jött és hová megy, mi a következő jogos lépése. Ezt kultúrkorszakunk csak akkor teszi meg, ha megoldja a feladatait. Maga a feladatmegoldás a jövőért, a következő kultúrkorszakért való munka. Éppen ezt a munkát kell szembeállítani alternatívaként a három szuperblokk tervével.

Mi is az emberiség természetes evolúciója? Ez szakaszosan, metamorfózisok során áthaladva zajlik. Az egyik ilyen szakasz az, melyet az ezotériában (már találkoztunk vele) „gyökérfajnak” nevezünk. Egy gyökérfajban a fejlődés hét kultúrkorszak láncában zajlik (13. ábra). Ezek együttesen egy egységes lemniszkátát képeznek. A lemniszkáta csomópontja a 4., a görög-latin kultúrkorszakban található. Ebben a pontban történt a Golgotai Misztérium, és innentől fogva ez lesz az összes fejlődési szakasz metamorfózisának középpontja.

Azonban a hét kultúrkorszak összességében való fejlődés előrehaladtával – azon a metamorfózison kívül, amely a gyökérfaj lemniszkátájának, azaz a hét kultúrkorszak összessége lemniszkátájának fő csomópontjában történik (14. ábra, 1. pozíció) – minden új kultúrkorszakban az azt megelőző összes korszak jövőbeli kultúrkorszakokká való metamorfózisa következik be (13. ábra, II–V. pozíció). Ha ezt a folyamatot tanulmányozzuk, akkor a gyökérfaj általános metamorfózisának titka tárul fel számunkra. Akkor a fejlődés általános fő törvényének fenomenológiáját figyelhetjük meg. A fő csomópont az elmúlt kultúrkorszakból a következőbe megy át. Ez utóbbi válik akkor kulcsfontosságúvá a hét kultúrkorszak összességében. *Ezért a világ és az emberiség egész további fejlődésének sorsa attól függ, hogy a kultúrkorszak sikeresen oldja-e meg a kultúrtörténelmi és az evolúciós feladatait is.*

13. ábra

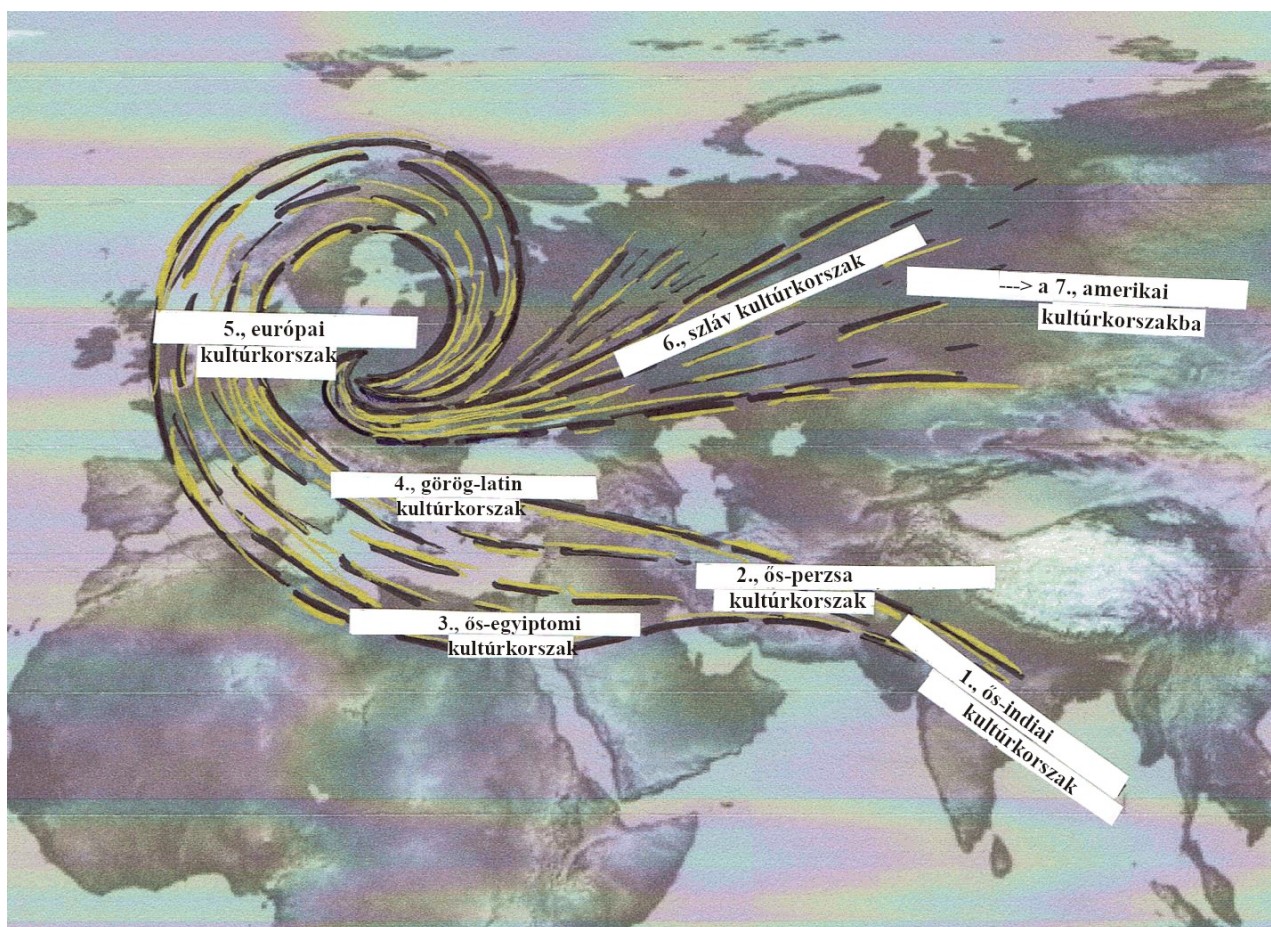
Természetesen az evolúció folyamatát teljesen semmilyen hatalom sem tudja megállítani. A vízáramra hasonlít. És ha úgymond követ helyezünk az útjába, másik utat talál magának. Csakhogy ez esetben mi történik az emberiséggel, arról az emberiségnek nagyon komolyan el kell gondolkodnia, hogy ne ragadjon le örökre ennél a botlatókőnél. Kap hozzá elegendő időt, minden kultúrkorszak kétezer évnél egy kicsivel tovább tart; ezt a kozmosz határozza meg.

A mi gyökérfajunk abban különbözik az összes korábbtól, hogy benne az ember evolúciója kultúrtörténelmi folyamat jellegű lett. Ez azt jelenti, hogy az evolúcióban az embereknek egyre nagyobb és nagyobb mértékben individuálisan kell megoldaniuk fejlődésük saját feladatait. Az istenek itt csak attól függően segítenek nekik, hogy ők maguk mit tesznek. Ha a tetteik jók, akkor a normál fejlődésű Hierarchiák felelnek, ha a tetteik sötétek, akkor

visszamaradott Hierarchia-lények. És hogyan is lehet az embereknek ettől eltekinteni, és abban reménykedni, hogy bármi is történjen, az istenek majd megmentik? Ha – megismételjük a példánkat – az emberre egy téglá esik, de ő semmit sem akar erről tudni, akkor az általános gravitációs törvény istenei a törvényt nem fogják egy eset érdekében felfüggeszteni.

Az ember számára valóban csak egy dolog marad: megismerni saját fejlődésének törvényeit, hogy azokat tudatosan és helyesen követhesse. E feladat megoldása értelmében képzeljük el a hét kultúrkorszak összességében történő fejlődést egy kettős, összetekeredő és széttekeredő spirál formájában. Ez a spirál a lemniszkáta metamorfózisa. A csillagos égen is látható. Ez azt jelenti, hogy ott is hat a metamorfózis törvénye.

Ha a földrajzi térképen azokra a területekre nézünk, amelyeken a négy elmúlt kultúrkorszak áthaladt, akkor felfedezzük, hogy azok egy ilyen spirál egyik ágát alkotják. A spirál a hurokkal körbeveszi Európát, itt pedig egy csomópont képződik, melyben ennek az ágnak, metamorfózison átmenve, a spirál másik ágává kell alakulnia (14. ábra).

14. ábra

Az egyik ágból a másikba való átmenet ilyen területeinek különlegessége abban áll, hogy bennük egy nagy *minőségi* ugrást kell végrehajtani. Itt a régi meghal, aztán egy új alakban ismét megszületik. Vagy nem születik meg, s akkor a fejlődés megáll. Most Európa és vele együtt az egész emberiség is ez előtt a dilemma előtt áll. Ezt a sorsdöntő feladatot Európa helyett *senki* sem tudja megoldani. Európa úgymond a fejlődés „örvényének” központjában áll, ebben az örvényben ütköznek össze a korszak alapvető ellentmondásai, ellentétei. Európának olyan kultúrát, olyan szellemi életet kell kifejlesztenie, amely képes arra, hogy a négy elmúlt korszak (ez több mint nyolc és fél évezredig tartott) egész gigantikus fejlődését egy új kultúra formájává alakítsa, amelynek meg kell ragadnia a mi ötödik kultúránkat, és arra, hogy megteremtse a hatodik, a szláv-germán kultúrkorszak csíráját. Az ötödik kultúrkorszakban valódi új dolog születik gyökérfajunk számára.

Arra, hogy Európa képes megoldani ezt a feladatot, arra rámutat a múltbeli fejlődés, melyet Goethe tudománya és gondolkodásmódja, továbbá az Antropozófia fenoménjának megjelenése koronáz meg. Európa jó előfeltételeket hozott létre hatalmas feladatának megoldásához. Ezek a deutsch idealizmusban, a deutsch filozófia idealizmusában fejeződtek ki. Fichte, Hegel, Schelling az emberi gondolkodást egészen a szemlélődés határáig juttatta el, a filozófiát a teozófiával való érintkezésig vezette. Az individuális intelligencia jogait már korábban is sikeresen megvédte a magas skolasztika stb. Mindez lehetővé tette, hogy az antropozófiai bölcsesség belépjen a kultúra világába. És elsősorban Közép-Európa előtt állt az a feladat, hogy elsajátítsa ezt az új Szellemtudományt, továbbfejlessze, és hogy ismereteivel a modern kultúra és civilizáció minden tényezőjét megtermékenyítse.

Oroszországnak ezzel kapcsolatban Közép-Európához kell fordulnia tanulni (természetesen akkor, ha az a goetheanizmusra és a Szellemtudományra tanítja őt) – csak így kaphat magokat a jövője számára, amelyek majd a hatodik kultúrkorszakban szökkennek szárba.

A megújulás az egész emberiség feladata, és ezért Közép-Európa feladata egyetemes-történelmi jelentőségű. Ezzel kapcsolatban Rainer Maria Rilke mondott mély gondolatot egyik levelében (melynek címzettje: Lisa Heise, 1923. febr. 2.). „Számomra – írja – semmilyen kételkedés nem merül fel azzal kapcsolatban, hogy éppen Németország fogja vissza a világ *fejlődését* (általunk kiemelve – Szerző), ha nem foglalkozik a megismeréssel”. Itt csak azt lehet

hozzátenni, hogy a „világ” minden módon zavarja Németországot abban, hogy ezt tegye.

Közép-Európának a szellemi múltjától eltávolodva, a már ott elért gondolkodási kultúra magasságán állva, erőteljesen dolgoznia kell a Szellemtudomány – az élő, szemlélődő gondolkodás gyakorlati kidolgozásának módszerét is tartalmazó – módszertanának elsajátításáért. És emlékezzünk, hogy e feladat megoldása az emberiség *faji* metamorfózisának kezdetét is lefekteti. És itt különösen meg kell jelölni, hogy míg az ember összes múltbeli faji metamorfózisát Isten és a természet valósította meg, addig *ezt az új faji metamorfózist most először önmagának az embernek kell megvalósítania*. Ez egy gigantikus idea, melyet az Antropozófia bízott az emberiségre. Ez a metamorfózis az individuális szellem lemniszkátáján belül történik. Hogy milyen ez a metamorfózis a tartalma alapján, összefoglalva megmutattuk a 4., 5., 6. ábrán. (A témát részletesebben a metodológiai műveinkben dolgoztuk ki.)

Éppen ilyen lemniszkáta mentén halad az individuális Én a logikus-dialektikustól az ideálisan észlelő, szemlélődő gondolkodáshoz. Ez az úgymond ismeretelméleti lemniszkáta valójában „kulcs” a Mennyegek Országához. Ez a lemniszkáta képez hidat az európai, anglo-germán kultúrkorszak és a szláv-germán kultúrkorszak között. Goethének a zöld kígyóról és a szép Liliomról szóló meséjében önmagát feláldozva épp ilyen híddá alakul a Kígyó, a bölcsesség és – mondjuk így – a logikus gondolkodás szimbóluma (l. lejjebb 16. ábra).

Európának ismét emlékeznie kell a tőle távolodó kulturális-szellemi múlttól, és annak segítségével kell birtokba vennie az Antropozófia jelenét. Ez a helyes értelmezése a fejlődés princípiumának, és ezt kell szembeállítani meghatározott erőknek azzal a kívánságával, hogy megállítsák a fejlődést. Ha nem rendelkezünk előbb erős logikai gondolkodással, nem szabad metamorfizálni a gondolkodást. A gondolkodás metamorfizálása pedig azt jelenti, hogy feláldozzuk a Goethe által kifejtett princípiumnak megfelelő „halj meg és szüless újra” elvet.

Európa felett azonban ma ez a lózung feszül láthatatlanul: „A tudatlanság: erő”. Európa szellemi örökségét barbárságba süllyedt homo sapiensek torzítják és tapossák. A múltból való tudás helyett mindenféle vad, értelmetlen doktrínákat kényszerítenek ránk, például arról próbálják meggyőzni a tömegeket, hogy a

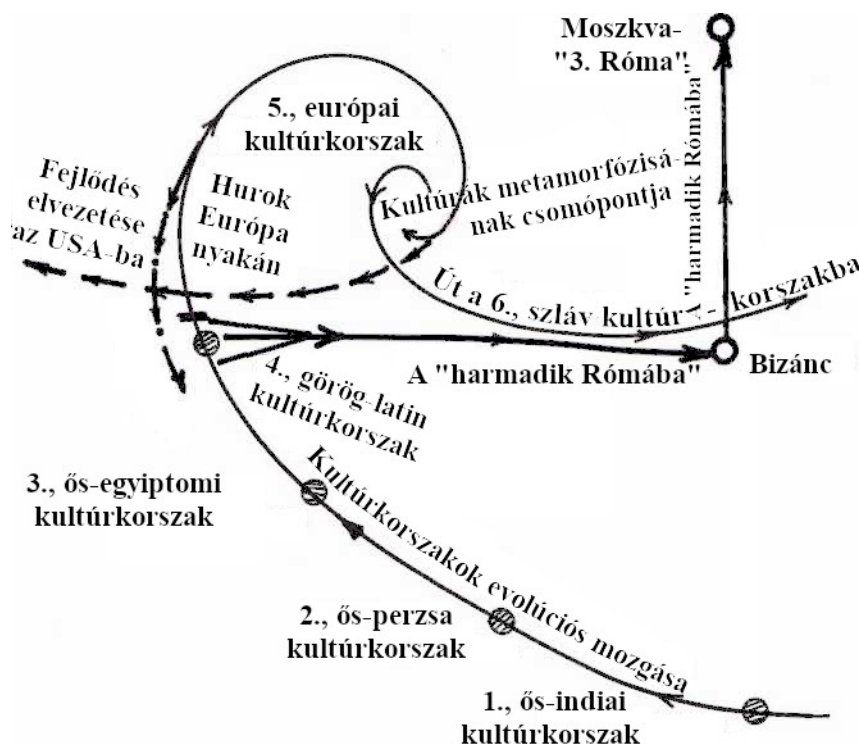
„boldogság” (helyesebben a jólét) jobb a szabadságnál”. Igaz, a jólét is egyre kevesebb.

A világhatalom öt központja eltorzítva és elzárva a múlttól való tudást, a kultúrkorszakok fejlődési spirálját akarja eltorzítani. Közép-Európát a világháborúk, most pedig a tömeges szubkultúra segítségével is az alapokig rombolják. Arcát csizma tapossa – hol katonai, hol ideológiai csizma. Ezt azért teszik, hogy a pánamerikanizmus akadálytalanul átalakíthassa a fejlődés *spirálját*, vagyis alaptörvényét, egyszerűen a fejlődés *vonalává*, vagyis hogy a törvényt eltöröljék, és ezt a vonalat nyugat felé fordítsák. Ezzel a metamorfózist, mint a fejlődés princípiumát tagadják. Valójában Európa (sőt az egész világ) egész élete a nem-kultúra amerikai szabványaitól, az amerikai pop-kultúra sztereotípiáitól, sőt a NATO-tól kerül függőségbe.

Aztán pedig majd mindent meg akarnak tenni azért, hogy ne csak Angliát – melynek az a feladata, hogy a lélek legmagasabb tagját, a tudati lelket fejlessze –, hanem egész Európát is, az orosz határokig, egy blokkba foglalja Amerikával, és így tegyék meg Amerikát Oroszország helyett a modern, a jövőre, a hatodik kultúrkorszakra irányuló kultúra örökösévé. Már magában a szándék, hogy ilyen célt kövessenek, rendkívüli módon árt mindenkinek, többek között magának Amerikának is; Amerikának mint olyan országnak, ahol energikus, szabadságszerető fiatal nép él, melyre nagy szellemi jövő vár.

Közép-Európával, Németországgal óvatosan kell bánni. Isten kegyelme velük van. Ennek meggyőző bizonyítékai is vannak. Nagy-Britannia, Franciaország, Oroszország kétszer győzte le Németországot a világháborúkban, *győztek* – húzzuk alá, de eredményként *önmaguk halvány árnyaivá váltak*. Németország az isteni kegyelemmel csak egy ok miatt nem tud élni: nem foglalkozik „megismeréssel”, önismerettel, nem akarja a szellemi kultúrát, a tiszta gondolkodást fejleszteni, nem akarja elsajátítani a goethanizmust, az Antropozófiát, és természetesen nem akar gondolkodni a szociális hármastagozódásról sem. 1919-ben Rudolf Steiner, amikor állami vezetőkkel találkozott, nagyon energikusan próbálta őket meggyőzni, hogy kezdjék el a szociális hármastagozódás megvalósítását. Ők egyetértően bólogattak, de nem tettek semmit. Később elmondta, hogy ha Németország belement volna, akkor megmentette volna önmagát a versailles-i egyezményektől, vagyis a második világháborútól is, sőt még Oroszországot is megmentette volna a bolsevizmus szörnyűségétől. A helyzet az, hogy mindezen politikai „szörnyűségeknek”,

melyekről beszéltem, egy közös jellemzőjük van: az *igazi szellem első lélegzetére* kipukkadnak, mint a szappanbuborékok. Létezésüknek egyetlen garanciája van: az emberi butaság. Az emberi butaság és a kényelemszeretet, úgy tűnik, végtelen. Ezért a kettős fejlődési spirált az a veszély fenyegeti, hogy hurokká alakul: Közép-Európa és egész Európa nyaka körüli hurokká, amely aztán meg is fojtja Európát (15. ábra).

15. ábra

Ha a dolgok így mennek továbbra is, akkor a pánamerikanizmus, ráadásul az okkult bolsevizmus útjára lépve, valóban megfojtja Európát. Elsősorban Közép-Európát fojtja meg. Európa a szellemi feladataival nem képes a modern amerikanizmus levegőjével lélegezni. És tényleg el kell ismerni a gonosz zseniális ideáját: egyszerűen az amerikanizmus karjaiba vezetni egész Európát. Akkor még csak nem is lesz szükség eltorzítani a spirálszerű fejlődési törvényt. Saját maga kopik el, mivel elvesztette a földi hordozóját. Ez a szándék arra a krimi-történetre emlékeztet, melyben a rablók, miután nem tudták feltörni a bankautomatát, kiszedték a falból, és magukkal vitték.

* * *

Közép-Európa világtörténelmi feladatára mind az „árnyék fiai”, mind a „sötétség atyái” ellenségesen néznek. Közép-Európa valóban keresztbe állt nekik az úton – olyan értelemben, hogy zavarja őket abban, hogy a világ és az ember evolúciójának mozgását az ő saját, egoista törekvéseiktől tegyék függővé. Ezen felül Közép-Európa egész létezésére drámai módon hat az, hogy Kelet és Nyugat között, középen helyezkedik el. Nyugat- és Kelet-Európa (Oroszország) ahelyett, hogy Közép-Európát oltalmazná, saját szellemi feladatának megoldásában segítené, arra törekszik, hogy szétzúzza. És semmilyen, „az örökké háborúzó teutonokról” szóló varázsigé sem tudja beárnyékolni a valós helyzet megértését. A hazugság, bármennyire is táplálják, előbb-utóbb elpusztul. Jobb lenne neki, ha előbb pusztulna el. Akkor felszabadulna a hely az igazság megismerésére. Az igazság pedig egyáltalán nem egyszerű. Rudolf Steiner az igazságot feltárva azt mondja, hogy Keleten a lelki konstitúció jelentős mértékben luciferizált, Nyugaton pedig arimanizált. Nyugaton a lelkek nem akarják „a testüket oly módon megragadni, hogy azok révén nyitott érzékszervekkel tekintsenek a világba. Nem ragadják meg a testüket teljes értelemben, nem hatják át szellemmel. ... Testekben élnek, de nem hatják át teljesen”. Ennek következtében nem akarják az érzéki valóság mögötti szellemi valóságot feltárni. „E viszonyoknak köszönhetően a helyzet az, hogy sok nyugati ember teste, amikor felnő, nem teszi lehetővé, hogy a lélek teljes mértékben megnyilvánuljon benne”. Emiatt „egészen más lények lakhelyévé válnak, akik akkor kioltják azt, ami éppen sajátosságként jellemzi az emberi lelkeket”.

Kelet felől olyan hangulat terjed, hogy az embereket a régi idők érzelmi, érületi módjában tartsák meg, ami megakadályozza őket abban, hogy a földiségbe elég mélyen lépjenek be. Nyugaton pedig az emberiség modern, materialista színezetű állapotát akarják konzerválni. „Mindkét oldalról van egy törekvés, hogy ne engedjék az embert a jelen megértéséhez, megragadásához. És ezt az emberiséget eluraló kolosszális, tudat alatti félelem támogatja”.

Ilyen a két véglet: az arimáni materializmus és a luciferi miszticizmus. Ezek – tekintet nélkül a köztük dúló, a külső feltételek és a belső ellentét által előidézett szörnyű viszályra –, valójában kezét szeretnének egymásnak nyújtani. És mivel ezek az áramlatok léteznek, és a jelzett tény fennáll, ezért olyan rossz – triviálisan kifejezve, de ennek nem triviális, hanem tragikus értelme van – az embereknek szellemileg a közép-európai területeken.

„Ebben a Közép-Európában” lett előkészítve a két véglet hatalmas szintézise, összhangja, magasabb harmóniája. És csak ebből a harmóniából, ebből az összhangból nőhet ki az emberiség fejlődése. Hiszen itt, Közép-Európában jutottak el a csúcsra azok a szellemi áramlatok, amelyek valóban jelentős alapokról indultak ki, ... ami mindenekelőtt intellektuális spiritualizmusként jelent meg a deutsch idealizmusban, Fichte, Schelling, Hegel világnézetében. Emellett Schelling végül még ahhoz is közel állt, hogy apránként létrehozza azt, ami becsatlakozhatott volna az igazi antropozófiai Szellemtudományba, csak akkor még nem érett meg erre az idő.

De az a benyomásunk alakul ki, mintha az egész világ összeesküdött volna, hogy ne engedje valahogy kibontakozni azt, ami akkor a küszöbön állt. Ezt mondanám: keletről és nyugatról Lucifer és Arimán összeesküdtek, hogy ez a szintézis ne sikerüljön” (GA 203, 54-57. o. 1920. 01. 09.).

Európa helyzetének komolyságát még az is növeli, hogy az evolúció „hurokját” délről is, a luciferi múltból is a maguk oldalára akarják húzni. A „sötétség atyáinak” lobbija ilyen szándék szellemében hat Európa összes intézményében.

A kettős spirál múltból jövő ágát magukhoz igyekeznek húzni, keletre, a metamorfózisra természetesen nem is gondolva. Ezt elsőként, amikor a pánamerikanizmus még nem született meg, az ún. „harmadik Róma” apologétái kezdték tenni; a XX. században csatlakoztak hozzájuk a bolsevikok. Egyiküknek sincs köze Oroszország egészséges, vagyis előremenő kultúrájához. Közép-Európa, sőt egész Európa és a világ tanítói akarnak lenni. A régi bolsevikok mind a mai napig keserűen panaszkodnak, hogy már nem állnak tankjaik Weimarban. Az utóbbi évtizedekben az orosz bolsevizmus némileg háttérbe szorult, de nem szűnt meg, hiszen politikai eszközökkel az arimáni beavatás központjaival nem lehet elbánni. A „harmadik Róma” eszméje pedig ismét erőre kap. Hozzunk egy példát, hogyan fejezik ki most ezt az eszmét. Egyik apologétája ezt írja: „Oroszország örökkévalósága egyrészt abban áll, hogy az »örök« Róma misszióját örökli, ... másrészt abban, hogy Oroszország »örökkévalóságát« a történelmi létezésének kell alátámasztania.., Oroszország, mint az ötödik és utolsó Örök Birodalom, mint Harmadik Róma a bizánci örökséggel együtt örökli misztikus és kulturális értelemben mindazt, amit maga Bizánc örökölt” (M. M. Maler: A harmadik Róma szellemi missziója, Moszkva, 2005, 136-137. o.).

Íme ilyen, első pillantásra szokatlan módon fejezi ki magát a dogmatikus politológia. De ha ezt a „gránit szilárdságú” dogmát okkult, ezoterikus módon vizsgáljuk, akkor ez azt a keletről induló szándékot fejezi ki, hogy ne engedjék tovább megvalósulni a kultúrkorszakok spirálszerű metamorfózisának törvényét. Erről az oldalról szeretnék egyszerűen elvenni, megszüntetni (nehéz ezt kifejezni) az európai kultúra fejlődésének elmúlt ezer évét, úgy tenni – mivel nem követte Bizáncot –, mintha egyáltalán nem is létezett volna. (Ez a múlt megváltoztatásának módszerére emlékeztet Orwell könyvében.) Oroszországban már régóta folyik a múlt ilyen radikális revíziójának az előkészítése. Ezt segíti azon orosz értelmiségiek mentalitása is, akik századokon keresztül kritizálták a Nyugat kultúráját, mint üres, bűnös, absztrakt, egoista kultúrát. Ebben az esetben pedig egyszerűen megmentő ötletnek bizonyulhat, ha az ötödik kultúra útjának „kijavításához” kezdő, kiinduló pillanatként a negyedik, a görög-latin kultúrkorszakot vesszük. Ebben a korszakban lett út fektetve Rómából keletre, Bizáncba. Bizáncból pedig a Kereszténység érkezett Oroszországba. Először a Kijevi Ruszba érkezett, aztán északi irányban terjedt – Novgorodba, a moszkvai birodalomba. Ennek kell „örökké” válnia. Valóban – hová is menjen tovább a Kereszténység Moszkvából?

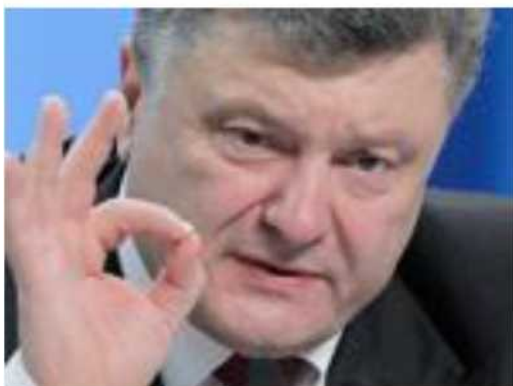
Ezért a Kereszténység legmagasabb és legutolsó formájának a bizánci Kereszténységet hirdetik, melyne egyedüli, teljhatalmú, maga Isten által kijelölt képviselője, hordozója pedig Oroszország. Hosszú időn keresztül ezt sem nyugaton, sem keleten nem tudták megérteni. De íme végül, már a XXI. században, úgy tűnik, közeleg a pillanat, amikor létrejön Oroszország „Örök Birodalma”. Hogyan kell ennek történnie? – Itt vissza kell térni a „harmadik Róma” korszakába, a IX. századba, amikor Vlagyimir kijevi nagyfejedelem uralkodása idején bizánci papok keresztelték meg a Dnyeperben az összes kijevi lakost. (Azt, hogy ők ezt akarják-e vagy sem, természetesen senki sem kérdezte.) És most ismét Kijevvel kell kezdeni az „igazi” pravoszláv hit újjászületésének folyamatát. Egy tisztánlátó athoszi sztarec nemrég egy jóslatot is mondott, hogy Kijevvel indul a keresztény Rusz újjászületése.

Úgy tűnik, hogy a jelenlegi ukrajnai eseményeket is mindennek fényében kell vizsgálni. Ha Oroszország „örökkévalóságát” történelmi létezésének kell alátámasztania, akkor mai nyelven szólva, ismét erős nagyhatalommá kell válnia. Az ilyen „nagyhatalom” szimbólumává akarják most Sztálint tenni. Ezért

kísérte a Krím újraegyesítését a sztálinizmus újjászületése, ugyanilyen folyamat megy a Donbasszban is, és azt gondoljuk, ezt készítik elő egész Ukrajnában is.

Gondoljuk csak meg: milyen ellenség lenne különösen kívánatos a sztálinizmus rehabilitációja érdekében? – Természetesen a fasizmus. Ezért szerveződik az ukrán ellenállás Moszkva „hegemóniájával” szemben „fasiszta” nacionalisták formájában. A kijevi botrányos kormány (lásd a fotót) annyira bemocskolja a szuverenitás eszméjét, hogy nyugati támogatói már nem tudják, hogyan menthetnék meg a „valódi humanizmusról”, a liberalizmusról, az emberi jogok védelméről, az antifasizmusról és egyebekről szóló mítoszaikat.

Az új demokrácia „gourmandjai”

Porosenko, Ukrajna elnöke

Jacenyuk, Ukrajna
miniszterelnöke, szcientológus

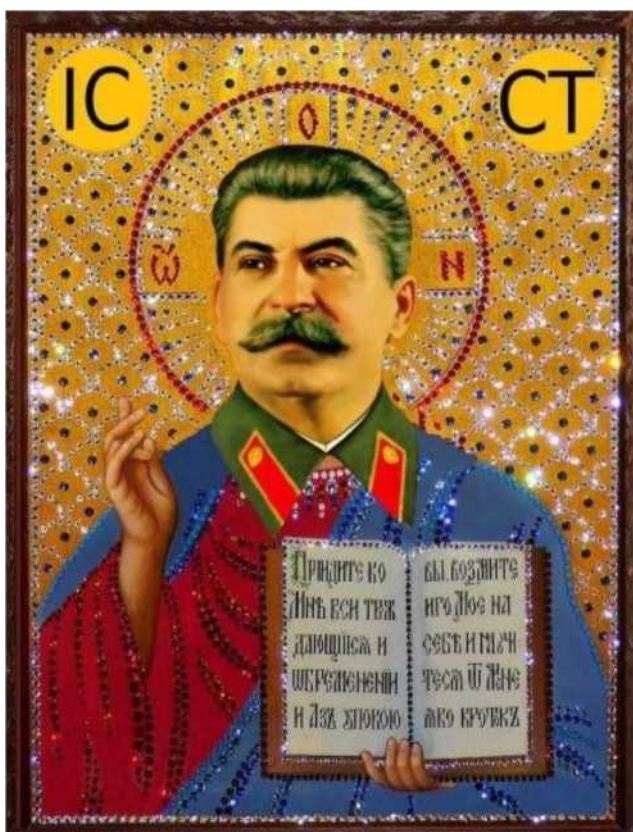
Ogyessza polgármestere, Szaakasvili

Oroszországban, elsősorban Moszkvában, Sztálin „bekúszó” rehabilitációja és dicsőítése zajlik. Egyre szorosabb kapcsolatba állítják az egyházzal. És már

látható, milyen lesz ebben az esetben Oroszország jövőbeli képe (l. az „ikonokat”). És a sztálinizmusnak a pravoszláviával való szimbiózisa hivatott arra, hogy az eljövendő Eurázsia ideológiává, a „személyiség eltörlésének” ideológiájává váljon. Ezúttal nem kényszerrel, hanem Isten iránti szeretettel párosítva kívánják bevezetni (l. fénykép).

Ez a szándék, bár hazug, de grandiózus. Okkult módon magának Lucifer birodalmának a központjában gyökerezik. Azon a térképen is ezt értették, melyet a peresztrojka legelején publikáltak az „Economist”-ban. A térképre a jövőbeli Eurázsia területére egy pátriárka fejét rajzolták, mint a rajta uralkodó hatalom szimbólumát. Csak ez nem hagyományos pátriárka lesz, hanem az „örök birodalom” pap-királya. Mi is lesz hozzá képest a pánamerikanizmus? (Az olvasónak tanácsoljuk, hogy figyelmesen nézegesse az istenkáromló ikonokat, és ne hárítsa el őket, mondván, hogy ez csak egy maroknyi külön „szindrómája”.)

A jövőbeli Oroszország istenkáromló ikonjai

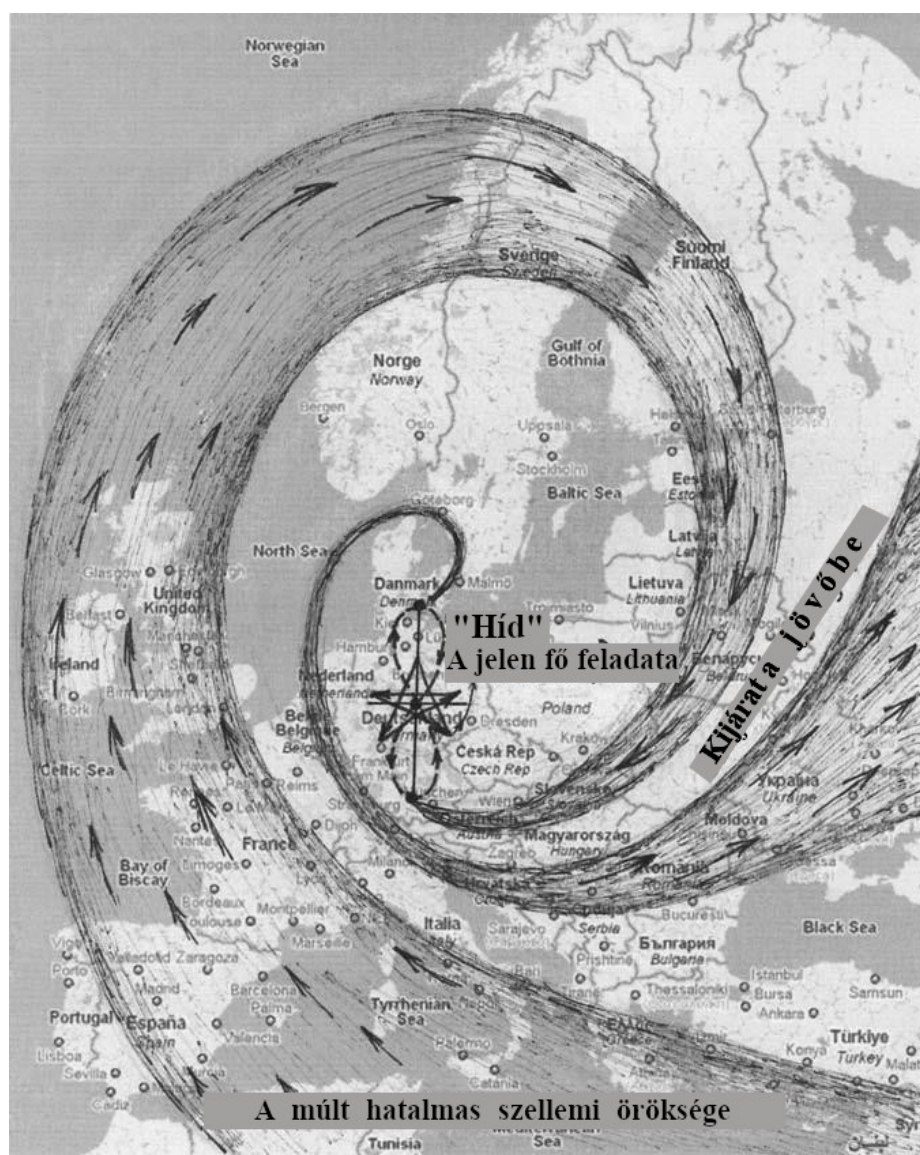

Efféle kép rajzolódik ki, ha az elmúlt 25 év szociálpolitikai életének fenomenológiáját szimptomatológiailag vizsgáljuk. Ha mégis ennek kell megvalósulnia, akkor a valós élet, természetesen, ilyen-olyan mértékben beleviszi saját kiigazításait. Reméljük, hogy ezek jelentős módon, jó irányban fogják megváltoztatni.

* * *

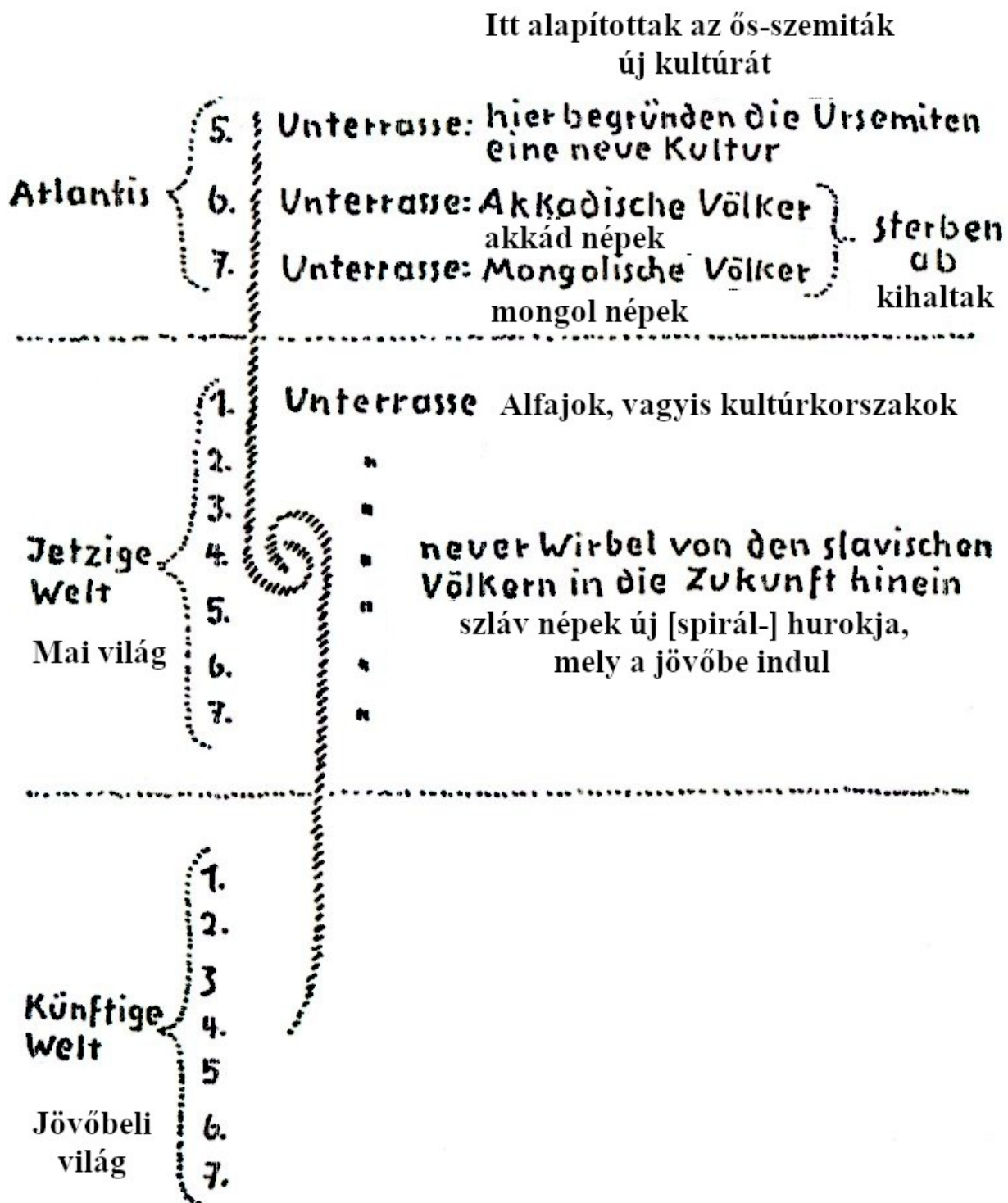
Így néz ki a világ fejlődéséért folytatott valódi harc. Ebben a harcban a jó erőinek nemzetközileg ki kell állniuk azért, hogy a fejlődés a valódi törvényei szerint folyjon a továbbiakban is. **Éppen ezt kell a visszamaradott szellemek érdekeiben történő eltorzításának minden tervével szembeállítani.**

16. ábra

E feladat jelentőségét lehetetlen túlbecsülni. Ez akkor értjük meg különösen jól, ha figyelembe vesszük, hogy a lemniszkáta csomópontjában, ahol egy minőségi átlépés történik a korábbi négy kultúrkorszakból a jövőbeli 6. és 7. kultúrkorszakba (l. 14. ábra), *jóval nagyobb léptékű* átlépés történik.

Rudolf Steiner az 1905. november 4-i előadásában beszél a *három gyökérfaj* idején a fejlődés törvényét kifejező kettős spirálról. Valójában ebben az időszakban dől el emberiség sorsa a Föld-eonban. Ennek a kettős spirálnak az első ága az atlantiszi gyökérfaj 5. kultúrkorszakában kezdődik, a második pedig a mi gyökérfajunkat követő faj 4. kultúrkorszakáig terjed. Ott már megkezdődik az anyagi Föld átszellemiesítése. Atlantisz ötödik kultúrkorszakát ős-szemitának nevezik. Ennek a kultúrkorszaknak – mondja Rudolf Steiner – „köszönhetjük mindazt, ami addig volt. De most a szláv népekkel minden egy új útra lép, mely a jövőbe vezet. Nekik köszönhetően egyidejűleg lezárul a múlt, és a világon egy új út lesz lefektetve. Ez mint egy rejtett spiritualitás bontakozik ki az orosz parasztokból. Ez képezi a kozmikus [kettős] spirál második, jövőbeli részét. Jelenleg az ismert kultúra a szétesés folyamatában áll, az új pedig előkészíti magát. Az előkészítés nyugaton folyik, de keleten fog kiteljesedni. A réginek azonban stimulálnia kell az újat. Mindenütt, ahol korunkban új képződményeket találunk, először minden csíraszerűnek, esetlennek, ügyetlennek bizonyul. A régi pedig, ellenkezőleg, filigrán és kifinomult, de mégis kritikai, hanyatló jelleget hordoz. A szemita ágból születtek a régi kultúra hordozói, annak hordozói, ami a spirálba betekeredik. Mindezek valami szemitát hordoznak magukban. Például: Lassalle, Marx. Ez betekeredett a spirálba, most pedig a spirál kitekeredése folyik (17. ábra). Ennek egyszerű folytatása lehetetlen. Mintegy az egyik partról a másikra való ugrást kell tenni, a Kelet jövőendő kultúrájának spiritualitásához való ugrást. Ez egy teljesen új kezdet” (GA 93a, 248-250. o.).

17. ábra

Ahogy az az idézetben megadott ábrából következik, a múltból a jövőbe való globális átlépés csomópontja a 4. kultúrkorszak, akkor ment végbe a Golgotai Misztérium. És ez természetes. Fontos emellett még figyelembe venni, hogy a kultúrkorszakok korunkban zajló metamorfózisa a fő, gyökérm metamorfózis hatásában gyökerezik, annak hatását folytatja, de már olyan

feltételek közt, ahol a természetes fejlődés elé nehezen legyőzhető akadályokat állítanak. Ezeknek az akadályoknak a célja, hogy ne csupán a modern Európa szellemi-kulturális misszióját szakítsák meg, hanem az egész Föld misszióját is. Aki nem ismeri Rudolf Steiner Szellemtudományát, annak nehéz mindebben eligazodnia. Főként azt nehéz megérteni, hogy miért függ az emberiség sorsa attól, ami az egyes ember tudatában történik.

A modern civilizációt egy fő ellentmondás jellemzi. Ez az ellentmondás tudományos, vallási, politikai és evolúciós jellegű. A fejjel lefelé fordított pentagramma és az ismeretelméleti lemniszkáta fejezi ki a lényegét és az értelmét. Könnyű megérteni, hogy sokak számára furcsa, ha azt mondjuk, hogy ezt a lemniszkátát lehet úgy vizsgálni, mint az emberiség szellemi újjászületésének szimbólumát. Valóban: ismeretelmélet – van-e valami a világon, ami még elvontabb és absztraktabb nála? Ez azonban egy tradicionális és helytelen elképzelés. Csak meg kell kérdezni magunktól: van-e valami fontosabb az ember számára, mint a tudata? A Szellemtudománynak köszönhetően az ismeretelméletet érthetjük *alapvető gyakorlati* tudománynak, hiszen azzal foglalkozik, hogyan oldjuk meg a modern kor fő evolúciós feladatát: a tudat *formájának* metamorfizálását, a reflexiótól a szemlélődő ítélőerőhöz való felemelkedést. Európában ez a feladat már kétszáz éve fennáll. Goethe állította fel és *meg is valósította*. Vajon nem jött-e el az ideje, hogy az egész felvilágosult Európa elgondolkodjon rajta?

Az ismeretelméletet lehet népszerűsíteni. Magába foglalja: a) az emberi megismerés fejlődéstörténetét, b) a megismerés határainak kutatását, és c) az individuális tudat genezisének. A filozófiatörténetben ez utóbbi elemet kategorikusan tagadják. A Szellemtudomány pedig elsősorban rá támaszkodik, hiszen ez vezeti ki az ismeretelméletet a zsákutcából. Ily módon az ismeretelmélet minden eleme teljesen hozzáférhető bármely modern európai ember számára. És meg kell értenie – ha az igazi emberi méltóságnak legalább valamilyen érzése megmaradt nála – hogy itt a világerők, elsősorban érzékfeletti erők harcmezeje tárul fel számára, ahol a világ és az ember sorsáért vívnak harcot. Ha ezt elegendő számú ember nem érti meg, és úgy él továbbra is, mint eddig, akkor a kultúra fejlődési impulzusa Európából Amerikába kerül át. Ha pedig Európát, a görög mitológia nyelvén szólva, még egyszer „elrabolják”, akkor az ember véglegesen belecsontosodik a materializmusba, az arimanizmusba, és a természetatlattiba távozik. Ha pedig ezt az impulzust keletre,

Ázsiába helyezik át, akkor az emberi Én – igaz, spirituális, de – luciferizált fantáziákba, érzékfeletti látomásokba vékonyodik, és így éretlenül távozik a Földről.

A Kelet kultúrája – a világ múltja. Európa új spiritualitásával kell gazdagítani. Amerika kultúrája – a hét kultúrkorszak láncában az utolsó. Türelemmel kell rá várni, és előkészíteni. Nyugatról fog jönni, nem pedig keletről, vagyis nem Európából.

A jövőben lesz Oroszország ideje is. Ott fognak felvirágozni a Szellemének, Isten Nevének, a Szent Szellemnek a közösségei, amelyekben a bölcsesség az igazságosság uralkodása alatt egyesül a szeretettel és az igaz testvériséggel. Ezt ma előzetesen tenni csak úgy lehet, ha a szociális hármas tagozódást fejlesztjük.

Nos, húzzuk alá még egyszer, hogy a világban kolosszális harc folyik az emberiség evolúciójáért. Az egyik lehetséges kimenetelét – a halálost – a fentebbi, a „The Economist” c. lapból származó térkép mutatja. A másikat a 14., 15. és 16. ábra segítségével próbáltuk jellemezni. Ez utóbbiban az összes fejlődési szándék a fejlődés törvényeinek megismeréséből ered, úgy az evolúció, mint a kultúrtörténelmi folyamat törvényeinek megismeréséből, és ezek a szándékok a degradálódó civilizáció spiritualizációjára, megelevenítésére irányulnak.

Ami e két alternatíva közül az elsőt illeti, az okkult politikai rendszerének magjában szintén tudnak a fejlődés törvényeiről, melyekről a Szellemtudomány beszél, mégis teljesen *tudatosan* választják vezetőjüknek Krisztus helyett Arimánt, hiszen ez utóbbi meg tudta őket győzni (erről maga Rudolf Steiner természetesen szintén tájékoztat) arról, hogy ő mint „Isten”, hatékonyabb és erősebb Krisztusnál. És ezt úgy tette, hogy saját javára értelmezte át a világ egész eddigi evolúcióját. (Lucifer is hasonlóképpen tett.) Ugyanakkor azok, akik rá hallgatnak, nem annyira felületesek és lusták, mint a legkülönbözőbb modern ezoterikusok széles tömegei. Abban a körben a fejlődés törvényeit mélyen megismerik, de csak azért, hogy Arimán szándékainak szellemében tudják azokat használni, feltételezve eközben, hogy nem ők forgatják ki a törvényeket, hanem a másik, a Krisztust követő oldal.

E két rendszer szembenállásában kulcsszerepet játszik Európa – az emberiség kultúrtörténelmi fejlődésének élvonala, benne pedig kizárólagos helyzetben van Közép-Európa. Közép-Európát egész múltbeli fejlődése arra vezette, hogy a

jelen korban az Én kultúrájának központjává váljon. Ez meggyőzően kifejeződött a művészetében, a tudományban, a filozófiában. Ezért benne született meg a goetheanizmus, az összes forma – beleértve a gondolkodás formáját is – metamorfózisának tudománya. A gondolkodásnak ez a metamorfózisa vezeti az embert a magasabb Én birtokba vételéhez. Ezért érkezett ugyanide az Antropozófia is – hatalmas segítő kéz nyújtotta az égből a földi embereknek nyomorúságos helyzetükben. De Közép-Európa a világtörténelmi feladatát csak abban az esetben tudja megoldani, ha ezen az úton egész Európa vele megy. Ehhez az európaiaknak meg kell érteniük, hogy mostani inkarnációjuk a Föld azon területén zajlik, amely minden történelmi, kulturális, szellemi, individuális fejlődés gyümölcseit, vagyis egy majd' tízezer év hosszú, az ős-indiai kultúrkorszak elejével kezdődő folyamat gyümölcseit magába olvasztotta. Az indiai korszak után volt még az ős-perzsa kultúrkorszak, az ős-egyiptomi, a görög-római, és végül a kultúrimpulzus Európába érkezett. A kultúrtörténelmi fejlődés folyamatát mindezekben a szakaszokban az isteni Hierarchiák lényének hatása kíséri. Most az ő fejlődést előremozdító erőik elsősorban Európára, egész Európára központosulnak, hiszen csak az – mivel most rajta áll, hogy a kulturális fejlődésben megadja a hangot – képes ezeket az erőket fogadni, magába szívni, magáévá tenni, és az egész világban szétosztani. Ez egy *axióma*. És ez marad érvényben még kb. másfél évezredig.

Az USA, Kína, Iszlamisztán, a szovjetizmus stb. akármennyit is gondolhatnak önmaguk elégségességéről, világalomról, új világrend megalapításáról, stb. – magasabb, érzékfeletti szempontból minden másképp néz ki, úgy, ahogy megmutattuk.

Európa egy szuverén szellemi egység, amely sokféle kultúrfeladatot foglal magába, amelyeket meg kell oldani az ember további evolúciója érdekében. Egyetlen része sem térhet el ettől. És ha ma Anglia, mivel nem képes elfelejteni a régi uralkodó szerepét, amely elmúlt, és soha többé nem tér vissza, ha Anglia önteltséget mutat Európa minden dolgával kapcsolatban és elkülönülve marad, akkor meg kell értenie, hogy büszke magányban maradván a jelenlegi feltételek között azt kockáztatja, hogy fel fog olvadni – és már olvad is – a pán-anglo-amerikanizmusban, vagyis – elveszti *kultúrmisszióját*, és ennél rosszabb nem történhet a nép, az ország számára.

Ha Európa nem áll ki az önálló létezés jogaiért, ha nem kelti életre a szellemi kultúrát, akkor ezt mindenki megszenvedi, még maga a Föld is. A Föld elveszíti az értelmét a Világegyetemben. Ennyire komoly a fejlődés mai pillanata.

Oroszországnak (Európa keleti részének) elsősorban át kell vennie Közép-Európától a Szellemtudományt, és áthatni vele életének minden szféráját. Így fogja megoldani a mai valódi, az egész emberiségen belüli feladatát.

Sem Németország, sem Oroszország nem predesztinált semmilyen formában sem anyagi alapon való uralkodásra. Erejük csak a szellemben van. Annak csúcsait kell ostromolniuk. Ezért is ütköztetik őket a kísértők kegyetlen háborúiban. Hogy a jövőben ne legyenek háborúk, Németországnak és Oroszországnak, bármibe is kerül, a szociális hármass tagozódás szerint kell differenciálnia az egységes állam szociális struktúráját. A hármass tagozódásban az állam hegemoniáját nem a lerombolása szünteti meg, hanem a szerepének 1/3 részére való szűkítése, amikor vele egyenjogúan – modern nyelven szólva – még két szuverén „Duma” jön létre [Duma: Oroszország törvényhozó szerve – ford.], a szellemi élet „Dumája”, mely nem függ sem a politikai államtól, sem a szellemi élet gazdasági rendszerétől, és a gazdasági élet szuverén „Dumája”, de nem mint törvényhozó, hanem mint tanácsadó, koordináló szerv, mint emberek találkozási helye a gazdasági ötletek, tapasztalatok szabad cseréjéhez, a termelés problémáinak testvéri megoldására irányuló hatékony módszerek kereséséhez stb. (Mellesleg a „duma” szó közös eredetű a deutsch „Dom” szóval, amely oroszul „собор”, ez jelenthet székesegyházat vagy gyűlést is.)

A szociális hármass tagozódás – egy szocialista struktúra. Objektív módon érkezett a kapitalista gazdasági imperializmus és az azt uraló titkos társaságok felváltására.

„...Az, ami szocializmusként emelkedik fel – mondja Rudolf Steiner – teljesen általánosan az ember természetén alapul, és egyre inkább az emberiséget megragadó jelenséggé válik. A mai reakció, mely ellenáll neki, az ezeket a dolgokat értő számára egyszerűen szörnyű”. Tekintet nélkül arra az egész káoszra, amely ma megjelenik a szocializmusban az egész Földön, „ez a nemzetközi elem” az, „ami a jövő perspektíváját tartalmazza. Az pedig, ami most mindenféle nemzeti és kismemzeti államként jelenik meg, az emberiség evolúciója ellen hat. Ez az Atlantisz utáni ötödik korszak fejlődési értelmével

szembeni szörnyű ellenállás, ami ezekben a szavakban fejeződik ki: »minden egyes nemzetnek egy államot«” (GA 185, 221-222. o. 1918. 11. 03.)

Ez utóbbi tézist Woodrow Wilson amerikai elnök jelentette ki. Azóta „győzedelmesen” járja a világot. Ez a tézis eredményezett a modern korban számtalan helyi háborút, amelyeket a nacionalizmus vad felvillanása kísért. Neki köszönhetően a szocializmus elkerülhetetlenül nemzetivé válik, ahelyett hogy szabad szellemi életet valósítana meg. De mindebből egyelőre még ki lehet jutni a fényre. Csak legyen akarat a megismerésre.

2015. április

Vége

Az I-III. esszét Vincze Zsuzsa, a IV-V. esszét Rákos Éva fordította
A fordítás alapja: <http://bdn-steiner.ru/modules/Books/files/121-sobytiya-na-ukraine-part-2.pdf>